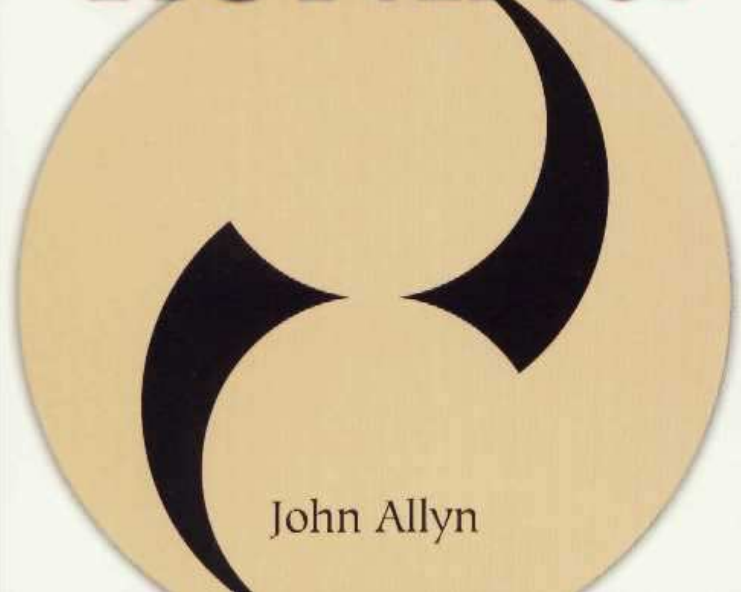

PŘÍBĚH

47 RÓNINŮ

John Allyn

*Mezi květinami sakury květ,
mezi muži samuraj.*

— japonské rčení

Úvodem

Na počátku 18. století bylo Japonsko zemí zmítanou neklidem a napětím. Byla to doba okázalé pompéznosti na šógunově dvoře v Edu (dnešním Tokiu), prolezlém korupcí, stejně jako bouřlivých radovánek v zábavních čtvrtích starobylého Kjóta. Důkladně oddělení od všeho lesku a blahobytu žili obyčejní lidé, vystavení bezpočtu strádání a omezení. Ve městech nastával rozkvět umění, zrodilo se divadlo pro široké vrstvy. Rostlo bohatství stále mocnější vrstvy obchodníků a spolu s tím se blížil konec privilegií profesionálních válečníků-samurajů, kteří svůj úpadek nesli o to hůř, oč více zništěným obchodnickým řemeslem opovrhovali.

Hluboké změny, jež zasahovaly celou společnost, nezřídka vedly k výbuchům násilí. Vzpouře měly nejčastěji podobu rolnických bouří, neboť šógun, vojenský vládce Japonska, zatěžoval pěstitele rýže stále vyššími daněmi, jež se už nedaly snést. To, že se častěji nebouřili také samurajové, lze přičítat jen jejich dokonalému výcviku a pozoruhodné sebekázi.

I samuraj však může být náhle dohnán až příliš daleko. Zvlášť když jde o horkokrevného mladého šlechtice, který se musí vyrovnávat s úpadkem a veskrze zkaženými mravy panujícími na šógunově dvoře.

Došlo k tomu v Edu roku 1701. Kníže Asano z Akó v záchvatu zoufalého hněvu napadl zkorumpovaného dvorského hodnostáře a uvedl tak do pohybu sled událostí, jež vyústily v jeden z nejkrvavějších případů msty v dějinách feudálního Japonska. Události otřásly celou zemí a šógun sám se díky nim ocitl z právního i morálního hlediska ve slepé uličce. Když bylo konečně po všem, Japonsko bylo bohatší o celý oddíl nových hrdinů, čtyřicet sedm róninů - tedy někdejších samurajů - z Akó.

Zatímco o historických skutečnostech týkajících se jejich osudu není pochyb, jednotlivé podrobnosti už zahalil mlhavý příkrov času. Činy mužů z Akó opěvovaly mnohé písně, staly

se námětem vyprávění, divadelních her a mnohem později i inspirací pro filmová díla. Vzniklo tak mnoho vzájemně značně rozdílných verzí.

Tento román se pokouší poskládat celý příběh, jak se asi mohl odehrát v oněch barvitých dobách, kdy Japonsko žilo v izolaci od okolního světa a životy mužů ovládaly dávné tradice.

- John Allyn

I

13. března 1701.

Slunce se ocitlo na konci své pouti nad Tichým oceánem a sklánělo se k obzoru. Moře obklopující japonské ostrovy získávalo červenavý nádech. Cestou, jež se vinula borovým hájem nad Vnitřním mořem, projížděl na bujném hřebci mlčenlivý vysoký muž, jenž si nyní před tou oslnivou září zaclonil oči.

Jmenoval se Jošio Óiši. Byl hlavním knížecím vazalem u dvora Asanů z Akó, vládců tohoto hornatého území na jihozápadě země. Měl za sebou celodenní inspekční cestu do města náležejícího k hradu a nyní se vracel domů spolu s malou dcerkou svého pána. Dívinka jela po jeho boku na mnohem menším koni s ozdobně spletenou hřívou.

Tvořili opravdu zvláštní dvojici. Óiši byl pohledný muž po čtyřicítce s vysokým klenutým čelem a hranatou bradou. Vyzářovala z něj klidná autorita. Vlasy svázané na temeni, zřasená suknice hakama a dva meče prozrazovaly, že je samuraj, příslušník vojenské vrstvy. Dívinka byla útlounká a čiperná, ve svém kimonku přepásaném širokým pásem obi vypadala jako pestrý motýlek. Přes veškeré rozdíly jim však spolu bylo dobře. Děvčátko nemuselo dodržovat tak přísnou kázeň, jako když bylo se svými rodiči. Óiši zase cítil, že v přítomnosti dítěte, zvláště když není jeho vlastní, může trochu slevit ze svého uměřeného vystupování, a občas dokonce i trochu zažertoval.

Nyní, kdy jejich unavení koně klusali k domovu, však spolu oba jezdci hovořili méně než obvykle. Óiši byl značně znepokojen tím, co ve městě viděl, a dívka se ho z jeho mlčení nepokoušela vytrhávat.

Óiši se sice už mnoho let setkával s buddhistickými výnosy namířenými proti násilí a krutostem, v běžném životě však lidé vždycky dokázali vzít rozum do hrsti a trochu si je přizpůsobit. Člověk přece tu a tam musí zabít, když se brání

nepříteli nebo - pokud jde o zvířata - aby si opatřil potravu. Sám Óiši vždycky odsuzoval surová klání, při nichž se psi ubíjeli kopími a šípy, a proti zákazům takovýchto podniků vůbec nic nenamítal. Ovšem šogunův nový výnos zvaný „Edikt o soucitu s živými bytostmi“ už zacházel příliš daleko. Zvířata nyní zjevně získala větší práva než lidé a tento zvrácený způsob myšlení přiváděl celou zemi na pokraj hospodářského rozvratu.

Óiši ve městě viděl, jak kdysi prosperující rolníci škemrají o práci, protože teď měli zakázáno ničit škůdce, kteří napadali jejich plodiny. Lišky, jezevci, ptáci i hmyz se bez zábran vrhali na pole a těm, kteří je oseli, nezbyvalo než bezmocně postávat kolem.

Óiši věděl, že v zadních komorách některých jinak úctyhodných obchodů se tajně prodává drůbež, ale obecně se zákon porušoval vcelku ojediněle. Úřední mašinérie šogunovy vlády byla ve své schopnosti přistihovat provinilce velice výkonná a tresty za ublížení jakémukoli živému tvorovi byly nesmírně kruté. „Zločinec“, který připravil o život nějaké zvíře, posléze sám skončil na popravišti.

Rolníci ovšem nebyli jediní, kdo se nyní ocitl ve zlé situaci. Lovci, kladeči pastí či koželuhové - pro žádné z podobných povolání nebylo v nových podmínkách místo, a tito lidé se tedy rovněž ve velkém hrnuli do měst a pokoušeli se přijít na nějaký způsob, jak uživit své rodiny. Ke svému zděšení zjišťovali, že práce je málo a ceny potravin letí v důsledku nedostatku zemědělských produktů nahoru tak prudce, že jsou nad možnosti obyčejných lidí. Jediným zbožím, které nyní bylo zjevně dostupné za nízkou cenu, byla mladá děvčata, ochotná se s kýmkoli vyspat. Přibývalo totiž rolnických dcer, jež sami jejich rodiče prodávali do nevěstinců, aby jim pomohly překonat zlé časy.

Když Óiši s dcerkou knížete Asana projížděl městem, jako obvykle se vyhýbal takzvaným zábavním čtvrtím, jenomže nevěstinců teď přibývalo tak rychle, že se šířily přímo

na hlavní ulici a jednoduše se nedaly minout. Bylo to opravdu šokující a Óiši byl rozhodnut, že až se jeho pán vrátí domů, rozhodně ho na to musí upozornit.

Lidé jeho vlastní společenské vrstvy doposud hospodářskou tíseň nepocítili - samurajové byli placeni z výnosů z prodeje rýže pěstované na lenních pozemcích jejich pánů a její cena teď byla vysoká -, šógunovy zákony však do jejich životů přece jen zasahovaly, i když v jiném smyslu.

V nynějších dobách byl omezován veškerý lukostřelecký výcvik a soutěže, protože k šípům se nesměla připevňovat husí peříčka. Byl konec se sokolnictvím, neboť všichni ptáci dostali svobodu, propuštěn byl dokonce i šógunův vrchní sokolník. Také z výcviku jezdeckých koní se stalo ztracené umění, neboť koním se pod trestem vyhnanství nesměla přirážat kopýta ani zastříhovat hřívy. Óiši ale ze všeho nejhůř nesl všeobecný úpadek mravů, jenž se do provincií šířil z hlavního města, sídla šóguna Cunajošiho.

Jako samurajský syn strávil Óiši dětství studiem konfuciánské etiky, což bylo nezbytnou součástí výcviku bojovníka, jenž se musel naučit oddanosti a současně rozhodnosti na bitevním poli. Právě proto byl otřesen, když slyšel zvěsti, že tance a divadelní představení, jež zaplavily šógunovo hlavní město Edo (novodobé Tokio), začínají vést tamější samuraje ke změkčilosti. Dokonce se mu doneslo, že v Kjótu, městě rozkoší i chrámů, už se samurajové ukazují i v hledištích divadel kabuki, ale tomu se dalo sotva uvěřit.

Věci se tímto směrem vyvíjely už nějaký čas, ale Óiši si až do dnešního dne neuvědomoval, jak hluboké důsledky už stačily ve městě vyvolat. V duchu si začal sestavovat obrysy zprávy, kterou přednese knížeti Asanovi, a když si pomyslel na dívčina otce, pohlédl na malou spolujezdkyňu po svém boku. Usmála se na něj, ale vzápětí zase zvažněla. I ona si povšimla změn na venkově.

„Strýčku," zeptala se ho, „proč všechny usedlosti vypadají tak neupraveně? Jako by se lidé o žádnou nestarali. Neměl byste tatínkovi ohlásit, že rolníci pořádně nedělají, co mají?"

Óiši se od srdce zasmál, a ještě než promluvil, bylo jí jasné, že věci nejsou tak zlé, jak vypadají. „Nemůžeme přece shazovat všechnu vinu na rolníky, dokud neznáme taky jejich pohled na věc, víš?"

„Ale na co se můžou vymlouvat, že takhle nedbají o svá pole?"

„Ono to není tím, že by je chtěli zanedbávat, dcerunko. Je to kvůli všem těm živým tvorům, kteří jim ničí pole a oni je podle Ediktu o soucitu s živými bytostmi nesmějí zabíjet."

„Ale proč máme zakázáno zabíjet zvířata - a hlavně ta, která nám způsobují takové potíže?"

„Protože šógun prohlásil, že není správné připravit živého tvora o život. A my jsme oddaní svému pánovi, tvému tatínkovi, a nemůžeme ho v žádném případě zostudit tím, že bychom odmítli poslouchat příkazy šóguna, který je zase jeho pánem."

„Ale proč tedy šógun vůbec vyhlásil tak nemožný zákon?"

Óiši si povzdechl. Jakkoli tíživý byl dopad tohoto nařízení, dokázal pochopit důvody, jež Cunajošiho k jeho vyhlášení vedly.

„Protože víc než po čemkoli jiném na celém světě touží po dítěti. Po roztomilém, krásném dítěti, jako jsi ty. Však víš, že už o jedno přišel - chlapeček mu umřel, když měl čtyři roky. A jeho duchovní rádce mu tehdy řekl, že pokud se chce dočkat dalšího dítěte, musí přijmout pokání za nějaký hřích, který spáchal v minulém životě - takový, při kterém podle všeho krutě zahubil nějakého živého tvora. Všimla sis, že už nepořádáme psí zápasy - to proto, že náš šógun se narodil v roce psa a zabití psa se teď trestá smrtí."

„I kdyby na někoho zaútočil?"

Óiši se na chvílku zamyslel. „V takovém případě by to snad prošlo -ale jistě by nebylo od věci mít po ruce nějaké svědky, kteří by potvrdili, že pes toho člověka skutečně nejdřív napadl.“

Usmál se na ni a dívka se usmála taky, nebyla si však úplně jistá, zda to Óiši myslí vážně nebo ne. Rozhodla se, že se na to zeptá tatínka, až se jí vrátí domů z Eda.

Zavýskla, drobnýma nožkama pobídl malého koníka do slabin a vyrazila cvalem vpřed. „Pojeď s vámi o závod domů!“ zvolala, teď už o deset délek vpředu. Dlouhé vlásy za ní vlály.

Óiši vyrazil divoký pokřik válečníka při zteči a vyrazil tryskem za ní. Nezkracoval však její náskok a společně cválali cestou vinoucí se vzhůru na poslední kopec. Z vrcholu už se jim ukázal hrad, usazený hluboko pod nimi uprostřed rozlehlé planiny. Měl strategickou polohu - žádní útočníci se k němu nemohli přiblížit nepozorovaně. Vždycky to byl působivý pohled, když se ukázaly vysoké kamenné zdi a bílé věže pokryté

taškami, ale tentokrát se ani jeden z nich nezastavil, aby se výhledem pokochal.

Když se hnali z kopce k hradní bráně, zapadající slunce za nimi vrhalo dlouhé stíny, jež se plazily jako chapadla. Óišiho napadlo, že až slunce ráno znovu vyjde, nadejde poslední den pobytu knížete Asana v Edu. Doufal, že tam všechno probíhá hladce - při všech těch ceremoniálech v šógunově hlavním městě, kde platí tak cizí a složitá dvorská pravidla. Kníže Asano zrovna nevynikal trpělivostí a čím méně se takových událostí musel zúčastňovat, tím lépe. Nu, v každém případě se Óiši už brzy dozví, jak všechno probíhalo. Když dívka projížděla bránou, jako vždy o kus před ním, a on za ní opětoval vojenské pozdravy stráží, znovu si pomyslel: tak zítra máme poslední den.

II

V Edu, hlavním městě starého Japonska, nastával studený úsvit. Vypadalo to na pochmurný den bez slunce. Ledový vítr, který do města pronikal od vysokých zasněžených hor, lomcoval dveřmi rolnických usedlostí na jeho okraji a na kurýrní cestě od jihozápadu zvedal oblaka prachu.

Vichr na své pouti přibíral různé vůně - pach lidských výkalů z rýžových políček, vůni dýmu připomínající aroma vonných tyčinek, jenž však stoupal z topenišť na dřevěné uhlí, kolem nichž se už od časného jitra točily nejpilnější hospodyňky, a nakonec i slanou příchut' moře v Edském zálivu.

Při zemi ztrácel vítr na síle v úzkých uličkách, jež se kroutily změtí chatrných dřevěných domečků. Ty sloužily současně jako domovy i malé provozovny bezmála sedmi set tisíc obchodníků a řemeslníků. Nad střechami pokrytými taškami pokračoval v poryvech směrem k vyvýšenině v srdci města a rychle se zhoupl níž, aby překonal příkop obklopující kamenné hradby. Pak se nazdařbůh rozptýlil mezi strážními věžemi a paláci edského hradu, kde sídlil dvůr šóguna Cunajošiho, nejvyššího vládce země.

Cím dále se bodavý, neviditelný vichr prodíral, tím víc jeho zvuk nabýval na síle. Když se řítíl nad hřbitovem u veřejného popraviště, vylekal psa neurčité rasy, který začal výt. Vzápětí spustili všichni psi v okolí a zakrátko se už ze všech stran ozývalo skličující kvílení snad tisícovky toulavých hafanů. Zvuk mohutněl a působil stále hrozivěji, pronikal do

chatrčí žebráků i sídel šlechty a zarýval se do uší spících chudých i bohatých...

Kníže Asano z Akó, daimjó, tedy svrchovaný pán provincie, v pětatřiceti stále muž spíše chlapeckého vzezření, projížděl se svým hlavním vazalem Ōišim mlhavou krajinou. Štvali nebezpečného divočáka, velký postrach rolníků. Pronikali do stále hustší mlhy a knížeti Asanovi pojednou začalo v uších strašidelně hučet. Jeho kůň jevil známky stále

vzrůstajícího neklidu. Óiši za ním se zprudka zastavil, ale kníže Asano netrpělivě pobídl svého koně vpřed a zmizel mu z dohledu.

„Urozený pane!“ zvolal Óiši, jehož se náhle zmocnily obavy. „Vraťte se, vraťte se!“

Tvrdohlavá hrdost však Asanovi nedovolila, aby se otočil, a tak se probíjel dál hustou prázdnotou mlhy. Z onoho nepozemského zvuku se postupně stával úplný jekot, jenž posléze přerůstal v ohlušující vytí. Zvuk ho úplně pohlcoval a najednou pocítil bodavý dotek hrůzy. Ztratil už jakoukoli představu o směru. V oslnivě bílé mlze si připadal slepý, cítil, že ztrácí rovnováhu a už už se skácí k zemi. Vytí stále sílilo a věděl, že má-li uniknout zlým duchům, kteří se ho chystají spolykat, musí bojovat o holý život. Začal křičet o pomoc... a v ten okamžik se probudil ve svém sídle nedaleko šógunova hradu v Edu. Slyšel odeznívající vytí psů, jež s sebou odnášel vítr, který je sem předtím zavál.

„Můj pane!“ vztyčila se s vylekaným výkřikem na lůžku jeho žena, když viděla, jak se pokouší z pochvy vedle sebe vytáhnout meč. „Co se děje?“

Ted' už se Asano naplno probudil, potřásl hlavou a meč zase odhodil. „Ti psi,“ zamumlal. „Ti zatracení psi!“

„Zkuste ještě spát,“ nabádala ho a po jejím půvabném kulatém obličejí se rozlil konejšivý úsměv. „Už jste si na ně přece mohl zvyknout.“

„Na ty si nezvyknu nikdy, ani na nic jiného v tomhle mizerném místě.“

„Však už zbývá jenom den,“ připomněla mu. „A pak se vrátíme do Akó k naší dcerušce.“

Ještě celý den,“ opakoval hlasem, v němž se mísila bezútěšnost s nadějí. Ještě jeden zatracený den.“

Pokusil se znovu usnout, ale srdce mu po tom divokém snu dosud bušilo a nedokázal už znovu udržet oči zavřené. Roztěkaně sledoval, jak dovnitř okenicemi proniká ranní světlo a plíží se po rohožích tatami k jeho lůžku rozloženému

na podlaze. Kníže Asano si povzdechl a vyhrabal se z těžkých příkrývek. Na okamžik zůstal stát ve spodním prádle, až se celý roztrásl, pak na sebe navlékl dlouhý vatovaný háv, otevřel posuvné dveře ve stěně z papírových přepážek a vyšel do studené chodby. Kráčel dlouhými kroky po lesklém tmavém dřevě, dohladka vyblýskaném bezpočtem chodidel obutých jen v punčochách. Z jedné strany chodbu lemovaly sloupky z vonného cedrového dřeva, mezi nimiž se táhly plochy tvořené malovanými políčky přepážek šódzi. Z druhé strany ji od zahrady venku oddělovaly dveře odolnější proti dešti. Když hlučně zarachotily ve větru, kníže Asano se zachvěl, neboť se mu znovu vybavilo vytí psů ze snu.

Otevřel posuvné dveře do kuchyně a vešel dovnitř. Byla to prostorná místnost s podlahou z hrubých prken, uprostřed s topeništěm zapuštěným v podlaze, lemovaným kachlemi. Ohřívali se u něj vsedě dva samurajové z jeho družiny s vlasy svázanými na temeni do uzlu. Když se přiblížil a polohlasně něco zabručel na pozdrav, vrhli se na kolena a hluboce se mu uklonili.

Kataoka, mladší z dvojice, Šlachovitý chlapík s tváří připomínající hravou opičku, na svého pána něco spustil ve šprýmovném tónu, ale jakmile se mu podíval do obličeje, zarazil se. Kníže Asano měl neklidnou povahu, ale dnes ráno na něm bylo vidět ještě větší napětí než jindy a Kataoka věděl, kdy je lepší držet jazyk za zuby. Druhý muž, bojovník divokého vzezření po padesátce, který se jmenoval Hara, měl ospalé oči a zdálo se, že není tak bystrý. Následoval Kataokův příklad, a když se jejich pán posadil, i on znovu zaujal původní pozici se zkříženýma nohama u ohniště.

„Nemusel jsi vstávat tak časně,“ obrátil se Asano k Harovi. „Dnes mi jako doprovod postačí Kataoka-san, a stejně mu nezbyde nic jiného než jen trčet venku, vzhlížet na hrad a snít o domově.“

Hara cosi zamručel a na okamžik mu zasvítlo v očích, ale pak mu ospalá víčka znovu sklesla. Pozvedl misku s rýží k

ústům a dal se do jídla. Kataoka se uklonil a na znamení pýchy, že bude jediným pánovým průvodcem při tak nadějně příležitost, vykouzčil na rtech svůj opičí úsměv. Pak se však rozkašlal, neboť se mu do obličeje dostal dým z topeniště. Kníže Asano se natáhl po Čajové konvici zavěšené na háku nad ohněm, ale i jemu vnikl do očí kouř. Zaklel a zprudka nádobu pustil do původní polohy.

„Mimuro!“ křikl, a podle náhlého štrachání ve spižírně bylo jasné, že ho sluha slyšel.

Mimura, vysoký, nehezký mladík, chvatně vletěl dovnitř a hluboce se svému pánovi uklonil. Když zvedl oči, viděl, že kouř už se rozptýlil všude, jen se mu nechce zamířit do určeného otvoru ve střeše. Sluha se rychle natáhl k ohništi, aby vyndal zelené klacíky, které potíže způsobily.

„Kdo to tam dal?“ zeptal se kníže Asano zostra. „Myslel jsem, že si umíš poradit líp, Mimuro. Nemůžeš se trochu přičinit, aby tenhle mizerný den začal aspoň o něco příjemněji?“

Mimura ze sebe chrlil příval omluv. Ten pitomý nový kluk, co má na starosti oheň! nadával v duchu. Vykročil ke dveřím do spižírny a zavolal na chlapce.

Nic se kupodivu nedělo, a tak volání zopakoval. Tentokrát se ve dveřích objevila chlapcova hlava, drzý obličej korunovaný kšticí rozčuchaných černých vlasů. Mimura na kluka zařval, co je to za lajdáctví, ale pokud snad čekal nějakou omluvu, se zlou se potázel. Kluk Mimurovi hlasitým, chraptavým hlasem odsekl, že když mu na tom tak záleží, může se o oheň klidně starat sám. Bez okolků se otočil a s prásknutím za sebou přirazil dveře.

Muži u ohně zůstali tímto výstupem jako omráčení a Hara se tak dopálil, že vyskočil a vytasil svůj dlouhý meč.

„Co si vůbec myslíš, takhle mluvit s naším sluhou?“ vykřikl a už se hrnul ke dveřím do spižírny.

„Ne, počkej,“ krotl ho Asano. V jeho hlase byla znát únava, ale neztrácel autoritu. Je to jenom kluk. A když mu

ublížíš, budeš mít samé potíže. Tady platí jiné zákony, nemůžeme se tu chovat jako doma."

„Ale urazit vašeho sluhu znamená urazit i vás," trval na svém Hara. „Měl bych mu přinejmenším rozříznout jazyk, aby si to pamatoval, když už mi nechcete dovolit, abych mu srazil hlavu."

„Sednout - sedni si a vypij si čaj. Už by sis měl zvyknout, jak to v Edu chodí. Tady se střídá jeden daimjó z provincie za druhým, takže už z nich nemá strach ani mladý neotesanec, co má přikládat na oheň."

Hara stále ještě cosi bručel, ale odložil meč a posadil se. Pozorně sledoval Mimuru, jak otevírá dveře do spižírny a vchází dovnitř. Za okamžik se ozvaly rány a výkřiky bolesti. Hara se usmál a Kataoka se nahlas rozchechtal.

„Však on už ten malej opičák pozná, zač je toho loket!" zvolal a sám udělal ten nejopičákovitější škleb, jaký na tváři dokázal vyloudit. I ostatní přítomní se museli pousmát a Kataoka měl radost, že i díky němu pán pozapomněl na své starosti, třebaže jenom na chvíli.

„Kdyby se dalo tak snadno zatočit se všemi lidmi v Edu," povzdychl si kníže Asano a naložil si do misky trochu rýže. „Ale obávám se, že to tak docela nejde. Nejhorší jsou ti, co mají aspoň kousíček úřední moci."

Oba samurajové se na sebe podívali. Věděli, na co jejich pán naráží.

„Ti hejskové od dvora by si zasloužili všichni přijít o hlavu," zavrčel Hara a Kataoka souhlasně přikývl. „Mluví a oblíkají se jako ženský a je s nimi stejná svízel."

„Nu, tak jako tak už budeme mít po dnešku všechno za sebou," podotkl kníže Asano. „Pak se můžeme vydat zpátky do Akó a celé tohle místo pustit z hlavy. Jen si představte, jaké to muselo být kdysi, když tady daimjóové jako můj otec museli zůstat víc než půl roku."

Oba muži souhlasili, že nyní je to lepší, a dojedli svou rýži. Hara se lítostivě podíval na dno misky a knížeti Asanovi bylo jasné, na co myslí.

„Dřív jsme k rýži dostávali aspoň trochu masa a ryb, co? Nu, snad se toho zase dočkáme, až jednou šógunův Edikt o soucitu s živými bytostmi zruší. Možná že prospívá zvířatům, ale lidem toho moc dobrého nepřináší.“ Odložil misku a znovu si povzdechl. Jako by většinu zdejších zákonů vyhlásili jenom proto, aby nás pořádně potrápili. A ta pravidla dvorské etikety, to už se úplně vymyká mému chápání. Kdybych jen nebyl závislý na pokynech takového chláпка, jako je Kira!”

Vyštěkl to jméno spíše jako zaklení a Hara s Kataokou si znovu vyměnili ustarané pohledy. Věděli, že jejich pán už téma nebude dále rozpitvávat - bylo by pod jeho úroveň probírat s nimi své osobní těžkosti -, ale z toho, co se jim doneslo, věděli dost. Snadno uhodli, že Kira, vrchní ceremoniář na šógunově dvoře, dělá knížeti ze života peklo. A také si uvědomovali, že proti tomu nemohou zhora nic podniknout.

Kirovo jméno vězelo knížeti Asanovi v mysli jako rybí kost v krku. Dosud nikdy neprožíval v hlavním městě tak krušné časy, a to je odjakživa nenavštěvoval s radostí. Tentokrát se však stal - nikoli o své vůli - přímým účastníkem oficiálních obřadů, nejen pouhým divákem, a dostal se tedy do mnohem těsnějšího styku s šógunovými dvořany. Kira dokonce ani nedosahoval titulu daimjóa, neměl žádné vlastní léno ani poddané.

Ale pouhá skutečnost, že ho kdysi před lety vyslali do Kjóta studovat pravidla ceremoniálů na císařském dvoře, mu zajišťovala vážnost a moc. A od té doby také dokázal svůj vliv velice účinně využívat k vymáhání úplatků od těch, kteří byli závislí na jeho odborném vedení.

Asano o Kirovi napsal teprve předchozího večera v dopise svému hlavnímu knížecímu vazalovi Óišimu. Ačkoli Óiši byl o něco starší, sám měl se způsoby na dvoře v Edu ještě méně

zkušeností než jeho pán. Kníže Asano tak mohl zahalit své pocity týkající se Kiry do hávu rad, jak si počínat v hlavním městě.

„Kira je člověk, na kterého je třeba si dávat pozor," psal. „Těší se šógunově důvěře a vyvolává dojem jeho věrného služebníka, ale ve skutečnosti se nechává bez jakýchkoli skrupulí uplácet a využívá svého postavení čistě a jen ve vlastní prospěch. Zdá se, že neexistuje žádný způsob, jak s takovými lidmi jednat, a že nezbyvá než přistoupit na jejich hru, ale to já odmítám. Kira mi kvůli tomu dává co proto, i když už zbývá jediný den. Ale ať už se stane cokoli, já Kirovi za jeho služby platit nebudu. Vždyť mají být součástí jeho dvorských povinností! Jsem asi tvrdohlavý, ale zastávám názor, že pro samuraje je to jediný čestný postoj. Nečekám, že se mně samotnému podaří zastavit všechen ten úpadek, který podle všeho zaplavil celý zdejší dvůr, ale dokud dýchám, musím se aspoň pokusit udržet hlavu nad těmi kalnými vodami."

Přemítal, zda to Óiši pochopí. V Akó nebylo nic, co by se dalo přirovnat k šógunovu dvoru, a on sám by byl nikdy nevěřil, že může existovat tak rozbujelá korupce, dokud to neviděl na vlastní oči. Ale Óiši v každém případě uvažuje jako skutečný samuraj a snad jeho pocity dokáže ocenit. Asano pochyboval, že Óiši někdy jeho rady bude moci skutečné využít, ale aspoň ze sebe shodil část té tíhy.

Dojedl a s povzdechem se zvedl.

Je čas navléct se do šaškovského kostýmu," prohodil ke Kataokovi a společně vyšli z místnosti. Hara tam zůstal sedět sám. Potíže, jež tolik trápily jeho pána, mu dělaly na čele hluboké vrásky.

* * *

Také Kira toho dne v šógunově hradu vstával časně. Jako vrchní ceremoniář odpovědný za veškerý chod dvora se musel naprosto dokonale odívat a nešetřil námahou, aby těmto vysokým nárokům dostál. Obřadní roucha, jež před ním rozložili, se svým stylem podobala hávům, jež na sobě budou mít hostující daimjóové a dvorští hodnostáři, Kira však zvolil barevnou kombinací temně černé s velkým bílým kruhovým znakem na obou nadměrně velkých rukávcích. Díky tomuto vzoru bude mezi všemi přítomnými nápadně vynikat.

Ačkoli byl Kira teprve ve středním věku, předstíral, že je ještě starší, neboť se domníval, že mu to přidá na důstojnosti. S výjimkou dvou hlubokých kolmých vrásek protínajících obočí měl jinak docela hladkou tvář. Byl robustní, pevné postavy a čile se pohyboval. Zuby měl v souladu s nejnovější módou načerněné, takže když chtěl něco říct a otevřel ústa, jeho posluchačům se naskytl pohled do temného, jakoby bezzubého otvoru.

Bylo až s podivem, že Kira, jenž pociťoval tak výraznou, jakkoli dočasnou mocenskou převahu nad vládci z různých koutů země, si dělá s jedním z nich takové starosti. Kníže Asano patřil k samurajům staré Školy a odmítal brát na vědomí, že úplatky ve správných kapsách mu v nové době zajistí větší prospěch než bezvýznamné ujišťování o věrnosti Šógunovi. Právě proto ale představoval pro Kirův způsob života takové nebezpečí.

Pochlebováním, narážkami a nakonec i urážkami se Kira už po tři dny pokoušel dát knížeti Asanovi na srozuměnou, že tady je zvykem poskytovat vrchnímu dvornímu ceremoniáři za jeho služby dary. Kníže Asano ho však nadále přehlížel a Kira se bál, že pokud se mladému šlechtici podaří po takovém projevu nevďěčnosti jen tak beze všeho odjet, dá tím ostatním špatný příklad. Kirův příjem dvorského hodnostáře nebyl nijak závratný a ceremoniář nestál o to, aby přišel o cokoli z mimořádných příjmů jen kvůli tvrdohlavosti jakéhosi knížete Asana. Nějak se přece tomu chlapovi musí dostat na kobytku!

V minulosti od těchhle zabeđených mladých šlechticů dosud vždycky dostal všechno, co si zamlul, a byl odhodlán dosáhnout toho, aby ani tehle nebyl výjimkou.

Z úvah ho vytrhl sluha, jenž k němu vpadl, sotva dech popadal, a hlásil, že šógun Cunajoši si s pánem přeje neprodleně mluvit. Kira se chvatně navlékl do dlouhého hávu tvořeného několika vrstvami. Klel při tom, protože se nemohl ustrojit v klidu, jak si plánoval. Pak spěchal ke dveřím a rázoval chodbami do vnitřní části paláce. Cestou zvažoval, co asi tak Časné ráno dělá šógunovi starost.

V jedenadvacátém roce své vlády měl Cunajoši všechny důvody ke spokojenosti. Už několik desetiletí nedošlo v zemi k žádnému povstání, jež by ohrožovalo postavení šóguna - hlavně díky tomu, že jeho předchůdci zemi důsledně sjednotili. Nejříve ji dobyli silou, posléze rozdělili v léna mezi své pokrevní příbuzné. Jeho předkové mu prokázali dobrou službu také tím, že z říše vykázali všechny cizince s výjimkou jediné skupinky holandských obchodníků usazených na malém ostrůvku u Nagasaki poblíž nejjižnějšího cípu země. I po vyhnání cizinců se sice ještě v zemi po nějakou dobu udržovaly myšlenky křesťanské víry, ale poté, co se před šedesátí lety v Šimabaře odehrál poslední hromadný masakr těchto podivínů, podařilo se zemi zbavit i tohoto nevýznamného rušivého vlivu.

Ted' po mnoha letech míru nastával rozvoj měst, obchodníci prosperovali a umění jenom kvetlo. Pravda, ceny rýže šly nahoru vinou nedostatečných dodávek rolníků, kteří z jakéhosi nepochopitelného důvodu nebyli schopni lépe využívat půdu, ale všeobecně vzato netížily Cunajošiho žádné neodkladné problémy celostátního měřítka. To ovšem neznamenalo, že by neměl problémy vůbec žádné.

Když vstoupil Kira, jenž předstíral, že je zadýchán ještě víc než ve skutečnosti, viděl, že Cunajoši je skutečně neklidný. Kira se uklonil tak hluboko, jak mu to jeho šat dovoľoval, pak zvedl zrak a podíval se na šóguna, hubeného muže po

padesátce, který afektovaně rázoval sem tam zdobnou přijímací síní.

Ukázalo se, že Cunajoši si neláme hlavu s žádnými naléhavými státnickými problémy, nýbrž s tím, jakým dojmem při obřadech zapůsobí vystoupení jeho skupiny tanečníků. Ty chlapce vybíral a zaučoval osobně a měl obavy, zda se teď svého úkolu úspěšně zhostí. Natolik mu na tom záleželo, že se rozhodl uspořádat ještě jednu zkoušku, a právě kvůli tomu sem teď Kiru povolal. Chtěl, aby se chlapci co nejrychleji shromáždili v Síni tisíce rohoží a znovu si prošli svůj tanec dřív, než se sjedou vážení hosté.

„Ani nevíte, co to pro mé znamená," naléhal na Kiru a svá slova doprovodil zženštilým gestem, při němž máchl rukávem kimona. „Tak tvrdě jsem o to usiloval, aby mělo představení úspěch - prostě to musí proběhnout bez chybičky!"

Kira se uklonil. „Naprosto vás chápu, Výsosti, ale jsem si jist, že si nemusíte s ničím dělat starosti. Obřady proběhnou hladce tak jako obvykle."

„Obřady možná - ale ten tanec, ten je pro mě důležitý! Je to poprvé, kdy se něco takového koná při podobné příležitosti, a pokud se tanec nevydaří, všichni se mi budou vysmívat."

„Nikdo by ani nepomyslel na něco takového," ujišťoval ho Kira.

„Znalci se mi budou za zády smát, i když nahlas nic neřeknou," podotkl Cunajoši zkušeně. „Ale dost už o tom - vše ostatní je jistě v pořádku. Doufám, že na vaší straně nejsou žádné potíže."

„Potíže jsou vždycky, Výsosti, ale nejde o nic, s čím bych si nedokázal poradit."

„Výborně," usmál se šógun. „Takové věci od svých dvořanů rád slyším. Kéž by byli všichni tak výkonni jako vy."

Kira se na něj usmál a odhalil své načerněné zuby. „Za všechno, co umím, vděčím vašemu příkladu."

Uklonil se a už se měl k odchodu, pak ale zaváhal a znovu se s předstíranou váhavostí otočil. „Je tady jeden mladý

daimjó, se kterým je docela těžké pořízení, ale doufám, že se mi podaří jeho neotesanost napravit dřív, než nám způsobí nějakou trapnou situaci."

Jistě máte na mysli Asana, že? Všiml jsem si, že je mezi ostatními nějak nesvůj. Co myslíte, neměl bych si s ním promluvit?"

„Ne - řekl bych, že to není nutné. Bude to v pořádku, jakmile mu dám dostatečné na srozuměnou, kde je jeho místo."

„Jistě - nu, to už nechám na vás. Ale teď už mi rychle sežňte ty chlapce, ano?"

Jak je vašim přáním," odpověděl Kira s obřadnou úklonou a spěchal pryč tak rychle, jak mu jeho složitá roucha umožňovala. Ze své zkušenosti věděl, že Cunažosi nevyniká přílišnou trpělivostí.

* * *

Kníže Asano už na sobě měl navlečená veškerá ceremoniální roucha, o kterých ho opakovaně přesvědčili, že odpovídají dvorským pravidlům odívání. Nyní ho dovedli k palánky, ozdobným zastřešeným nosítkám, v nichž se měl přepravit do šógunova hradu. Kataoka, oděný rovněž slavnostněji než obvykle, se právě chystal dát povel osmi statným nosičům, aby se chopili nosných tyčí, ale ve dveřích se objevila manželka knížete Asana a něco na ně volala. Kataoka nosičům nařídil, ať ještě chvíli počkají, a ustoupil stranou, aby si jeho pán mohl se ženou promluvit o samotě.

„Prosím," naléhala na svého chotě, když se sklonila k okénku palánky, „slibte mi, že se budete držet zpátky. Ukažte všem těm dvořanům v Edu, že i my na venkově známe své místo ve společnosti. Třeba - třeba ještě není pozdě na to, strčit pár mincí do správných rukou..."

Kníže Asano netrpělivě máchl rukou, ale když viděl, jak je ustaraná, oči mu přece jen zjihly a pokáral ji jen velmi jemně.

„Dát vrchnímu ceremoniáři při takto slavnostní příležitosti něco víc než symbolický dárek by znamenalo sprostý a nemravný čin, a na takovou úroveň já poklesnout odmítám. Moji rádčové s tím souhlasí..."

„Vaši rádčové souhlasí, protože jste se už sám rozhodl, a oni vědí, že by nemělo smysl vám odporovat. Dovedu si představit, že pokud... Aspoň mi slibte, že jeho pokyny přijmete důstojně a nenecháte se strhnout hněvem, ano?"

„To slíbit mohu," souhlasil, a když ji uspokojilo, že to myslí vážně, ustoupila od nosítek a přiměla se k úsměvu na rozloučenou. Kníže Asano pokynul Kataokovi a nosiči dostali povel, že se mají vydat na cestu.

Když míjeli roh domu, všiml si Kataoka, že je sleduje Hara, a v očích rozložitého muže zachytil nevyslovené varování: „Dávej na našeho pána dobrý pozor." Když ho Kataoka míjel, přikývl, a Hara jim zmizel z dohledu.

Procházeli částí ohromné zahrady, jež sídlo obklopovala, a kníže Asano si všiml, že ačkoli jsou stromy holé, celý pozemek působí v časném ranním světle velmi půvabně. V zahradě nepoutala pozornost žádná výrazná dominanta, jen tu na každém kroku vládla atmosféra přírodního poklidu, jak to kdysi přepečlivě naplánoval jeho děd - v dobách, kdy stále probíhaly nebo přinejmenším hrozily války a daimjóové byli povinni setrvávat v hlavním městě po značné dlouhá období „střídavé služby". Nyní se samozřejmě hodně změnilo. Kam až paměť knížete Asana sahala, nedošlo k sebemenšímu povstání. Napadlo ho, jako už mnohokrát, že za dědečkových časů musel život přinášet mnohem víc vzrušení. Člověk v oněch dobách při řčení rozepří spoléhal na svůj meč, nikoli jen na znaky svého postavení.

Palankýn nyní spěšně vynášeli branou, Kataoka rázoval vedle něj, ale jakmile vpluli do lomozu přelidněných úzkých

ulíček města, nosiči museli zpomalit na běžné tempo ostatních chodců. Většina obchodníků a prodavačů ustupovala z cesty, když spatřili knížecí nosítka opatřená kruhovým rodovým znakem daimjóa, ale v tom lidském moři je nepostřehli všichni, nebo to aspoň předstírali, a nadále se zarputile věnovali svému řemeslu, dokud je nosiči tvrdě neodstrčili stranou.

Kníže Asano si nikdy nezvykl na tu nespočetnou masu lidí všech vrstev, jaká Edo zaplavovala. Od nejurozenějších členů dvora po nejprostší kmány, ti všichni se shlukovali kolem krámků a nakupovali od blahobytných obchodníků. K vidění tu byli i další lidé včetně několika ošuntělých róninů, samurajů bez pána. Rolníků, kterým se nedařilo a přicházeli do města hledat práci, tu byla spousta. Stále se ovšem drželi natolik hrdě, že se nesnižovali k žebrání o jídlo. Jejich protikladem byli profesionální žebráci, hlasitě se domáhající almužny drze vlezlým, typicky edským způsobem, jenž knížeti Asanovi připomněl onoho kluka, který ráno nadělal zmatek s ohněm. Možná že v tuhle chvíli už je bez práce, ale je docela pravděpodobné, že si s tím nedělá velkou hlavu. Je-li někdo takhle neomalený, dokáže se beze všech skrupulí vydat do ulic a hlasitě tam žadonit o milodary anebo se stane falešným žebravým mnichem a tváří se, že škemrá o almužnu ve jménu důstojnějšího důvodu.

Vládl zde úplně ohlušující rámus, ale všim teď pronikl jiný zvuk, monotónní prozpěvování za zemřelého. Kataoka nasměroval nosiče stranou, aby nechali pohřební průvod projít. Okénkem palankýnu kníže Asano uviděl, že pohřební procesí tvoří jen dva muži, sluhové, a hrubá rakev, kterou nesou zavěšenou na tyči mezi sebou, je neobvykle malá. Kataoka se v rozpacích zastavil vedle palankýnu, když tu ho z přemítání vyrušil kníže Asano.

„To není na zahájení dne zrovna šťastné znamení, co, Kataoka-san?“

Kataoka se otočil a uviděl Asanovu zasmušilou tvář. Cítil, že musí něco udělat, aby pánovu ponurou náladu nějak vylepšil. Sluhové s rakví teď přestali prozpěvovat, a když se přiblížili, jeden z nich utrousil nějakou kousavou poznámku týkající se jejich nákladu. Sklíčeného Katanku mužovo nevhodné chování popudilo a křikl na něj: „No no! Však máte dost malý náklad. Na co si ještě stěžujete? To neumíte mrtvému prokázat trochu větší úctu?”

Sluha se tomu neurvale zachechtal a houkl na svého druha: „Ten chlap chce vědět, proč neprokazujem větší úctu našemu cestujícimu. Že bych mu ho ukázal?”

„No jistě," odvětil druhý sluha. „Proč ne?”

Teď už došli na úroveň palankýnu, zastavili se a složili rakev na zem uprostřed uličky. Sluha, který mluvil jako první, vykročil vpřed a zeširoka se na Kataoku usmál, mrkl na něj a jedním prudkým pohybem zvedl víko. Uvnitř leželo tělo drobného psa, téměř rozpůlené vedví při nějaké nehodě. Sluha na Kataoku znovu zamrkal, zatímco lidé kolem vytvářeli stále hustší shluk a strkali se blíž a blíž, aby se podívali, co tady vzbudilo takový zájem.

„Ta čubka se v životě neměla tak dobře jako teď!" ječel první sluha na Kataoku, který na okamžik ztratil řeč.

„Kam ji nesete?" zamumlal konečně.

„No na hřbitov, samozřejmě. Kam asi jinam, co myslíte? Copak nevíte, že podle zákona se psi musí pohřbívat zrovna tak jako lidi? My jenom plníme šógunovo nařízení.”

Znovu schránku zakryl a vrátil se ke konci nosné tyče.

„Nu, aspoň byste ho mohli plnit bez reptání," vytkl jím Kataoka oběma. „Myslím, že si ani neuvědomujete, jaké máte štěstí, že se náš vznešený šógun narodil ve znamení psa." Když muži opět zvedali tyče na ramena, udělal krátkou dramatickou pauzu. „Copak byste asi tak nosili, kdyby byli narozeni ve znamení koně?”

Oba muži se hlasitě rozesmáli a také ostatní lidé v okolním davu, kteří výrok zaslechli, se začali řehtat. Kataoka

měl radost, když si všiml, že se pousmál dokonce i kníže Asano. Spokojeně se zachechtal nad vlastním důvtipem a dal nosičům pokyn, aby pokračovali dál. Znovu se vnořili do rozbouraného lidského moře, jež zaplňovalo ulici.

Uvnitř palankýnu zatím kníže Asano přemítal o mrtvém psu. To, že se má se zvířaty zacházet stejně jako s lidmi, mu pro svět Eda připadalo úplně příznačné, vždyť tady jako by bylo všechno na hlavu postavené. Věděl, že tomuto místu nikdy neporozumí, a znovu zatoužil být už odsud hodně daleko. Vzdychl, pak se natáhl kupředu a se zvýšeným zájmem se rozhlížel kolem, zatímco nosiči vyšli s palankýnem z poslední úzké uličky do široké ulice rovnoběžné s příkopem obklopujícím palác.

Hladina vody v příkopu byla v těchto místech hluboko pod úrovní ulice a sotva ji mohli vidět. Nejnápadněji naopak vynikala vysoká zeď z ohromných žulových bloků za vodou, jež vytvářela nepřekonatelnou překážku obklopující neviditelný hrad. Nyní nosiči zabočili a vydali se podél příkopu. Poklusem zdolávali menší vyvýšenými směrem ke vstupní bráně, střežící úzký padací most nad klidnými vodami dole.

U brány stály stráže, a jakmile se k nim nosítka přiblížila, zpozorněly. Strážní byli vyzbrojeni kopími a halapartnami, jež měli připraveny k použití, když jim Kataoka sděloval složení skupiny a vysvětloval důvod jejich návštěvy. Konečně jim hlasitým pokřikem pokynuli, že mohou pokračovat, přešli tedy most a vstoupili do nepřítelů rozlehlého areálu vlastního hradu. Po jejich pravé straně stála dlouhá dřevěná stavba, která poskytovala přístřeší celé rotě stráží ve službě. Ozbrojení před budovou znovu skupinu s palankýnem zastavili a Kataoka musel opět projít celou procedurou ověřování totožnosti.

Pokračovali dál, nyní už odměřeným tempem, jež odpovídalo bezpečnostním nařízením, a posléze již došli k vnějšímu hradu, kde přebývali šlechtici i se svými rodinami.

Tuto část obklopovaly paláce a dvory hodnostářů nižšího stupně, uspořádané do čtverce, jenž vytvářel jakési malé městečko. V uličkách se toho ale příliš nedělo, protože většina urozených obyvatel se nyní připravovala uvnitř na události, jež měl den přinést.

Za tímto areálem stál na vyvýšeném území vnitřní hrad, oficiální sídlo samotného šóguna. Obklopoval ho další příkop a mohutná zeď z neotesaných balvanů podobná žulové hradbě stojící níž. Příkop překonával padací most, přes nějž se skupina knížete Asana pohybovala ještě pomaleji, krokem, který určovala neměnná dvorská pravidla.

Vysoké valy navršené zeminy uvnitř hradeb podpíraly několikapatrové strážnice v každém rohu pevnosti. Nad vlastním hradem se tyčila bílá věž, značně převyšující ostatní budovy, a při tomto pohledu si kníže Asano vyměnil rychlý chápavý pohled s Kataokou. Tohle jim oběma připomnělo domov. Stupňovitou stavbu o čtvercovém půdorysu tvořila ohromná masa kamene a omítnutých zdí s úzkými okny opatřenými bílými mřížemi. Zvýšené rohy hřebenů prohnutých střech byly zakončené bronzovými těly ryb se zvednutými ocasy. Ačkoli hrad v Akó nebyl zdaleka tak mohutný a zdobný, měl podobné uspořádání věží a oba muži si na něj vzpomněli.

U vstupu do hradu se s nosítky zastavili a kníže Asano vystoupil. Vzkročil přímo na dřevěnou podlahu nízké verandy, takže ho nosiči nemuseli vyzvedávat. Měl na sobě svítivě zelený háv, a když na sebe pohlédl dolů, zatvářil se znechuceně. Taková roucha patřila k největším problémům, jaké mu život v hlavním městě přinášel. Kromě jakéhosi směšného klobouku, který mu sklouzával k jedné straně a neustále hrozilo, že spadne, byl navlečen do kabátce kamišimo s širokými rameny, jenž mu značně znesnadňoval pohyb paží. Ze všeho nejhorší však byly těžkopádné kalhoty, které teď Kataoka knížeti spěšně upravoval, aby pán mohl vstoupit do hradu.

Mohutné nohavice byly úmyslně o mnoho delší a měly za tím, kdo je měl na sobě, naplocho splývat a vyvolávat tak působivý efekt. To ovšem vyžadovalo kráčet velmi opatrně a kníže Asano, člověk od přírody nepříliš trpělivý, se v nich cítil spoutaný a zranitelný. Neustále pociťoval nutkání nohavice zevnitř nakopávat, aby mohl rázovat kupředu jako při normální chůzi, místo aby opatrně cupital jako žena v přiléhavém kimonu. Kataoka byl konečně hotov, poskládal látku tak, aby jeho pán mohl zamířit správným směrem, hluboce se mu uklonil a zmizel. Nyní měl čekat poblíž strážního přístřešku spolu s nosiči, dokud obřady neskončí. Pochopitelně neměl za žádných okolností dovoleno vstoupit do hradu. Nikdo s postavením nižším daimjóa nebyl na výroční přijetí císařových vyslanců zván.

Kníže Asano se napřímil a vydal se ke dveřím. Ačkoli šlo jen o krátkou vzdálenost, zdála se mu nekonečná, neboť musel pokaždé opatrně zvednout nohu, zlehka ji vysunout kupředu a došlápnout na vlastní prodlouženou nohavici. Teď ho sice pozorovalo jen několik členů stráže, ale kníže Asano před nimi kráčel stejně opatrně, jako bude muset před samým šógunem. Věděl, že Kira by ho nemilosrdně setřel i za jediný špatný krůček, a rozhodl se lidem v Edu ukázat, že i samuraj z venkova dokáže jejich hru zvládnout.

Jeden ze strážných mu přidržel otevřené dveře a Asano vstoupil do předpokoje přiléhajícímu k ohromné Síni tisíce rohoží, kde měly proběhnout oficiální obřady. Uvnitř se na chvíli zastavil, aby si oči přivykly na tlumené světlo.

Čekárna byla prostorná, s vysokým stropem neseným pozlacenými trámy na vyřezávaných sloupech. Když vkročil na rohože se zlatým lemováním, všiml si, že ačkoli je stále ještě brzy, několik pánů už sem dorazilo dřív než on. Všichni byli oděni do dvorských šatů podobných jeho - lišily se jen v drobnostech vymezujících jejich postavení. Jeden šlechtic v úplně stejném rouchu, jen ve zlatohnědém barevném

provedení, na něj významně pohlédl, a kníže Asano k němu zamířil.

Kníže Date z Jošidy, nevysoký svalnatý třicátník, měl obdobné postavení i úkol jako Asano. Obě jejich jména byla vylosována a měli se tedy stát oficiálními zástupci šóguna při nadcházejícím přijetí císařových vyslanců z Kjóta. Tato událost se opakovala každý rok a představovala jeden z mála kontaktů mezi císařem, jenž byl pouze formálním vládcem, a šógunem, jehož nedávní předkové sjednotili zemi vojenskou silou a který byl skutečnou hlavou výkonné moci.

Jak kníže Asano, tak kníže Date se pokusili tuto čest odmítnout. Zdůvodňovali to tím, že se nevyznají v dvorské etiketě, ale ani jeden neuspěl. Aby se naučili protokolu platnému pro tuto příležitost, svěřili je pod Kirova ochranná křídla, a tak se na tomto muži stali naprosto závislými, neboť jedině on je mohl podrobně zasvětit do tajů nejrůznějších povinností. Date se s Kirou nedostal do vážnějších problémů, zato Asano byl neustále terčem posměchu pro své „venkovské způsoby“. Nyní, na začátku posledního dne, působil kníže Date klidným, spokojeným dojmem, zatímco jeho druh se zjevně cítil nesvůj.

„Dobré jitro,“ pozdravil kníže Asano svého společníka s letmou úklonou.

„Dobré ráno,“ usmál se Date. „Dnes jste si nějak přivstal!“

„Však vy také,“ odsekl kníže Asano. „Třeba nejste tak klidný, jak vypadáte.“

Date se rozesmál. „Pokud je tu někdo neklidný, pak jste to vy. Každý by řekl, že se chystáte vyrazit do bitvy.“

„Kéž by to byla bitva,“ prohodil kníže Asano podrážděně. Jsem venkovský kluk a neumím se pohybovat mezi těmihle dvořany ve směšných kalhotách. Muži jako Kira,“ a to jméno procedil s odporem, „mají nižší postavení než my, a přece se od nás čeká, že budeme skákat, jak oni písknou.“ Potřásl hlavou. „Prostě nevím, co si tu počít.“

„Nevím, proč musíte mít s Kirou tolik potíží," podotkl Date s lišáckým úsměvem. „Ke mně přistupuje s respektem, i když si při těch ceremoniálech počínám stejně neohrabaně jako vy."

Kníže Asano se na něj opatrně podíval. „Jen si nemyslete, že do vašich tajemství nevidím. Šel jste mu na ruku a dobře mu zaplatil..."

„Nic takového jsem neudělal!" přerušil ho Date zlostně.

„Pak to za vás udělali vaši rádcové, a tím se taky nemáte moc co chlubit - nevědět, jak to chodí na vašem vlastním dvoře!"

Date zrudl a už se chystal ostře odporovat, ale v tu chvíli se odsunuly dveře do síně a těžkopádně z nich vyšel sám ceremoniář Kira. Blahosklonně se na skupinku shromážděnou v předpokoji usmál a odhalil své módně načerněné zuby. Kníže Asano se otřásl, tak jako vždy, když viděl podobné znaky dekadence. Ořechy, jež se musely žvýkat, aby se dosáhlo takového efektu, byly pořádně drahé, a Asano takové jednání považoval za vrchol vulgárnosti, jež byla podle Buddhova i Konfuciova učení v naprostém rozporu se zásadami skromnosti. Byl přesvědčen, že Kira je dokonalým ztělesněním veškeré zkaženosti tohoto dvora. Zkorumpovaný, ješitný, opojený vlastní důležitostí - lze si vůbec představit muže vzdálenějšího tradičnímu ideálu samuraje?

Po obvyklých úklonách na pozdrav upřel Kira na knížete Asana pronikavý pohled v naději, že zachytí nějaký náznak změněného přístupu. Určitě, pomyslel si, určitě přece musí existovat nějaký způsob, jak se dostat tomuhle urozenému hlupákovi pod kůži. Možná by u tak hrdého mladého muže zabralo pár ještě tvrdších rýpnutí. Jistě to pořád stojí aspoň za jeden pokus, lepší příležitost než teď už se nenaskytne. Věděl, že se mu nemůže nic stát. Vytáhnout v prostorách hradu z pochvy meč -za jakýchkoli okolností - znamenalo hrdelní zločin.

Když se k němu Kira začal přibližovat, kníže Asano se bezděčně odvrátil. Ten pohyb se nedal vykládat jinak než jako gesto opovržení. Vrchní ceremoniář v černém rouchu se překvapeně zastavil. A vzápětí hned zlostně změnil směr a namísto k Asanovi vykročil ke knížeti Datemu. Taková neomalenost! pomyslel si Kira rozčileně. To tedy byla doopravdy poslední kapka. Nyní pochopil, že nemá smysl, aby se dál pokoušel vymáhat svůj úplatek. Rozhodl se, že kníže Asano za svou neústupnost - a teď tedy i hrubost - zaplatí.

Zatímco Kira uděloval pokyny knížeti Datemu, knížete Asana se zmocňovala nesmírná sklíčenost. Věděl, že vlastní neukázněnost ho znovu připravila o Kirovu přízeň. Pokud ho teď Kira se svými pokyny opomine, bude zcela ztracen, naprosto bezradný, neporadí si, co má při ceremoniálu dělat. Na okamžik se ho zmocnila panika, neboť si uvědomil, že pokud se opravdu dopustí nějakého strašlivého porušení dvorské etikety, zneuctí tím jméno celého rodu. Koneckonců, Kira je v těchto záležitostech přece jen uznávaný odborník, a jakkoli tím mužem opovrhoval, mohl se přece vůči němu chovat aspoň zdvořile.

Právě se pokoušel dát dohromady nějakou omluvnou větu, když se otevřely vnější dveře. Srdce mu začalo bít rychleji, neboť ho napadlo, že už by to mohli být císařští vyslanci, ale když uviděl, že je to jen sluha pečující o šógunovu matku, zase se nadechl klidněji. Pečovatel byl buclatý mužík s vypouklýma očima jménem Kadžikawa, jemuž by kníže Asano obvykle nevěnoval pozornost, ale byl už natolik opatrný, že neodhaloval své skutečné pocity. Když se Kadžikawa plaše rozhlédl po sále, Asano se na něj povzbudivě usmál.

Úsměv zřejmě zapůsobil, Kadžikawa přicupital blíž a zlomil se v přehnaně uctivém úklonu. Pak s úsměvem, při kterém vypadal jako žabák, zvedl hlavu.

„Urozený pane," vyhrkl šišlavě, „slyšel jsem, že došlo ke změně v časovém plánu a rád bych věděl, co se vlastně děje, abych to mohl sdělit velebené šógunově matce. Kdyby vás to

příliš neobtěžovalo....," ukončil svůj dotaz se správnou mírou nejistoty.

Kníže Asano pohledem bezděčně zalétl ke Kirovi, neboť ten jediný byl schopen takovou otázku zodpovědět, ale upadl do rozpaků, když zjistil, že Kira se na něj jenom jedovatě usmívá, jako by otázku přeslechl.

„Nezdržujte se tím, že se budete na něco vyptávat tohohle hňupa," pronesl pojednou Kira nahlas s co nejvznešenější noblesou. „Pokud jde o ceremoniál, zeptejte se na cokoli mě nebo knížete Dateho, anebo třeba některého ze sluhů - i ti vědí víc o tom, která bije, než - chm - kníže Asano!"

Kadžikawa zrudl a vyvalil oči ještě víc. Nejistě se uklonil a zůstal nerozhodně stát. Kníže Asano v okamžiku zbledl a strnul jako solný sloup - jako by se proměnil v kámen. Kadžikawu zaplavila náhlá hrůza a rychle se vytrácel k posuvným dveřím do shromažďovací síně. Nechtěl ponížít knížete Asana ještě víc tím, kdyby v sále přešel k někomu jinému, a rozhodl se, že svou otázku raději položí některému z dvoránů uvnitř. Začal otevírat dveře, ale v tu chvíli si všiml, že Kira majestátně přechází místností, zastavuje se u knížete Asana a něco mu potichu říká. Nebyl si jist, ale zdálo se mu, že Kira se v nějakém smyslu zmiňuje o Asanově manželce.

Ani kníže Asano nemohl věřit svým uším, když Kira promluvil.

„Nu, dobře víte, že jste si mohl všechny tyhle nepříjemnosti ušetřit," zašveholil ceremoniář sladce. „Když vám tak velice záleží na penězích, jsou i jiné způsoby, jak vyhovět mému zalíbení v různých mimořádných lahůdkách. Slyšel jsem, že máte hezoučku paní, s tvářičkou kulatou jako měsíček..."

Víc již kníže Asano nesnesl. Krev se mu vytratila z tváře a nahrnula se do hrudi. Paže bleskově hmátla po jílcu meče. I Kirova ruka bezděčně zalétlá k meči, ačkoli neměl v úmyslu ho tasit - jenže to byla tragická chyba. Kníže Asano pohyb pochopil jako přijetí výzvy, vzduchem se zableskla odhalená

čepel jeho meče a ve výbuchu slepé zuřivosti sjela dolů. Kira, zasažený shora nad ramenem, zavrával a padl na zem. Kníže Asano zvedl paži a chystal se k další ráně, ale to už k němu přiskočil kníže Date a několik dalších přítomných mužů a zadrželi ho. Na okamžik všichni ztuhli na místě, jen Kadžikawa hlasitě polkl a pak spěšně vrazil do vnitřního sálu.

Kníže Asano najednou zval, pokrčil rameny, očima sklouzl na nehybné Kirovo tělo a rozhlédl se po mužích, kteří mu odebrali oba meče. Dosud stál bez hnutí, se skelným pohledem v očích, když tu se znovu odsunuly dveře a do místnosti vstoupil sám šógun Cunajoši. Za ním bylo vidět skupinu chlapců v tanečních kostýmech, vesměs podivně ztichlých a téměř groteskně strnulých na místě.

Cunajoši, jenž ve svém tanečním úboru vypadal ještě zženštileji než jindy, nebyl na výjev, který se mu nyní naskytl, připraven. Zprudka zalapal po dechu a několika kroky zavrával dozadu, jako by měl upadnout. Několik z přítomných mužů pochopilo, co mu asi v tuto chvíli proběhlo hlavou.

Bylo tomu právě sedmnáct let, kdy došlo přesně v této síni k podobnému incidentu, a vzpomínka na něj Cunajošiho po všechny ty roky nepřestala pronásledovat. Tenkrát to odnesl jeho vlastní kancléř, na místě mrtvý po útoku jednoho z níže postavených dvorských hodnostářů, jemuž údajně nebylo po chuti, že si kancléř přisvojil příliš mnoho pravomocí, které mají správně náležet přímo šógunovi. Za zavřenými dveřmi se ovšem rovněž tradovalo, že útok zosnoval sám Cunajoši, ačkoli nic takového se nikdy neprokázalo. Vrah byl na místě popraven shromážděnými šlechtici a jeho motiv zůstal tajemstvím.

A teď jako by se mu tatáž scéna přímo před očima odehrávala znovu. Šógun byl z toho výjevu naprosto zdrcený. Pojednou se ho ale zmocnil vztek, do tváře se mu nahrnula krev, vykročil vpřed a zastavil se u Kirova bezvládného těla. S výrazem znechucení pak šógun nařídil dvěma sluhům, aby

jeho vrchního ceremoniáře, který měl nyní daleko do své neposkvrněné dokonalosti, odnesli do předpokoje, a vzápětí se obrátil k ostatním.

„Co se tady stalo?“ chtěl vědět, ale nikdo mu hned neodpovídal. „Vy tam,“ oslovil knížete Dateho, „řekněte mi, jak se to seběhlo.“

Date pustil Asanovu paži a s těžkým polknutím se uklonil. Pak se napřímil a promluvil, stručně a formálně, jako by podával hlášení nadřízenému na bitevním poli.

„Kníže Asano podle všeho považoval něco z toho, co mu řekl urozený pan Kira, za urážku. Viděli jsme, že byl ohromen. Pak jsme viděli, že vytasil meč a zasáhl ho. Jako by ho k tomu přimělo cosi mimo něj...“

„Tasil meč a zasáhl Kiru?“ přerušil ho šógun. „Víš snad někdo, co mu Kira-san řekl, že ho to vedlo k tak zločinnému jednání?“

Nikdo mu neodpovídal, už vůbec ne Kadžikawa, který přihlížel skulinkou posuvných dveří a dobře věděl, kdy má držet jazyk za zuby.

„Nu dobrá, zadržte ho tady,“ pronesl Cunajoši ledově. Obrátil se na knížete Asana. „Pane, vy necítíte žádnou úctu k pravidlům tohoto dvora?“

„Mrzí mě to,“ vypravil ze sebe kníže Asano, poklekl a sklonil hlavu až k zemi. „Nemám, čím bych se ospravedlnil.“

„Pro každou příležitost platí jistá pravidla,“ pokračoval Cunajoši, „důmyslně sestavená pravidla, která musí všichni dodržovat. V tomto směru nedělám žádné výjimky - a platí to i pro členy mé vlastní rodiny. Neznalost pravidel by snad mohla být částečnou omluvou, ale jsem si jist, že vy, pane, po tolika letech v postavení daimjó se takové výjimky dovolávat nemůžete.“

„Ne... ne,“ mumlal kníže Asano, který si připadal jako v nějakém strašlivém snu, z něhož se snad brzy probudí.

Cunajoši se obrátil k ostatním. „Zločin je zcela nepochybný. A stejně zřejmý je i trest. Tohoto muže laskavě

ponecháte ve vazbě a já se obrátím na své rádce. Obřad mezitím budeme muset odložit."

Zhnuseně se podíval na krvavé skvrny na podlaze, pak se otočil a vydal se zpátky posuvnými dveřmi do rozlehlé síně za nimi. Ve dveřích se objevil jeden z jeho dvořanů, ale hned zase úslužně uvolnil šógunovi cestu.

„To je strašné," postěžoval si mu šógun. „Všechny naše plány přišly vniveč kvůli jednomu nezodpovědnému samuraji, který se nenaučil, jak se má v hradě chovat. Mohlo by to nakonec znamenat, že budeme muset celé taneční představení zrušit!"

Po jejich odchodu kníže Asano osaměl se svými strážci. Stále klečel a upřeně zíral do země, zatímco ostatní z něj v užaslém tichu nespouštěli oči. Ve tváři si zachovával kamenný klid, ale uvnitř se mu natolik svíral žaludek, že se jen s vypětím sil dokázal soustředit. Málem se mu udělalo nevolno, ale vzchopil se, rozhodnut, že na sobě nedá znát žádnou slabost. Myslel teď jedině na to, jak jim všem dokázat, že nakonec přece jen ví, kde je jeho místo.

V tichosti uplynula hodina a teprve poté zaslechli zvenčí zvuk pochodujících mužů. Postranním vchodem dovnitř chvatně vrazil Tamura, rudolící kníže z Ičinoški s četou samurajů, ale když spatřil strnulého Asana, nejistě se zastavil. Kníže Tamura dříve býval vrchním velitelem pořádkových sil a Cunašoši ho sem zřejmě povolal právě proto, ale při tomto úkolu se cítil zcela nesvůj. Když měl člověk v Edu co do činění se zloději a kapsáři, to se to velelo, ale zatknout jiného daimjó - to bylo něco úplně jiného. Váhavě se přiblížil ke klečícímu šlechtici a položil mu ruku na rameno.

„Z nařízení našeho šóguna," pronesl, a kníže Asano poslušně vstal, aby ho následoval ven. Tam už čekal palankýn obklopený asi desítkou samurajů a více než třiceti sloužícími. Nikoho z nich neznal a marně se rozhlížel po Kataokovi. Už se chystal nastoupit do nosítek, ale znovu ho zastavil Tamura a rozpačitě mu podával obyčejné oblečení pro sluhu. Požádal

jej, aby si to navlékl přes dvorský šat. Knížete Asana tato nestoudnost nejdříve ohromila, ale vzápětí si uvědomil, že je to jen pro jeho dobro. Až ho ponesou ulicemi Eda, v těchhle hadrech ho nikdo nepozná, a bude tak ušetřen veřejného ponížení. Se znechucením si je na sebe navlékl a nastoupil do palankýnu. Kníže Tamura přes něj přehodil rozložitou síť a všechno pak ještě ovázal lanem, aby vězeň nemohl uprchnout a vystavit tak svého dozorce pohaně. Zazněl povel k odchodu a procesí zamířilo k Tamurovu sídlu. Když míjeli přístřešek stráží, procházeli na dohled od čekajícího Kataoky, který neměl nejmenší tušení, co se v hradu stalo, a nemohl vědět, že vězeň, kterého nesou kolem, je kníže Asano.

Teprve odpoledne si Kataoka začal dělat opravdové starosti, co se asi mohlo s jeho pánem stát. Vypadalo to, že obřady už skončily, mnozí urození účastníci už nastupovali do svých palankýnů a opouštěli hrad, ale po knížeti Asanovi stále nebylo ani vidu ani slechu. Najednou poznal palankýn knížete Dateho a spěchal k němu, aby mu zkřížil cestu.

Kníže Date byl stále ohromený ranními událostmi a v prvním okamžiku vůbec nepochopil, na co se ho Kataoka zdvořile ptá. Co se stalo s knížetem Asanem, to přesně nevěděl ani on sám, kromě toho, že ho odvedl kníže Tamura. Vzápětí si ale uvědomil, že Kataoka vůbec neví o ranním útoku, a pokoušel se přijít na nějaké diplomatické vyjádření, jak mu to sdělit - a vlastně tím novinu rozšířit mezi všechny Asanovy věrné a členy rodiny.

„Váš pán je v sídle knížete Tamury. Radil bych vám, abyste se tam urychleně vydal.“

„Něco snad není v pořádku?“ ptal se náhle znepokojený Kataoka.

„Došlo k incidentu... Týkal se urozeného pana Kiry a vašeho pána...“

Nastal krátký okamžik, při němž Kataoka tiše vstřebával, co právě slyšel. Když mu došlo, co to všechno znamená, ucítil, jak se mu stahuje žaludek, a náhle mu vyschlo v ústech.

„Takže nemá smysl dál čekat na palankýn?“ zajíkl se.

Kníže Date potřásl hlavou a na chvílku se odmlčel, aby dohlédl, zda se vůbec Kataoka zmůže na nějaký kloudný čin, než se on znovu vydá na cestu. Koneckonců, tohle snad bylo to nejmenší, co mohl udělat pro jiného, sobě rovného daimjóa.

Kataoka se s rychlou děkovnou úklonou vzdálil. Neopovážil se porušit ustanovení zakazující dát se na území hradu do běhu, ale dostal se k prázdnému palankýnu knížete Asana nejrychleji, jak mohl. Ačkoli mu hlavou vířila nesourodá změt' myšlenek, sestavil stručnou zprávu pro nosiče, kterou měli předat Harovi. Byli to muži z Akó a mohl jim důvěřovat, pocházeli ovšem z nízkých vrstev a nebylo třeba, aby znali všechny skutečnosti. Jejich předákovi řekl jenom tolik, že kníže Asano se rozhodl navštívit knížete Tamuru a k cestě do jeho sídla využil jiný způsob přepravy. Mají se tedy vrátit tam, kde nocují, a předat Harovi zprávu, aby ihned následoval Kataoku do Tamurova sídla. Pak spolu s nimi chvatně vyšel po mostě přes vodní příkop z areálu hradu do městských ulic. Teď už mohl zvolit vlastní tempo a bez ohledu na tlačící se dav se rozběhl, jako by mu hořelo za patami. Hlava mu třesla. Jak se něco takového mohlo stát? Jak se mohlo něco takového přihodit zrovna jeho milovanému pánovi...?

V Tamurově sídle se ke knížeti Asanovi chovali zdvořile a dokonce mu dovolili, aby si od svého věznitele vypůjčil jednoduchý oděv a nahradil jím nyní směšně nemístné obřadní kalhoty a kamišimo. Nikdo se s ním ani nepokoušel zapříst hovor, protože si pochopitelně nebyl jist jeho současným postavením. Umístili ho do malého předpokoje s bílými stěnami a poskytli mu papír a štětec, aby mohl napsat zprávu své ženě. S námahou se mu podařilo soustředit myšlenky a pustil se do stručného vyličení toho, co se stalo. Zrovna zdůrazňoval nevyhnutelnost střetu s Kirou, když ho vyrušily nějaké zvuky. Přijel jeden ze seniorů, vysokých edských rádců, se svými dvěma pobočníky. Jako úřední činitelé

šógunovy rady přinášeli její rozsudek a kníže Asano slyšel, jak ho v sousední místnosti šeptem sdělují knížeti Tamurovi. Podle Tamurovy ohromené reakce pochopil, že jde o tvrdý trest, a to mohlo znamenat jediné - smrt! Zbytek jejich šeptání pro něj mnoho neznamenal: „... rádcové nesouhlasili... neústupný Cunajoši... jako žula... jeho vlastní nejvyšší rádce před několika lety... napaden podobným způsobem... je třeba exemplárně potrestat..."

Kníže Tamura pak uctivě vstoupil do místnosti a hluboce se uklonil. „Náš milostivý šógun rozhodl, že vaše poprava by měla proběhnout rychle. Měl byste mu za to být vděčný. Rovněž se vám dostalo výsady zemřít se ctí, s ohledem na vaše postavení," oznámil. Kníže Asano nic neříkal a Tamura si to, s jak stoickým klidem ortel vyslechl, vyložil jako souhlas. A poté dořekl zbývající část rozsudku: „Veškerý majetek držžený vaším jménem bude zkonfiskován a až do odvolání svěřen pod ochranu šógunovy vlády."

Kníže Asano v duchu znovu uslyšel vytí psů a ucítil, jak se kamsi bezmocně propadá, jak už to znal ze sna, ale navenek jen nehnutě zíral do prázdné bílé zdi před sebou, dokud se kníže Tamura neuklonil a neodešel. Po chvíli se kníže Asano znovu sklonil, aby pokračoval v psaní dopisu, ale ještě nebyl hotov, když opět vstoupil Tamura se seniorem a jeho pobočníky. Čekali na něj, až zprávu dokončí a oschlý dopis zapečetí. Poté k němu rádce přistoupil a začal mu pomáhat vstát. Kníže Asano s rozhodnou důstojností setřásl jeho paži a vstal sám. Následoval knížete Tamuru ven do zahrady, kde na cestě k hlavnímu vchodu vládl nějaký rozruch. Právě sem dorazil Kataoka, sotva dech popadal a dožadoval se, aby směl vidět svého pána. Kníže Tamura se krátce poradil s šógunovým hodnostářem a udělil mu svolení, ačkoli zůstali oba stát v těsné blízkosti, celí netrpěliví, aby už bylo rychle po všem. Kataoka před ostatními zaváhal, ale nedokázal potlačit své city a propukl v upřímné omluvy za to, že netušil, jaké

strašlivé události se v hradu odehrály. Kníže Asano pozvedl ruku.

„Rád tě vidím, Gengoemone," oslovil Kataoku křestním jménem. Jsi první přátelská tvář, kterou jsem od rána spatřil."

Kataoka cítil, jak se mu do očí derou slzy, ale kníže Asano se tvářil, že si toho nevšiml. Předal svému věrnému vazalovi dopis.

„Toto je mé rozloučení s ostatními. Předej je prosím... mé ženě." Na chvíličku se odmlčel a do očí se mu vloudil vzdálený výraz. „Nezapomeň všem... řekni jim... Óiši-san už bude vědět, co má dělat."

V zahradě, před nastoupenou rotou Tamurových samurajů, rozprostřeli na zem tři rohože a zakryli je hrubou bílou látkou. Blížil se večer, začínalo se šerit a v každém z rohů improvizovaného pódia rozsvítili papírové lampiony. Nyní přivedli knížete Asana. Posadil se doprostřed látky před nízký stojan, na němž spočívala dýka s téměř čtvrtmetrovou čepelí. Kníže Asano ji uchopil a se zájmem si ji prohlížel. Poznal v ní cenný skvost, který se v Tamurově rodu uchovával jako vzácné dědictví. Krátce se na knížete Tamuru uznale a vděčně pousmál, ale pak už bez výrazu poslouchal, jak senior úředním hlasem předčítá výčet provinění a následný rozsudek. V hlavě mu znovu znělo vytí psů. Spíše vycítil, než slyšel, že čtení je u konce. Věděl, co se teď od něho očekává, a byl pevně přesvědčen, že si bude počínat s požadovanou důstojností.

Alespoň pokud jde o tenhle okamžik, nikdo nebude moci říct, že nevěděl, jak si má vést.

Oběma rukama uchopil dýku a pronesl tichou modlitbu, při níž si ji zleva přiložil ke spodní části břicha. Zabodl ji, táhl v příčném řezu... a pak všechn zvuk utichl, když jeden z rádcových pobočníků vykročil vpřed a jediným mocným máchnutím dlouhého meče mu setnul hlavu.

III

„Jak to, že nejsi s naším pánem?“ obořil se Óiši hněvivě na špinavého, zpoceného Haru, kterého k němu uprostřed noci přivedli. Starý válečník byl tak zbědovaný, že dělal hanbu celému samurajskému stavu, a Óiši si uvědomoval, že stejný stud, jaký teď cítí sám, by jistě pociťoval i kníže Asano, kdyby viděl některého ze svých mužů takhle zřízeného. Pak se ale sluha, který sem příchozího dovedl, vytratil, a jakmile Hara s vytřeštěnýma očima vykřikl první slova, Óiši okamžitě na podobné malichernosti zapomněl.

„Náš pán je mrtev!“ vyhrkl samuraj. „A hrad má být zkonfiskován!“

Óišiho se zmocnil hrozný pocit, jako by mu ve spánku nalili vodu do uší. Byl ohromen, slova ze sebe nemohl vypravit, přísahal by, že stále spí a zdá se mu nejstrašnější sen, na jaký dokázal pomyslit. Chtěl na Haru křiknout, ať zmlkne, ať už nic neříká, ale přinutil se poslouchat dál, jakkoli neuvěřitelné mu to všechno připadalo. Kníže Asano pro něho byl jako vlastní bratr. Ztratit ho? Ne, něco takového se nedalo unést.

Hara klečel na zemi v předpokoji, střídavě komíhal hlavou dolů a zase nahoru a mezi jednotlivými vzlyky ze sebe chrlil, co všechno se v Edo seběhlo. Nemotorný Mimura, který ho doprovázel, v slzách přikyvoval.

„Zavinil to Kira! Vrchní ceremoniář Kira našeho pána v paláci vyprovokoval k útoku. Náš pán musel tasit meč a srazit ho k zemi, i když věděl, stejně jako my všichni, jaký trest stihne každého, kdo v šógunové hradu vytáhne meč!“

„A oni ten rozsudek vykonali tak rychle?“ vykřikl Óiši a v duchu přísahal pomstu všem, kteří to způsobili.

„Ještě tentýž den,“ zachraptěl Hara sklesle. „Než jsme se vůbec stačili dozvědět, kolik uhodilo.“

„A co jeho manželka, naše paní?“ zeptal se Óiši chvatně. „Víš někdo, co je s ní?“

„Je pryč," vzlykl Hara. „Jakmile byl náš pán po smrti, vojáci od dvora přišli do edského sídla rodu Asanů a všechno zabavili. Nás všechny vykázali ven a paní poslali zpátky k jejím rodičům. Nesmí se vrátit do Akó a má zakázáno pokoušet se spojit s kterýmkoli členem rodiny, jinak jí hrozí trest smrti!"

Óišiho píchlo u srdce, když pomyslel na malé děvčátko, jež spalo v blízkém pokoji a bezelstně, důvěřivě čekalo na svou maminku a tatínka. Najednou ho zavalil ohromný rozměr tragédie, jež zasáhla celý rod Asanů, všechny jeho členy. Obrátil se k Mimurovi a uložil mu, aby hned přivedl starého Čúzaemona Jošidu, jednoho ze starších samurajů z Akó, jehož rady teď bylo více než zapotřebí.

„Jak ses to všechno dozvěděl?" zeptal se Óiši Hary, kterého nyní po strastiplné cestě začala zmáhat nesmírná únava.

„Kataoka byl u toho, když náš pán vykonal seppuku u sídla knížete Tamury - ještě že mu aspoň dovolili zemřít vlastní rukou. My ostatní jsme dorazili příliš pozdě. Nosiči palankýnu se zdrželi v přecpaných uličkách. Když nám tu zprávu předali, hned jsme tam vyrazili, ale už bylo po všem. Pak jsme spěchali zpátky do našeho rodového sídla, abychom se pokusili ochránit paní, ale šógunovi vojáci přišli s úředním rozkazem a ona sama nám nařídila, že se mu musíme podvolit. Nic se nedalo zachránit. Rozkaz zmiňoval ‚okamžitou konfiskaci veškerého majetku', a vykonali ho do posledního písmene."

„Oni chtějí zabavit i zdejší hrad v Akó?"

„Ano," hlesl Hara sotva slyšitelně. „Z Eda sem dorazí vojsko, aby vykonalo všechny pokyny."

„A co muži, které jste zanechali v Edu? Jsou už na cestě zpátky? V takových dobách bychom se neměli rozdělovat."

Hara se na něho podíval a vysvětloval. „Nechal jsem tam mladého Horibeho, aby na věci dohlédl. Spolu s ostatními v Edu vypořádávají naše hospodářské záležitosti - domníval

jsem se, že tak byste si to přál. Také tam sledují, kdy nepřítel - chci říct šógunovo vojsko - vyrazí z Eda."

Óiši ho zpražil ostrým pohledem. Nebylo těžké uhodnout, jaký postoj Hara zaujímá. Starý válečník soudil, že by se měli připravit na obléhání hradu a vrhnout se do boje. A třeba má pravdu - v tom byl přece alespoň nějaký pozitivní plán, pokus, jak znovu získat ztracenou čest. Óiši přesto cítil, že žádné takto závažné rozhodnutí nemůže udělat, dokud přesně nezná veškeré skutečnosti.

Přerušil je příchod šedovlasého Jošidy. Starcův obličej připomínající Buddhovu tvář byl tentokrát zbrzděn ustaranými vráskami. Když mu řekli, co se stalo, sesul se na podlahu a marně se pokoušel ovládnout své bědování. Za celý dlouhý samurajský život na něj ještě nikdy nedolehl tak zdrcující okamžik. Óiši cítil, že i jemu se stahuje žaludek beznadějí a marností, ale odmítal dát volný průchod svým emocím. Vždyť právě on tu má nyní hlavní slovo, ostatní k němu vzhlízejí a hledají v něm vzor. Má-li se tedy dobrat k nějakému rozhodnutí podle svého nejlepšího uvážení, musí se umět chladnokrevně ovládat.

Óiši chtěl starému samurajovi dopřát trochu času, aby se vzpamatoval, požádal proto Mimuru, aby přinesl ohřívadlo hibači - ale jen sám, bez pomoci dalších sluhů. Dokud si neujasní, co dál dělat, bude lepší, když nikdo další nebude vědět, jak strašlivým okolnostem musejí čelit. Mimura byl ve službách Asanova rodu už od dětství, u něho měli jistotu, že nic neprozradí.

Když se vrátil s hibači na dřevěné uhlí, Óiši nařídil, aby je umístili v blízkosti Jošidy, který tam nyní strnule seděl a po tvářích se mu řinuly slzy. Óiši s Harou se sesedli těsněji k němu, aby se také zahřáli, zatímco Mimura si složil dlouhé nohy pod sebe a posadil se u dveří, aby je střežil před případnými zvědavci.

„Možná bychom měli zavolat Ona," nadhodil Jošida nejistě. Ono coby rodový pokladník měl značné slovo ve

finančních záležitostech, ale Óiši se domníval, že v tuto chvíli by jim jeho rady nebyly příliš platné. Ono by otázky spravedlnosti a cti spíše zlehčoval a zdůrazňoval by jen finanční souvislosti - Óiši ale neměl chuť na nějaké slovíčkaření.

„Tohle se Ona netýká," opáčil Jošidovi. „My sami, tak jak tu sedíme, musíme rozhodnout, co dělat."

Když Óiši domluvil, krátce pohlédl na Haru a viděl, že vysoký muž živě přitakal. Nestál o Ona o nic víc než jeho velitel.

Na okamžik zavládlo ticho, všichni sedící muži se ponořili do vlastních úvah. Aby se pokusil zmírnit palčivou bolest ze ztráty, Óiši se ve vzpomínkách vrátil do minulosti. Vybavoval si, čemu ho učili jako mladého samuraje. Vzdělávali ho tenkrát právě v téhle místnosti, a jako by zase slyšel myslitele Sokóa Jamagu a jeho varování, že přichází doba přílišné zjemnělosti, že dvůr je zamořen hlasateli „neokonfucianismu", jenž podkopává přísné dodržování konfuciánské etiky. Právě proto také Jamagu vyštvali do vyhnanství na venkov - nezavdělčoval se dobovým vládcům -, ale mezi samuraji v knížectví Akó našel nové dychtivé posluchače. Tito muži žili daleko od změkčilého šógunova dvora prolezlého intrikami. A Óiši jako by znovu slyšel Jamagova slova, jimiž host odsuzoval dvůr v Edu - jako by zněla v tuto chvíli: „Ušlechtilost je obětována na úkor uhlazenosti." Slova, z nichž se nyní vyklubalo proroctví smrti knížete Asana.

Přemítal o tom, jaké to mohly být okolnosti, za kterých jejich kníže zaútočil na Kiru. Vůbec nepochyboval o tom, že útok byl oprávněný, ale proč jen se musel odehrát právě tam!

Ať už byly okolnosti jakékoli, Óišimu nepřislušelo kritizovat šóguna. Přesto si ale se znepokojením uvědomoval, jak rozporuplný je jejich vládce ve svém chápání Buddhova učení. Opravdu, jádrem Ediktu o soucitu s živými bytostmi je přece buddhistické opovrhování násilím a surovostí, ale

cožpak tak v Edu postupovali i vůči knížeti Asanovi? A co učení o marnosti bohatství a moci, o povinnosti zdržovat se smyslných radováněk, o kráse života v samotě a zbožném rozjímání? Nikoli, Cunajoši si z buddhismu vyzobává jen to, co se mu hodí, a proto také jeho politika vzbuzuje otázky v každém, kdo k tomu má dostatek odvahy.

Óiši odpoutal pohled od obrazců, jež spatřoval v záři uhlíků hibači, a všiml si, že ho starý Jošida upřeně pozoruje. Stařec nepochybně přemítal o týchž myšlenkách, nebylo třeba je vyslovovat nahlas. Jošida se zachvěl, potřásl hlavou a podrbal se v krátce přistřižených vlasech.

„Musíme přijít na nějaký plán," nadhodil neurčitě.

Ta slova Óišiho podivně zasáhla. Až dosud hodně spoléhal na starcovu radu, nyní však pochopil, že v tomto směru toho příliš čekat nemůže. V celé historii rodu Asanů nenastala nikdy žádná podobná situace, a Jošida si s ní nedovedl poradit o nic líp než nejmladší ze samurajů v hradě. Óiši by býval jeho názorů jistě s povděkem využil, ale uvědomil si, že od této chvíle bude muset učinit veškerá rozhodnutí jen on sám, hlavní knížecí vazal, rodový senior. Neobával se, že by snad neměl dostatek sil na to, aby je udělal a dohlédl na jejich plnění. Doufal jen, že jeho úsudek bude podložen důkladnými úvahami a pro rod Asanů i pro ducha jeho zemřelého pána přinese to nejlepší z možných řešení.

Hara si promnul ruce a nepokojně si přesedl. Sám toto setkání chápal jako válečnou poradu a za hlavní cíl považoval sestavení plánu obrany hradu.

„Neměli bychom svolat všechny muže?" zabručel.

Óiši zaváhal a byl rád, když si Jošida odkašlal na znamení toho, že se konečně chystá promluvit.

„Vyčkejme do úsvitu," pravil stařec. „Ať už budeme naše válečníky potřebovat pro jakýkoli mimořádný účel, i kdyby měli třeba jen vyslechnout oznámení o smrti svého pána, nejrozumnější jistě bude dopřát jim až do poslední chvíle pokud možno co nejvíc odpočinku."

„Souhlasím s vámi, Jošida-sensei," přitakal Óiši. V oslovení starého muže použil čestný titul „učiteli", aby jeho poznámce dodal větší váhu. „Ráno nám to bude všem myslet jasněji a dokážeme novým potíží čelit s větší jistotou."

„Ale měli bychom přece začít už teď promýšlet obranu," mumlal Hara zarputile, a když se na něj vyrušený Óiši otočil, zachytil rychlý ustaraný pohled, jímž prošedivělého starého válečníka přeběhl Mimura. Óiši cítil, že cosi v Harově přístupu jeho sluhu zneklidňuje, ale neodvážil se na to přímo zeptat, aby snad neohrabaného mladého muže nepřivedl do rozpaků. Místo toho se obrátil přímo na Haru.

„Řekl jsi mi všechno? Vše, co bych měl o té tragické události vědět? Kira zahynul a našeho pána odsoudili k smrti spojené s propadnutím všeho majetku - je to všechno?"

Hara zaváhal. „V jednom bodě tu panuje určitá pochybnost... Kiru spěšně odnesli a není vyloučené, že ten útok přežil, i když je to dost nepravděpodobné. Jinak jsem vám řekl všechno, co vím. Pořád mi není jasné, proč tak váháte s tím plánem na obranu našeho hradu. Šógunovo vojsko sem přece může dorazit každým dnem a musíme být připraveni, pokud chceme obstát."

„Budeme připraveni na všechno, co nás čeká, jen žádný strach. Teď si ale myslím, že nejlepším plánem pro nás všechny je zkusit ještě něco naspat. Potřebuji trochu času, než budu schopen dospět k nějakým jasným závěrům, musím si všechno promyslet."

Vstal a protáhl se, zdvořile se uklonil schýlenému Jošidovi na dobrou noc a volněji pokývl Harovým směrem. Když odcházel z místnosti, přidal se k němu Mimura, ačkoli k tomu, aby ho sluha doprovázel, vcelku nebyl žádný zvláštní důvod. Óiši mlčel, dokud nedošel ke dveřím svého pokoje, a tam se k přeshlapujícímu mladíkovi otočil.

„Vykoupej se a odpočiň si," řekl mu. „Zítřek bude pro nás všechny náročný. Oceňuji všechno, co jsi vykonal, a vím, že blaho Asanova rodu ti vždycky leží na srdci."

Napůl se už obrátil a chystal se vstoupit do pokoje, ale náhle se zarazil. Mimura před ním padl na kolena a čelem se přitiskl k zemi.

„Musím vám něco říct," vypravil ze sebe chraptivým šepotem. „Hara--san mě donutil, abych slíbil, že vám nic neprozradím, ale já cítím, že by to vůči vám nebylo správné, když nesete konečnou zodpovědnost!"

Óiši mladíka jemně zvedl za rameno potřhaného pláště, až stáli tváří v tvář. Nic neříkal a čekal, až sluha sám vybojuje vnitřní zápas, který se v něm odehrával.

„Než jsme odjeli z Eda," vyhrkl konečně Mimura, „byli jsme navštívit Daigakua Asana, mladšího bratra našeho pána, a jeho strýce knížete Todu, daimjóa z Ógaki. Při vši té lítosti se drželi, jak se od nich očekává, i když, jak sám víte, Daigaku je celkem neduživý mladík a kníže Toda už má zase svá léta. Věděli už všechno, co se stalo. Věděli i o tom příkazu, že hrad v Akó má být vydán šógunovým zástupcům."

„A?"

„Uložili Harovi, aby vám řekl, že bychom se měli v klidu vzdát, jinak prý ještě víc prohloubíme pohanu, která knížecí rod postihla."

Óiši Mimuru pustil a pokývnutím mu dal najevo, že může odejít. Mladý sluha pospíchal chodbou a jen se modlil, že snad udělal správnou věc. I tak ho asi Hara zabije, až zjistí, že porušil dané slovo.

Óiši tedy zažíval další nepříjemné překvapení a víc než kdy jindy na něho dolehlo vědomí, jak spleť problémů teď musí řešit. Nemohl se vzpírat přání příslušníků rodu, a přece dokázal pochopit, proč mu rozhodný Hara nechtěl tlumočit jejich sdělení. Stojí-li proti sobě dvě oprávněná stanoviska, nebývá snadné rozhodnout, kdo má pravdu.

Zašel do svého pokoje, aby si oblékl teplý plášť. Zpráva o jeho pánovi jím nesmírně otřásla a věděl, že nemá smysl pokoušet se usnout. Existovalo jen jediné místo, kde by snad mohl očekávat nějakou pomoc a radu v otázkách, jež ho

sužovaly, a rychle vyklouzl z hradu, aby se tam vydal. Strážný ve službě u hlavní brány ho pustil ven malými postranními dvířky. Zdvořile při tom zakryl své překvapení nad neobvyklým výletem svého nadřízeného.

Noc byla temná, váł chladný, pravidelný vítr, a když začal Óiši stoupat na nevelký pahorek zvedající se za hradem, rozechvěl se. Pokračoval stále výš, vítr sílil a musel se před ním těsněji zachumlat do pláště. Ohlédl se zpět a proti nočnímu nebi teď spatřil nezřetelné obrysy hradních střech. Při pohledu před sebe začal rozeznávat stíny nevelkého shluku náhrobních kamenů na vrcholku kopce. Blížil se k chrámu Kegaku-dži v Akó, kde bylo pohřebiště rodu Asanů.

Došel doprostřed malé ohrazené plochy a rozhlédl se. Tady spočíval popel všech členů Asanova rodu, které kdy znal, i řady dalších, kteří zemřeli v dobách, kdy ještě nebyl na světě. Pomalu procházel mezi hroby a pročetl známé nápisy na zahrocených kamenech. Konečně se zastavil a pohlédl k nebi.

„Můj pane, kníže Asano," pronesl s velkou naléhavostí v hlase, „volám vás ve světě duchů!"

Neslyšel žádnou odpověď, vzduch protínalo jenom skučení větru a neklidné zvuky bezlistých větví, jež se třely jedna o druhou. Óišimu se přesto zdálo, že je tu svému pánovi blíží než kdekoli jinde, a trochu se mu ulevilo, že může otevřeně vyjádřit své myšlenky.

„Kdybych tak mohl být s vámi," zanařikal Óiši, poklekl, sepal ruce a zvedl je vzhůru v gestu, jímž žádal o odpuštění. Pak složil paže na kolena a pokorně sklopil oči.

„Pane můj, vezte, prosím, že vás z ničeho neviníme. Udělal jste to, co by udělal každý muž, aby ochránil svou čest. Veškerou vinu nese druhá strana."

Óiši si uvědomil, že knížete Asana vlastně znal po celý jeho život. Bez ohledu na to, že daimjó tu a tam netrpělivě vybuchl, v celém Japonsku nebylo čestnějšího šlechtice. Tato část říše byla proslulá tím, že lidé tu silně lpěli na tradičních

samurajských hodnotách a nebylo nikoho šlechtetnějšího a statečnějšího, nikoho, kdo by se vždy snažil žít podle těchto ideálů důsledněji než kníže Asano. Takového pána byl Óiši ochoten následovat kamkoli, třeba i do hrobu, pokud by to bylo nutné. Bez váhání by hned vytáhl svou dýku a vydal se za ním - pokud by dospěl k přesvědčení, že takovým gestem něčemu pomůže.

Ruka mu skutečně sklouzla k ostří nože u pasu, ale zase ji odtáhl. Teď cítil především povinnost vůči živým! Vůči Asanově vdově a dcerušce i vůči všem vazalům a lidem v hradním městě, kteří od něho budou očekávat, že je povede. Přijde-li čas, kdy by snad sebevražda mohla naplnit nějaký účel, bude připraven.

Nyní však musí udělat řadu rozhodnutí, a k tomu, aby byla správná, mu právě duch knížete Asana může ukázat cestu. Co by si přál jeho pán víc? Má Óiši v klidu a míru vydat hrad šógunovi, nebo se má postavit obléhatelům na odpor a bojovat až do posledního muže? A co kdyby všichni jednoduše poklekli na prostranství před hradem a na protest vůči nespravedlivému rozsudku společně vykonali seppuku? Óiši byl zvyklý příkazy spíše vykonávat, nezabýval se samostatným spřádáním plánů postupu, a tohle pro něj byla těžká zkušenost. Uvědomil si, co všechno závisí na tom, zda bude schopen rozhodnout, co je pro všechny nejlepší, a tato zodpovědnost na něj těžce dolehla. Kdo posoudí, zda je jeho volba správná? Povede ho sice neslyšný hlas knížete Asana, ale Óiši věděl, že v konečném důsledku bude muset všechno zvážit sám. Nebývá těžké držet se cesty cti, je-li její směr zřetelně vidět. Jakmile ale dojde ke střetu a proti sobě bude stát více možností postupu - jak už ukázal Hara -, nedá se očekávat, že zvolené řešení uspokojí úplně všechny.

V hlubokém lese o něco výš na úbočí hory se ve větru ozvalo liščí zaštěknutí a Óiši zvedl oči. Náhrobní kameny kolem něj stály jako neproniknutelná hradba a představoval si, že stejně je vidí i duch knížete Asana. Duše zemřelého teď

musí podstupovat trýznivá muka, jež způsobuje pohana, která za jeho čin dopadla na celé Akó, a konečného klidu dojde teprve tehdy, až se podaří najít nějaké východisko ze současného stavu věcí. A jedině Óiši se o takové rozuzlení může postarat.

Povzdychl si, vstal a uctivě se poklonil všem hrobům na pohřebišti. Cítil, jak ho uvnitř svírá ledová hrůza. Pomyšlení, že celý tenhle urozený rod má naráz úplně zmizet ze světa, bylo příliš děsivé, nesnesitelné. Pokud se vzdají, hroby se začnou zanedbávat, duchové budou marně hledat čest a čekat na náležitou péči svých následovníků. Ti, co zůstanou naživu, přijdou o blahodárné požehnání svých předků a budou bloumat po světě ožebračení o část své duše. Óiši cítil naléhavé nutkání, že proti těm, kteří tohle způsobili, přece musí nějak udeřit, ale kdesi uvnitř věděl, že útok by byl jen marným, prázdným gestem. Nakonec by je porazili a hroby předků by čekala stejná zkáza.

A teprve teď ho vůbec poprvé naplno zasáhly nezměrné důsledky toho, co čeká jeho osobně. Už nebude uctívaným samurajem. Stane se z něj rónin, muž bez pána, jeden z oněch nepotřebných nešťastníků, kteří si mohou nechat jenom zdát o někdejší slávě. Bude se muset dát najímat jako žoldněř anebo se úplně vzdát dráhy válečníka. Obě volby byly ostudné. Možná má Hara pravdu, snad by měl Daigakuovy a Todovy pokyny hodit za hlavu. Je přece lepší vyrazit do boje než jen přihlížet, jak vlastní rodina hladoví a propadá se stále hlouběji do bezedné, bezectné propasti chudoby.

Nakonec ale zavrtěl hlavou, jako by chtěl podobné myšlenky setřást, a začal sestupovat z kopce zpátky ke hradu. Musí si dobře rozvážit, co řekne na shromáždění, které bude nutno svolat. A ráno požádá ženu, aby vysvětlila dcerce knížete Asana, že její tatínek ani maminka se domů nevrátí.

IV

Ráno Óiši v krátkosti vysvětlil manželce, k čemu došlo v Edu. Tváří v tvář této tragédii byla pochopitelně otřesená, ale zůstala neochvějně věrná tradici samurajského stavu, k němuž od svého narození sama patřila, nezhroutila se a nepropukla v bezúčelný pláč. Přijala pokyn týkající se Asanovy dcerky a s uctivou úklonou ho odešla vykonat. O budoucnosti jejich vlastní rodiny nepadlo ani slovo - na to bude čas později.

Óiši, unavený nedostatkem spánku, pomalu vykročil k průčelí hradu, kde se měli shromáždit všichni vazalové, ale když míjel dveře pokoje, kde se předešlého večera setkal s Harou a Jošidou, zaslechl nějaké hlasy a zastavil se.

Někdo tam právě monotónním hlasem předčítal z Konfuciových spisů. Óiši nedokázal odolat pokušení, potichoučku se přiblížil k posuvným dveřím a na malou škvíрку je otevřel.

Výjev, který spatřil, přesně odpovídal tomu, co očekával. Ten pohled ho vrátil téměř o třicet let zpátky, do doby, kdy byl ještě jinoch. Na rohožích tatami tam u nízkého psacího stolečku klečel jeho patnáctiletý syn Čikara, nyní už téměř stejně velký jako dospělý muž, a se štětcem v ruce trpělivě nacvičoval složité tahy japonských znaků. Proti němu seděl na koberečku jeho bledý učitel ve volném šedém hávu a diktoval úryvky z Konfuciových děl. Óiši věděl, že chlapec, kterého dal soustavně vzdělávat ve znalostech spisů a výkladu morálních zásad, zakrátko získá stejně pevnou oporu v moudrosti minulých věků jako kdysi on sám.

Ačkoli celá prostá místnost byla široká a světlá, od zahrady vzadu ji oddělovala pouze přepážka papírových šódzi a vládl v ní pronikavý chlad. Čikara už tu zjevně seděl naprosto nehnutě celé hodiny a Óiši si s hrdosí uvědomil, že ačkoli má hoch ruce celé zrudlé zimou, vůbec se je nepokouší nějak zahřát ani se nesnaží změnit pozici. Jeho syn šel s obdivnou úctou v otcových stopách a Óiši přemítal, že z něj zanedlouho vyrostе muž schopný nést mužskou zodpovědnost.

Ve světle současných událostí bylo jasné, že své vzdělání rozhodně nezískal předčasně.

Óiši potichoučku zasunul dveře a kráčel dál chodbou, až učitelův hlas zanikl. Po chvíli došel k hlavnímu vchodu do hradu a strážný mu otevřel. Óiši se zhluboka nadechl a vyšel ven do chladného slunečného dne, aby se postavil čelem ke shromážděným mužům.

Na shromáždění svolali všechny Asanovy vazaly samurajského stavu. Při obvyklých příležitostech by se vyrovnali do řad venku před hradbami, ale Óišimu záleželo na tom, aby jejich jednání proběhlo bez nežádoucích svědků, a proto je svolal k průčelí hradního paláce. A tak byli všichni zde, pod vysoko čnějícími věžemi, více než tři sta bojovníků. Obklopili vchod a část se jich nahrnula až na cestičky v přilehlé zahradě.

Všichni na sobě měli stejné oblečení, zpola bojový úbor, na který si v případě potřeby mohli navléknout zbroj. Věkově mezi nimi byly značné rozdíly. Zastoupení tu měly všechny skupiny od zralých válečníků po šedesátce, kteří by na bojišti možná spíše překáželi, než aby byli něco platní, až po chlapce, kteří ještě nedosáhli dvaceti let a byli silní a hbití, zato jim ještě chyběla moudrost a zkušenost. Většina ze samurajů byli třicátníci a čtyřicátníci, protřelí životem i bojem, a k těm především se nyní Óiši obracel.

Bez ohledu na veškerá bezpečnostní opatření už mezi lidmi začaly kolovat neurčité zvěsti. Překotný a nevysvětlený návrat Hary s Mimurou uprostřed noci zkrátka nemohl uniknout pozornosti a stal se předmětem dohadů. Čekající muži si vyměňovali nejružnější domněnky, ale jejich tlumený hovor rychle utichl, když Óiši zvedl ruku a vyžádal si ticho.

První slova, jež vyřkl, zněla studeně, a jako by to ještě umocňovala mrznoucí pára, která se mu v chladném ranním vzduchu tvořila u úst. „Náš pán je mrtev.“ Nevěřicně na něj zůstali zírat. Kdyby to byl vykřikl a pozvedl meč nad hlavu, pochopili by to jako výzvu k činu, ale tón, jakým ta slova

pronesl, prozrazoval, že situace je beznadějná a nic se proti tomu nedá dělat. Pokračoval ve vysvětlování, co se stalo, a na tvářích mnoha mužů, kteří za celý dospělý život nikdy neplakali, vyvstaly slzy lítosti a hněvu.

Řekl jim, jak šógunův vrchní ceremoniář popichoval jejich pána tak, že již to nebylo k vydržení, a shromážděním proběhlo zlostné mručení. Sdělil jim, že choť jejich pána je nyní ve vyhnanství a že sem mají dorazit šógunovi zástupci a zmocnit se hradu a veškerých pozemků v Akó. Znovu zaznělo rozhořčené mručení, ale pak utichlo, když Óiši na závěr dodal - aniž jedinkrát pohlédl Harovým směrem -, že Daigaku Asano, dědic knížecího titulu, rozhodl vydat hrad bez odporu.

Hara při těchto slovech prudce trhl hlavou, oči se mu zúžily a začaly pátrat po Mimurovi. Ten jako pouhý sluha nebyl na shromáždění přítomen, ale Hara se zapřísahal, že až si ho najde, postará se, aby sluha své zrady litoval. Nemusel však na něho dlouho čekat. Mimura se před nimi sám nečekaně vynořil ve vstupu do hradu a Óiši svou řeč přerušil, aby zjistil, co naléhavého ho sem přivádí.

Když Mimura viděl, že ho vzali na vědomí, pospíchal k Óišimu a všichni přítomní na něj upřeli pohled. Teď cosi šeptal jejich vůdci přímo do ucha. Óiši vypadal ohromeně, ale přikývl a sluha se vzdálil. Óiši se znovu obrátil ke shromážděným mužům.

„Dorazil posel z Eda," oznámil jim. „Gengoemon Kataoka nám přiváží čerstvé zprávy z hlavního města."

Kataoka, jehož opičí obličej vypadal zachmuřeně a oděv měl na cáry, přikulhal na bolavých nohou a hluboce se Óišimu uklonil. Byl už na první pohled vysílený a stěží dýchal, ale teď, když se stal středem pozornosti tolika svých druhů, se ze všech sil pokoušel udržet při plném vědomí.

„Tak prosím," vyzval ho Óiši, „řekni nám, co jsi zjistil. Můžeš hovořit přímo k celé skupině. My všichni jsme do této záležitosti rovnocenně zasvěceni."

Kataoka zaváhal, rozhlédl se kolem ve snaze rozeznat některé z nejbližších tváří, a pak ze sebe vyrazil osudová slova: „Kira je naživu!”

Celý ráz shromáždění se v tomto jediném okamžiku úplně změnil. Lítost a beznaděj vystřídal čirý, zuřivý hněv, a jako první mu dal průchod právě Hara: „Pak musí zemřít!” zařval a celé shromáždění mu odpovědělo hromovým souhlasným pokřikem. I Óiši v nitru pocítil nápor vášnivých emocí, vědomě je však potlačil a čekal, až řev poleví. Když si muži všimli, že chce promluvit, postupně se ztišili, ačkoli si mezi sebou zmateně šuškali o tom, jak podivně chladně reaguje na zprávu, že úhlavní nepřítel jejich mrtvého pána dosud žije.

„Souhlasím, že by měl Kira zemřít,” ozval se Óiši konečně. „Nic bych si nepřál víc, než abychom na něj hned v tuhle chvíli zaútočili, ale...” a na okamžik umlkl s pevně stisknutými rty, „... neměli bychom se do toho hnát ukvapeně. Těžko si dovedu srovnat v hlavě, že by tahle skupina byla dostatečně početná či vyzbrojená k trestné výpravě do Eda a útoku na někoho, koho chrání zdi šógunova paláce. Tohle projednáme později. Úkolem tohoto shromáždění je pouze projednat nadcházející postoupení hradu a já bych v tomto směru měl určitá doporučení.”

To už bylo na některé z mužů příliš. Jejich reptání znělo Óišimu vzpurně, ale jediný Hara našel dostatek odvahy, aby povstal a promluvil nahlas. Obřadně společného vůdce oslovil, ale v jeho hlase byla znát pochybnost.

„Prosím, Óiši-dono, zdá se mi, že vám plně nerozumím. Právě jsme slyšeli, že nepřítel našeho pána, ten, který zavinil jeho smrt, je stále naživu, a vy nám tu říkáte, že musíme projednat důležitější věci?”

Rozhlédl se po shromáždění, aby zjistil, nakolik s ním ostatní souhlasí, a dostalo se mu souhlasných výkřiků. Dodal si proto odvahy a pokračoval: „Cožpak dokonce i mírumilovný Konfucius neříká, že žádný muž nemůže žít pod jedním nebem s vrahem svého pána?”

Muži začali znovu souhlasně pokřikovat, ale to už Óiši ve velitelském gestu zvedl ruku.

„Zapomínáte se," zpražil je. „Jste vázáni věností rodu Asanů. Naší první povinností je řídit se příkazem bratra našeho pána, právoplatného dědice tohoto léna." Odmlčel se a podíval se zpříma na Haru. „Neříká snad Konfucius také to, že z pěti ctností právě věnost vysoce zastihuje všechny ostatní?"

„Bratr našeho pána není naším pánem!" ozval se výkřik ze zadních řad a následovalo další souhlasné mručení. Hara se znovu vzrušeně chopil slova a obrátil se přímo na Óišiho.

„Tady nejde o otázku věnosti," oponoval. „Věrní jsme tady všichni. Jedinou otázkou je, jak můžeme svou věnost nejlépe prokázat. A já tvrdím, že pokud se Kirovi nepomstíme, budou nás všichni zdejší obyvatelé považovat za zbabělce a slabochy!"

Óiši mu ledovým hlasem odpověděl. „A já zase říkám, že nezáleží na tom, co si o nás kdo myslí, pokud my sami jsme hluboce přesvědčeni, že jednáme správně. Pomyslete na chvilku na urozenou paní, vdovu po našem knížeti, a na její dcerušku. Když se pokusíme připravit o život toho hnusného netvora Kiru, vrátí jim to snad domov? Za náš neúspěšný pokus je pak nejspíš obě popraví spolu s námi všemi. Zvažte taky, co by taková otevřená vzpoura přinesla celému Akó. Potěší snad předky Asanova rodu, když budou ze svých znesvěcených hrobů pohlížet na rozbořený hrad?"

„A budou snad předkové odpočívat v pokoji s vědomím, že stoupenci knížete Asana byli příliš zbabělí, než aby dokázali pomstít jeho smrt?" křikl na oplátku Hara. Řada mužů se znovu ozvala s hlasitými projevy souhlasu. Óiši zaváhal, ale pak se klidně podíval doprostřed shromážděných mužů a pokynul Jošidovi. Šedovlasý stařec se vztyčil a klestil si cestu do předních řad.

„Musím vás ostře pokárat, Soemone Haro," promluvil Jošida příkře, „za to, co jste právě řekl našemu vůdci. Nemáte nejmenší důvod zpochybňovat jeho loajalitu jen proto, že se s

vámi neshoduje v názoru, jak ji nejlépe projevit. Pokud jde o mne, považuji jeho stanovisko za naprosto rozumné. Tím, že se nepostavíme na odpor a pokud možno se podrobíme šógunovým příkazům, získáme pro naši věc mnohem víc, než kdybychom se hnali do krveprolití. Pokud se nijak neproviníme, šógun snad časem pochopí, kdo je skutečný viník, a sám Kiru potrestá."

„Snad, časem?" napodobil ho Hara. „Jste už starý člověk, Jošida-san. Cožpak ještě před smrtí nechcete vidět, že spravedlnost je naplněna?"

„Ano, jsem stařec," souhlasil Jošida. „A více než cokoli jiného bych chtěl ještě za svého života vidět obnovení tohoto rodu. Ale teď říkám, že bychom se měli proti šógunovu rozhodnutí odvolat, a teprve potom začít jednat jinak."

Navrhovaný postup vyvolal souhlasné mručení, jež znělo Óišimu jako rajska hudba. Aspoň tedy proti němu nejsou úplně všichni. Nyní se rýsovala možnost, že by se mu alespoň načas mohlo podařit prosadit kompromis, který by uspokojil všechny názorové skupiny. Byl spokojen, jak prozíravě se mu podařilo předem dohodnout, aby Jošida vystoupil s tímto návrhem, takže on sám teď bude moci jednat spíše jako jeho nestranný posuzovatel.

Nyní vstal pokladník Ono a Óiši na okamžik zalitoval, že se předem neporadil také s ním.

Ono byl postarší muž pečlivého zevnějšku se strnulým úsměvem na rtech. Když se pustil do nějakého problému, postupoval stejně metodicky, jako když pracoval se svým ručním počítadlem. Jeho názory měly značnou váhu a někdy dokázal natropit pěkné potíže, ale jak Óiši doufal, nyní souhlasil s Jošidovým plánem. I Ono byl pro to, aby čekali až do posledního okamžiku a teprve potom dospěli ke konečnému rozhodnutí.

„Souhlasím s oběma mluvčími, že bychom se měli odvolat," oznámil Óiši skupině, když Ono domluvil. „To není v žádném rozporu s přáním Daigakua Asana, s jehož názory

jsem se měl možnost seznámit." Podíval se přímo na Haru, jenž se nepokojně zavrtil. „A kromě toho takovým postupem získáme čas a budeme se moci připravit."

„Připravit na co?" zeptal se Hara.

„Na útok, pokud bude naše žádost zamítnuta," odpověděl Óiši. Teprve teď se vůbec poprvé zmínil o takovém tahu a podle toho, jak muži okolo rychle zadrželi dech, poznal, že jim to nezní jako špatná vyhlídka. „Odvolání sepíšu osobně ještě dnes a odešlu po kurýrovi příslušným hodnostářům v Edu. Mezitím vás všechny žádám, abyste se každý hluboce zamysleli nad tím, jaké jednání považujete za správné. Stalo se toho příliš mnoho a příliš rychle, takže vám všem doporučuji, abyste si to nechali projít hlavou. Setkáme se nazítří ráno, abychom projednali záležitosti týkající se ozbrojeného odporu, bude-li nakonec nezbytný, a navrhuji, aby se na toto setkání dostavili pouze ti, kteří jsou připraveni bojovat do posledního dechu."

Celým shromážděním to zahučelo a Óiši začal mluvit pomaleji, aby všichni pochopili každé jeho slovo. „Můžeme bojovat, můžeme zemřít, anebo se můžeme rozhodnout, pokud nás bude příliš málo, že nejlepší je prostě se posadit před hradem a přivítat šógunovy zástupce tím, že společně vykonáme seppuku - pokud vám to ovšem nepřipadá jako příliš zbabělé gesto."

Nyní zavládlo naprosté ticho, dokonce i Hara zmlkl. Seppuku, to byl jejich poslední velký zdroj síly, jak se vzepřít nespravedlnosti. Bylo součástí výcviku samuraje, aby se naučil, jak a kdy využít tento krajní krok, ale teď poprvé jim jej někdo nabízel jako reálně využitelnou možnost. Óiši jim vskutku poskytl dostatek námětů k přemýšlení.

Poté, co shromáždění skončilo a muži se vrátili ke svým povinnostem, Óiši se obrátil na čekajícího Kataoku, aby ho podrobně vyzpovídal, jak se vyvíjejí věci v Edu.

„Dobře - docela dobře," přikývl Kataoka bez váhání, bez ohledu na únavu. „Mladý Horibe odvádí dobrou práci."

Vyprávěl dál, jak Horibe důkladně sleduje cesty vedoucí z města, aby měli přehled, kdy odtamtud vyšlou vojsko, jež má převzít hrad v Akó. Současně dává pozor, co se děje s Kirou, aby věděli, kdy nastane chvíle vhodná k úderu. Óišimu dělalo starost, že Horibe, který byl proslulý svou horkokrevností, bude chtít vzít až příliš věcí do vlastních rukou, ale Kataoka ho ujistil, že všichni, kdo zůstali v Edu, museli odpřísáhnout, že se budou řídit příkazy svého vůdce v Akó. Óišimu se ulevilo a poslal vyčerpaného muže, aby se najedl a odpočinul si. Sám se vydal ke stájím. Cestou se k němu přidal Hara a chrлил ze sebe jednu omluvu za druhou.

„Prosím vás, věřte mi, je mi hrozně líto, pokud jsem řekl něco, čím jsem se vás dotkl,“ vyhrkl. „Já si prostě nemůžu pomoci, když se rozčílím. Víím, že mi to přináší jen samé potíže, ale takový jsem byl vždycky a asi se už nezměním.“

Óiši se usmál. „Znám tě už dost dobře na to, abych si to uvědomoval,“ chlácholil ho. „A nedělej si hlavu z toho, co se na shromáždění odehrálo. Představuješ jeden názorový proud a jsem jen rád, že to děláš s takovým zápalem. Chceme po těch mužích, aby zvážili, zda mají na naše rozhodnutí vsadit vlastní život, a měli by proto dostat možnost jasného výběru. Musíme také dohlédnout, aby ti, kteří sejdou z cesty meče, neztratili před svými druhy tvář.“

Hara se na něho podíval s úctou. Jeho vlastní mysl nebyla schopna proniknout do celé situace tak hluboko a pocítil úctu k vůdci, který měl rozvahu i bojovné srdce.

„Musí to pro vás být těžké,“ hlesl pokorně, „když musíte vzít v potaz tolik názorů... Vííte, že na mě se můžete vždycky spolehnout, já vaše příkazy splním.“

Óiši se na něho usmál. „Díky, příteli. Však víím, že se o tebe mohu v každé svízeli opřít.“

Hara se vděčně uklonil a společně kráčeli dál. Když došli ke stájím, Óiši chvilku prohlížel řady stání, kde bylo ustájeno několik zbývajících koní, nevyhřebelcovaných a se zacuchanými hřívami. Potřásl nevěřícně hlavou nad tím, jak

jsou zanedbaní, a zavolal hlavního podkoního. Když se muž objevil, stejně ošuntělý jako jeho svěřenci, Óiši vydal neočekávaný příkaz, že koně musí být vyhřebelcovaní a musí se jim přiříznout kopyta, aby vypadali jako ze škatulky. Podkoního ta slova ohromila a šťastně spěchal pryč, dokud si to Óiši nerozmyslí. I Hara zůstal stát s otevřenými ústy.

„Takže přece jen chcete vyrazit do boje?“ zeptal se nejistě.

„Ne nezbytně,“ řekl Óiši. „I kdybychom se rozhodli pokojně vyklidit hrad, jak by to vypadalo, kdybychom tam postavili poslední stráž na takhle ošuntělých koních?“

Hara si nemohl pomoci, zase s ním musel souhlasit. Pozoroval, jak se podkoní dává neprodleně do díla. Pak si uvědomil, že se na něj Óiši upřeně dívá, a poněkud nejistě na svého vůdce pohlédl.

„Odpustil jsem ti tvé poznámky na shromáždění,“ pronesl Óiši, „ale nemohu ti jen tak prominout, žes mi zamlčel své setkání s Daigakuem a knížetem Todou před návratem do Akó. Bez té informace jsem klidně mohl udělat hrubou chybu, která by stála životy nás všech a nikam by nevedla.“

„Velice se omlouvám,“ mumlal Hara.

„Možná ovšem, že ti dokážu odpustit s lehčím srdcem, pokud mi slíbíš, že Mimurovi za jeho statečný čin nezkřívíš ani vlasek.“

Hara se zašklebil, ale nakonec neochotně přikývl. Zrovna se už těšil, až z upovídaného sluhy bezmála vymlátí duši.

„A koukej ten slib dodržet,“ nabádal ho Óiši důrazně, „jinak všem řeknu, že ses mě pokusil oklamat.“

Hara z jeho slov vycítil, že to myslí naprosto vážně, a když Óiši odcházel, zamyšleně se mu uklonil. Pak se podrbal na hlavě a povzdechl si.

* * *

Óiši nyní stál před první opravdovou zkouškou svých vůdcovských schopností. Pokud se na druhé shromáždění dostaví příliš málo mužů, veškerá naděje na pomstu bude tatam. Ve stanovenou hodinu vyhlížel zpoza hradních vrat, jak se venku scházejí samurajové. Chystal se je začít počítat, ale pojednou ho vyrušilo, jak se k němu někdo blížil. Byl to Hara, rovněž celý dychtivý vidět, kdo je s nimi a kdo ne. Počítali tedy společně a brzy bylo zjevné, že mužů se dostavilo o poznání méně než předchozího dne. Když nadešel čas, kdy mělo shromáždění začít, z původních tří stovek se zde sešlo jen kolem šedesáti mužů.

Hara z toho pociťoval hořké zklamání, ale Óiši vývoj přijímal s větší vyrovnaností.

„Aspoň teď víme, na koho se můžeme spolehnout," podotkl s trpkým úsměvem.

„Ale co bude s naším útokem?" vyhrkl nedočkavý Hara. „Říkal jste přece, že přijde na řadu, pokud naše odvolání zamítnou, ne?"

Óiši ukázal na skupinu mužů venku. „Žádný útok nebude. Alespoň ne s touhle hrstkou, co nám zbyla. A když se podíváš líc, navíc zjistíš, že na to, abychom v boji dosáhli úspěchu, jsou někteří z nich buď příliš mladí, nebo zase příliš staří."

Hara potřásl hlavou. „Pak tedy nemáme na vybranou - musíme se vzdát a všechno bez odporu vydat."

Óiši se pousmál, nebyl to ovšem příjemný úsměv. „Ale ano, máme ještě jednu volbu." Poté vykročil před shromáždění a zvedl ruku, aby si vyžádal ticho. Držel v ní dva dokumenty.

„Mám zde písemnou žádost adresovanou šógunovým zástupcům, v níž žádám o shovívavost vůči těm, kteří z Asanova rodu přežili - aby si vzhledem k dlouhé a zářné historii svých věrných služeb šógunovi a jeho předchůdcům směli ponechat pozemky a další majetek. Jde o pouhou zdvořilou žádost o rehabilitaci sepsanou jménem vdovy po knížeti Asanovi a jménem Daigakua Asana, a ať už to s ní dopadne jakkoli, myslím, že nemůže způsobit žádnou škodu."

Gengoemona Kataoku žádám, aby odvolání doručil, bez ohledu na svou nedávnou svízelnou cestu, protože se vyzná v Edu, rychle mu to myslí, a pokud snad obdrží nějakou nabídku, je schopen vyjednat nejpříznivější podmínky."

Kataoka, který dosud seděl se zkříženými nohama v čele shromáždění, vstal a předstoupil, aby dokument s uctívou úklonou převzal. Pak se znovu posadil a Óiši pokračoval.

„Nuže, pokud bude naší žádosti vyhověno, s ničím víc si už nemusíme dělat starosti. Pokud ji ovšem zamítnou, musíme se rozhodnout, co udělat dál. Jak to vidím já, máme dvě možnosti: buď se posadit před branami hradu a jako závěrečný protest vykonat seppuku, nebo hrad v klidu vydat... a pak se rozptýlit, počkat, až nastane správná chvíle, a vykonat mstu přímo na Kirovi!"

Hara vyskočil jako první a hlasitým pokřikem uvítal druhou možnost. Ostatní za ním příliš nezaostali. Óiši se jejich zanícení na okamžik usmál, pak však znovu zvedl ruku a na tváři se mu opět usadil vážnější výraz.

„Musíte si ale naprosto jasně uvědomit, že ať se takový úder zamlouvá různým mužům jako vy sebevíc, vykonání msty znamená porušení zákonů. Snad ani nemusím dodávat, že trestem za to je smrt. Nikdo si v tom směru nedělejte žádné plané naděje. Ať už vykonáme seppuku vlastní rukou, nebo nás ukřižuje kat, nakonec v každém případě zemřeme. Tato skupina musí zemřít, ale zemře se cítí!"

Oslavné pokřikování se teď už nerozléhalo tak zvučně, ale znělo upřímně a Óiši byl spokojen, že na ty, kteří tu zůstali, se může spolehnout. Budou bojovat až do konce. Nyní rozvinul svůj druhý dokument a položil jej na schody před vstupem do hradu. Byla to slavnostní přísaha věrnosti a požádal teď všechny přítomné, aby předstoupili a podepsali ji. Když se všichni muži dychtivě shromáždili kolem, Óiši si všiml, že jeden z nich je ještě skoro dítě. Zastavil ho a vyptával se ho na věk. Chlapec však odpřísáhl, že už mu bylo šestnáct, a

vystupoval tak statečně, že Óiši neměl to srdce, aby ho trápil dál. Dovolil mu, aby se podepsal spolu s ostatními.

Když přišel na řadu Hara, udělal štětcem v ruce gesto k bráně hradu a Óiši se otočil, aby se podíval, na co ukazuje. Brána byla maličko pootevřená, a ačkoli toho Óiši z muže za nimi příliš neviděl, rozpoznal, že je to Mimura. Nejdřív ho rozzlobilo, že je sluha tak troufalý a špehuje jejich shromáždění, a teprve pak mu naplno došlo Harovo gesto.

„Mimuro,“ zavolal a muž nemotorně vyšel na sluneční světlo. Óiši se obrátil ke skupině. „Tenhle muž by se chtěl taky přidat k našim silám. Třebaže patří jen do stavu sloužících, pokud jde o mne, nemám námitek, aby se stal naším druhem ve zbrani. Dokázal už, že umí být loajální jako kdokoli z nás. Co vy na to?“

Ozvalo se všeobecné souhlasné mručení, v němž byl nejvíce slyšet Hara, a přešťastný Mimura se směl podepsat. Na listinu tak přibyl dvaasedesátý podpis. Óišiho skupina mstitelů byla na světě.

V

Poté, co Kataoka odjel do Eda, Óiši a jeho muži se začali naplno věnovat tomu, aby hrad i s přilehlým územím uvedli do co nejlepšího stavu. Pokud měli v úmyslu vyčkávat, až bude jejich odvolání oficiálně zamítnuto - a museli připustit, že to bylo značně pravděpodobné -, neměli času nazbyt, aby do příjezdu šógunových zástupců dali všechno do pořádku.

Pustili se do menších oprav hradu a začali pořizovat úplný soupis veškerého majetku. Ono jako hlavní pokladník dostal za úkol zajistit, aby účty naprosto přesně odpovídaly skutečnému stavu, a měl stáhnout z oběhu veškeré peníze. Ty nevydají šógunovi, nýbrž rozdělí mezi vlastní lidi, až Óiši usoudí, že nadešla správná chvíle.

Óiši projížděl na koni po okolí a snažil se předem odhalit jakékoli nesrovnalosti, jež by mohli šógunovi vyslanci postřehnout. Zjistil, že některé kamenné mosty se už téměř

rozpadají, v dřevěných ohradách jsou polámaná prkna a po opravě volají i některé doškové střechy. Malé chrámy a svatyně podél cest místy vypadaly dost ošuměle a ve městě se příliš důsledně nedbalo o odstraňování odpadu z ulic. Když viděl, jak jedna rolnická žena drží dítě nad otevřeným odpadním žlabem, zavolal na ni, ať si vezme vědro. V tu chvíli mu nešlo jen o vzhled ulice, ale i o praktický zájem - výkaly sloužily na polích jako hnojivo.

Všichni se dali do práce. Do nejnáročnějšího úkolu, opravy hlavní cesty z města ke hradu, se po boku rolníků a lidí z města zapojili dokonce i samurajové. Bylo nutné přemístit k cestě ohromné množství kamení z koryt nedalekých potoků, a tak se rychle utvořily dlouhé řetězy lidí, kteří si podávali naplněné koše. Brzy se už podél silnice vinula řada stovek dříví, lopotících se v chladném slunci od úsvitu do soumraku. Mnohdy jim zamrzal dech kolem úst i pot na těle.

Jednoho rána koncem března, když Óiši sledoval, jak pokračují práce na cestě, se z Eda do Akó vrátil Kataoka. Byl špinavý a sotva dech popadal. Vrásky v obličejí měl zanesené prachem a oči v té vrstvě tvořily nepatrné zarudlé šterbiny. Sesul se z koně bezmála rovnou Óišimu k nohám.

„Nesmírně se omlouvám," vyhrkl a zabořil hlavu do prašné cesty. „Cestou jsem se s šógunovými vyslanci musel nějak minout. Když jsem dorazil do Eda, už byli na cestě sem."

Óiši v prvním okamžiku pocítil bodavou beznaděj. Jeho první myšlenka patřila Asanově malé dcerce. Nevěděl, jaké pokyny šógunovi zástupci v jejím případě mohli dostat. Její matce zakázali styk se všemi členy rodu. Platilo to snad i pro její vlastní dcerušku? Uvědomil si, že čas rychle utíká, a stroze Kataoku vyzpovídal.

„Proč mi o tom nepodal zprávu Horibe? Měl přece sledovat cesty vedoucí z města!"

„Vyrazili nějakou oklikou," odpověděl Kataoka. „Asi byste měl vědět, že všeobecné mínění lidí v Edu je namířeno

proti Kirovi, a šógun zjevně usoudil, že bude lepší, když odjezd svých sil utají."

Óišiho překvapilo a potěšilo, když slyšel, že veřejné mínění je na jejich straně, jenomže to nic neměnilo na rozhodující skutečnosti - úřední hodnostáři jsou na cestě a chystají se zkonfiskovat hrad.

„Máš nějakou představu, kdy by tak mohli do Akó dorazit?"

„Za dva tři dny." Lépe to Kataoka odhadnout nedokázal.

Óiši začal rychle promýšlet a přehodnocovat plány na další opravy hradu, ale v úvahách ho přerušila další Kataokova poznámka.

„Doufám, že jsem nepřekročil svou pravomoc, Óiši-dono, ale když jsem zjistil, že je pozdě, rozhodl jsem se zajet za Daigakuem Asanem do sídla jeho strýce. Napadlo mě, že by snad mohli mít nějaké pokyny týkající se odvolání."

„Ano?" podíval se na něho Óiši se znovu vzníceným zájmem.

„Naši žádost si přečetli a vypadali dost rozčileně. Řekli, že za žádných okolností nesmíte klást při předávání hradu žádný odpor. A poslali vám tenhle dopis." Vyňal list zpod náprsního krunýře své zbroje a s úklonou ho předal.

Óiši dopis převzal a otevřel, aby si jej přečetl. Daigaku i Toda pokládali nápad s písemným odvoláním za dobrý a větší část obsahu žádosti za rozumnou. Měli jen trochu námitky vůči Óišiho poznámce, že jen s obtížemi zvládá své muže, neboť se dala vykládat jako hrozba. Trvali však na tom, že hrad musejí vydat v klidu, i kdyby bylo odvolání zamítnuto.

Óiši se usmál. Obsah dopisu ho nepřekvapoval a Kataokovi se ulevilo, když viděl, že za své jednání nebude pokárán. Ještě jednu věc potřeboval Óiši nutně vědět, ale svou otázku záměrně nadhodil jakoby nic.

„A copak urozený pan Kira? Předpokládám, že se vylízává ze svého zranění?"

Kataoka na něj rychle pohlédl. Znal Óišiho příliš dobře, než aby věřil, že se ptá jen tak.

„Horibe hlásí, že je na nejlepší cestě k zotavení. Máme tam svého člověka, který dnem i nocí sleduje okolí vstupu do hradu, a až bude Kira schopen cesty, dá nám vědět.“

Óiši zaťal zuby, když si představil živého a zdravého Kiru, který si počíná, jako by se nic nestalo. Zacloumal jím prudký hněv, ale rozhodně ho potlačil. Na Kiru dojde později. Dokud je za zdmi šógunova hradu, nic s ním nenadělají.

* * *

V těžké místnosti, kde přijal Haru oné temné noci, kdy se jim začal hroutit svět, později Óiši probíral celou situaci s Jošidou. Svěřil se starci, že je nyní na jednu stranu klidnější, neboť má písemné pověření, aby vydal hrad šógunovým mužům. Daigaku i jeho strýc mu však dělají starosti svým postojem k tomu, jak bylo poškozeno jméno Asanova rodu. Jako by je ani příliš netrápily spravedlnost a odplata - dokonce ani jednou nezmínili Kirovo jméno.

Jošida přikývl. „Sdílím vaši starost. Ale podívejte se na to z jejich pohledu. Oni cítí, že jsou na samém pokraji další zhouby - tentokrát by byl na řadě jejich život a majetek. Nemají chuť ohlížet se zpět na tragédii, kterou to všechno začalo. Je ale pravda, že i když jsou přímými příslušníky rodu jen oni dva, ze všech nejvíc jsme tím postiženi my tady v Akó. To my máme přijít o domov, ne oni.“

Óiši dal Jošidovi za pravdu. Rozhodl se, že ve vlastním zájmu nebudou napříště Daigakua ani jeho strýce zatahovat do žádného plánu pomsty, který snad spatří světlo světa. Tak bude moci obhájit jakoukoli výzvu k násilné akci, s vědomím, že ti dva zůstanou bez viny. Jošida souhlasil, že je to moudrý postup.

Óiši teď musel vydat mužům závěrečné příkazy. Když se všichni znovu shromáždili před hradem, přečetl jim

Daigakuův dopis a znepokojilo ho, když v řadách svých válečníků uviděl tolik sklíčených tváří. Teď už bylo neodvolatelně rozhodnuto, že se budou muset vzdát, nestane-li se v poslední chvíli nějaký zázrak, a na to, aby věřili v zázraky, už toho měli příliš za sebou. Óiši je upozornil, že dokonce i kdyby šógunovi zástupci, kteří přijedou do Akó, přijali jejich odvolání příznivě, zřejmě nebudou mít tu pravomoc, aby o něm mohli rozhodnout, a nezbude jim než postoupit záležitost do Eda ke konečnému rozhodnutí. Nemohou tedy dělat nic jiného než se připravit k odchodu. Přišel čas, aby řekli rodinám, že je třeba začít balit věci, a museli počítat s tím, že si s sebou budou smět vzít jen to, co sami unesou. Zdůraznil, že šógunův příkaz ke konfiskaci musejí splnit do posledního písmene a neudělat nic, co by mohlo ohrozit Daigakuovy konečné vyhlídky na dědictví.

Nyní přišlo na řadu rozdělení finančních prostředků rodu. Začali s dary místnímu chrámu. Ty měly zajistit, aby bylo i nadále dobře postaráno o hroby předků. Následovala určitá částka představující vdovský podíl pro pozůstalou manželku zesnulého knížete Asana. Potom byly ve slušném kurzu odprodány papírové peníze rodu s tím, že výtěžek bude určen ve prospěch poddaných i obyvatel města. Až dosud nenastaly žádné stížnosti na to, jak s financemi naložili, ale nyní Óiši s významným pohledem na Haru navrhl, aby větší část toho, co zbylo, odložili stranou za účelem „obnovení rodu Asanů“. Jak očekával, někteří muži se ozvali nesouhlasným mručením. Patřil k nim i Ono, který zastával důležité postavení a náležel mu tedy vyšší podíl než většině z nich. Jejich námitky se ale dál nevystupňovaly. V této společnosti si nikdo netroufl Óišiho návrh otevřeně zpochybnit. To, co poté zbylo, rozdělili mezi muže podle jejich hodnosti a délky služby. Částky, které obdrželi, nebyly nijak závratné, a všichni si uvědomovali, že je čeká nelehké strádání, ne-li přímo krajní nouze.

Zatímco jeden po druhém zdvořile vystupovali vpřed, aby převzali své podíly, Óiši přemítal, jak asi tihle lidé skončí.

Ted' už nebudou samurajové, dostanou opovrhovanou nálepku róninů. Stanou se z nich osamělí muži nepatřící k žádné stálé posádce a ztratí dosavadní prestiž. Nepřijdou sice o právo nosit dva meče, ale jejich život vlastně pobude jakýkoli smysluplný účel, jemuž by sloužili. Nebylo divu, že róninové tak snadno špatně dopadnou, pomyslel si. Z některých se stávali žebráci nebo mniši, tedy celkem neškodná povolání, jiní však končili jako žoldnéři, ochotní bojovat v zájmu kohokoli, jen když jim to přinese dost peněz, aby jim za to nová loajalita stála. V některých případech se róninové stali i obyčejnými zločinci, kteří svého vojenského umění využívali k přepadávání slabších, a Óiši si uvědomil, že i muži z Akó by mohli klesnout do podobných bažin, pokud by se ukázalo, že je nedokáže udržet pohromadě.

Konečně byly všechny podíly rozděleny a Óiši cítil, že by měl na závěr ještě něco pronést. Muži už přestali přepočítávat peníze a nyní mu plně věnovali pozornost. Mnozí přemítali, zda se spolu ještě vůbec někdy setkají. Promluvil stručně a věcně.

„Ať už se vydáte kamkoli a budete dělat cokoli, pamatujte, že v mé mysli, a stejně tak v mysli našeho zesnulého pána, zůstanete provždy samuraji Asanova rodu. Počínejte si tak, abyste památce jeho jména dělali vždy jen čest. Víím, že kníže Asano se na vás v každém okamžiku dívá, tak jako víím, že sleduje i mne. Pokuste se, prosím, ať je jeho duch šťastný - ať nemusí truchlit.“

Na chvíli zavládlo ticho a pak se muži začali rozcházet. Poslední shromáždění, jehož se kdy měli v Akó zúčastnit, bylo u konce.

* * *

„Támhle jedou!“ vykřikl strážný u brány, a zpráva se rychle donesla až k Óišiho sluchu. Honem dojedl svou ranní misku rýže a spěchal na pozorovatelnu, z níž byl výhled na

planinu před hradem. Z velkého oblaku prachu, který se blížil po hlavní cestě, bylo jasné, že skutečně přijíždějí šógunovi vojáci.

Rychle vydal nezbytné příkazy: všichni muži si obléknou lehkou bojovou výstroj, veškerá strážní stanoviště budou plně obsazena, všichni koně osedláni a připraveni vyjet na cestu. On sám se oblékl do jezdeckého úboru, nikoli bojového, ale navrch si rovněž připnul lakovaný náprsní krunýř nesoucí velký zlatý rodový znak Asanů. Pak se připojil k ostatním jezdcům připraveným na koních za zavřenými branami a zaujal postavení v místě, odkud mohl vyhlížet pozorovací šterbinou.

Pěší jednotku postupující planinou vedl šógunův vyslanec, důstojně vyhlízející muž po padesátce na dokonale vyhřebelcovaném koni, kterého poháněl pravidelným tempem vpřed. Óiši věděl, že pokud by muži z Akó projevili jakoukoli známku odporu, daimjó sousední provincie by byl povinen dát své ozbrojené síly k dispozici šógunovi, ale v tuto chvíli proti Óišiho lidem skutečně táhla pouze tato nevelká jednotka pěchoty, a on musel obdivovat chladnou rozvahu jejího velitele.

Muž na koni se blížil. Už si s uznáním povšiml, jak výtečně vyhlíží hrad i přístupové cesty. Nyní už byl za polovinou cesty přes planinu, když ho jeho zástupce, boubelatý, nervózní hodnostář upozornil, že hradní brána se začíná pomalu otevírat.

Objevila se v ní Óišiho skupina a postupujícím vojákům se zrychlil dech. Znovu se jim ale ulevilo, neboť Óiši se svými muži vyjízděli pomalu a v přísně pravidelné formaci jako vojsko na přehlídce. Velitel šógunových sil si povšiml, že i oni mají koně důkladně vyhřebelcované. Uvědomil si, že šógunovi by se tak důkladná úprava koní příliš nezamlouvala, neboť hřebelcování pokládal za týrání. V tom by se tedy Cunajošimu nezavděčila žádná ze stran, a když se obě skupiny vzájemně přiblížily, raději to pustil z hlavy.

„Vítejte na hradě v Akó," pronesl Óiši obřadně, poté co zastavil své muže a po vojensku pozdravil. Šógunovi zástupci se zastavili a ve zdvořilé odpovědi na toto dvorné přijetí se rovněž uklonili. Napětí polevilo a malý tělnatý zástupce velitele si setřel pot z obočí.

Po této výměně zdvořilostí vyjadřující vzájemný respekt se mezi představiteli obou stran vytvořil vztah, který pak vydržel i po několik následujících dní, kdy probíhaly úřední úkony spojené s předáváním majetku. Óiši cítil hluboké uspokojení, neboť na vysokého zástupce šóguna, který se jmenoval Araki, viditelně nesmírně zapůsobilo, v jakém stavu byl všechen majetek. Ani tomu, jak dokonale ho i jeho muže zdravily zdejší stráže, nebylo co vytknout.

Při první příležitosti, když si skupina z Eda mohla dopřát trochu odpočinku po dlouhé cestě, předal Óiši Arakimu své písemné odvolání. Spolu s tím mu vyložil celou historii rodu Asanů až k dobám, kdy jeho členové sloužili prvnímu tokugawskému šógunovi Iejasuovi. Na závěr prohlásil, že jsou ochotni přinést jakoukoli oběť, pokud bude Daigaku ustanoven nástupcem jejich milovaného pána knížete Asana, třeba i vykonat seppuku před jeho hrobem.

Upřímné city Óišiho a jeho mužů na Arakiho udělaly neobyčejně silný dojem. Slíbil, že udělá v jejich prospěch, co jen bude moci. Vysvětlil Óišimu, že on sám není v postavení, aby jim mohl cokoli zaručit, ale podnikne maximum pro to, aby se žádosti na Cunajošiho dvoře dostalo náležité pozornosti. Zašel dokonce tak daleko, že napsal osobní doporučení a po zvláštním kurýrovi je spolu s odvoláním odeslal do Eda.

To Óišiho povzbudilo. Cítil, že se na Arakiho může spolehnout. Tento muž po návratu do Eda dohlédne, jak se záležitost vyvíjí. Nebyl žádný důvod nevěřit tomu, co jeden válečník slíbil druhému, a Óiši si troufal věřit, že jejich žádost nakonec přece jen dopadne na úrodnou půdu.

Zevrubná prohlídka hradu a okolního území zabrala vyslanci pět dní. Po jejich uplynutí Araki vyhlásil, že jako oficiální pověřenec šóguna je spokojen s tím, jak je veškerý majetek řádně sepsán a udržován v dobrém stavu. Byl připraven na jeho převzetí.

Té noci Óiši znovu zašel do Kegaku-dži, rodového chrámu Asanů. Našel tu mnoho svých mužů, kteří se sem přišli rozloučit s hroby předků i navzájem. Óiši si osobně promluvil s každým z nich a členům své skupiny dobrovolníků řekl, aby o sobě dali vědět, kde budou k nalezení. Požádal je však, aby se s ním nejméně dva měsíce nepokoušeli spojit, aby nevzniklo podezření, že chystají nějaké spiknutí. Každému muži vyjádřil upřímnou naději, že jméno jejich pána se nakonec podaří očistit, ale ať dělal, co dělal, hlodaly v něm určité pochybnosti, zda dokážou vytrvat jako opravdová skupina. Věděl, že vzájemné odloučení podkopá jeho vůdčí pozici a že disciplína a morálka, ať jsou nyní sebevyšší, časem ochabnou.

Příštího rána o šesté hodině se hradní brána otevřela a Arakiho vojáci napochodovali dovnitř, aby zaujali stanoviště dosavadních stráží. Muži z Akó i se svými rodinami vyšli ven. Za sebou táhli vozíky naložené osobními věcmi a pomalu zamířili na planinu před hradem. Óiši a Araki si vyměnili závěrečné zdvořilosti, šógunovi muži s konečnou platností převzali majetek a brána se znovu zavřela.

Óiši a jeho lidé mlčeli, když se naposledy ohlíželi na hrad, který býval jejich skálopevným opěrným bodem. Ženy přemáhaly vzlyky, jak se na manželky a dcery samurajů slušelo. Jedno z malých dětí najednou propuklo v pláč a rodiny už dále nedokázaly snášet drtivou tíhu této chvíle. Lidé se raději dali do pohybu a vydali se na cestu do různých stran, každý tam, kde doufal mít nejlepší vyhlídky na nové živobytí.

Óiši se svou rodinou zamířil k hlavní cestě, jež vedla do Ósaky a Kjóta, podobně jako většina ostatních včetně Hary, Kataoky a Mimury. Vedl koně vedle vozíku, který byl

vrchovatě naložen zavazadly, a po jeho boku kráčel jeho syn Čikara. Za nimi šla Óišiho žena se třemi menšími dětmi, všichni oblečení v téměř stejných teplých šatech na cestu. Nikdo z nezasvěcených by teď nepoznal, že jedním ze tří dětí je malá dcerka knížete Asana. Óiši si přísahal, že pokud bude třeba, ochrání ji i s nasazením vlastního života. Nechtělo se mu ji svěřovat do péče někoho jiného, dokonce ani během doby, kdy jednal s Arakim. Raději na sebe bral veškeré riziko a zodpovědnost sám. Neměl žádnou možnost dozvědět se, jaké příkazy šógun vydal ohledně dítěte, a chtěl, aby se Araki domníval, že zůstalo se svou matkou. Ta teď přebývala v místě, kam se pokusí dopravit i dcerku, až k tomu nastane příhodný čas.

Hrad zmizel v oblacích prachu daleko za nimi. Óiši se ohlédl na drobnou holčičku a viděl, že není uplakaná, přestože už jí řekli o tatínkově smrti i o maminčině vyhnanství. Obdivoval její sebekázeň hodnou opravdové samurajské dcery a doufal, že i v nejisté budoucnosti, která je čeká, bude umět čelit všem osudovým ranám se stejnou statečností.

VI

Kjóto onoho roku postihly zjara velké povodně, takže Óiši to zpočátku rozhodně neměl lehké. Řeka Kamo protékající středem města se téměř na stovce míst vylila z břehů, způsobila rozsáhlé škody a mnoho lidí připravila o život. Většina nejdůležitějších lávek pro pěší se zřítila a prodírat se křížem krážem celou oblastí s malým dítětem, které měl na starost, nebylo nic snadného. Jediná výhoda byla v tom, že pokud na něj byli nasazeni nějakí špehové z Eda, za takových podmínek pro ně bylo jistě složitější sledovat jeho stopu.

Óiši dopravil dcerku knížete Asana až sem, neboť právě tady jí chtěl najít vhodný domov, v němž by mohla vyrůstat jako člen některé ze zdejších rodin. Pokud se ani v budoucnu nebude smět shledat se svou matkou, stávající uspořádání se vždycky dá změnit v trvalou adopci. Důležité však bylo, aby

nikdo za žádnou cenu nevěděl, že jde o dítě z Asanova rodu, jinak by dívka padla do šógunových rukou a drželi by ji jako rukojmí, zaručující poslušnost Óišiho a jeho skupiny.

Kjóto v této době zůstávalo náboženským střediskem Japonska a téměř desetinu z půl milionu jeho obyvatel tvořili nejrozličnější kněží. Ačkoli buddhismus už všeobecně neměl takový vliv jako dříve, všude stály chrámy. Ve městě rovněž působilo značné množství „svatých mužů“, kteří se rozhodli pro svěbytný kněžský stav a potulovali se ulicemi oděni podle vlastní volby.

Jako obchodní středisko se sice Kjóto nemohlo měřit s nedalekou Ósakou ani velikostí, ani obratem, zato jako městu zábavy a rozkoší mu nebylo žádné jiné rovno. Stály tu dvě rozlehlé čtvrti, v nichž působily gejši, jimiž byla proslulá zejména oblast zvaná Gion, a obchodníci z Ósaky i jiných měst v okolí se uměli postarat o to, aby tu bylo neustále živo jako v úle.

Óišiho však nepřitahoval ani duchovní věhlas města, ani zdejší možnosti odpočinku a povyražení. Do Kjóta přišel kvůli tomu, že bylo sídlem císaře Higašijamy a jeho dvora. Domníval se, že právě v domě některého z císařských dvořanů bude jeho malá svěřenkyně v bezpečí. Bylo všeobecně známo, že šógun si nepřeje zatěžovat božskou osobu císaře pozemskými záležitostmi vládnutí. Právě proto také došlo k oddělení obou hlavních měst. Součástí nevysloveného ujednání bylo i to, že šógun se zdrží vměšování do života zdejší malé izolované císařské říše a nepodnikne nic, co by se mohlo císařského dvora jakkoli dotknout. Óiši cítil, že se mu tady snad přece jen podaří najít klid. Byl přesvědčen, že právě zde bude dívka v naprostém bezpečí i před šógunem samým.

Asanovu aféru už teď dobře znali lidé po celém Japonsku a hodně se mluvilo i přímo o Óišim. Jen málokdo ale naštěstí věděl, jak vlastně vypadá, a když se oblékl jako obyčejný člověk, mohl se pohybovat, kde chtěl, aniž budil nežádoucí

pozornost. Zdržoval se důsledně stranou od vlastní rodiny, aby se vyhnul možné pozornosti špehů. Jenomže čas běžel a pořád se mu nedařilo najít pro děvčátko nový domov. Stále více proto podléhal pokušení zanechat hledání a vrátit se domů.

Kandidáti na jeho seznamu možných adoptivních rodičů odpadali jeden po druhém - každý si našel nějakou výmluvu, proč Óišiho žádosti nemůže vyhovět. Některé z důvodů, které uváděli, byly nepochybně oprávněné - mnozí z těchto lidí si to prostě nemohli dovolit kvůli vlastní materiální nouzi. V jiných případech ale pojal podezření, že se ti lidé prostě jen bojí, aby se nějak nezapletli s rodinou, na jejíž jméno padl stín. Při každé návštěvě u dalších kandidátů udělal Óiši preventivní opatření: zahalil dívence tvářičku, protože nechtěl, aby se rodina, která ji snad nakonec přijme za svou, nedostávala do rozpaků, až se bude setkávat s jinými dvořany, kteří by si dítě mohli pamatovat.

Téměř už ztrácel naději, že pro ni někdy najde vhodné místo, když tu mu doporučili, aby se obrátil na příbuzné jistého šlechtice samurajského stavu, který kdysi býval dobrým přítelem zesnulého knížete Asana. Muž měl skvělé předpoklady: na dvoře zastával poměrně vysoké postavení, jeho finanční prostředky jistě umožňovaly dostatečnou podporu dívky, a sám už měl několik vlastních dětí. Slíbil, že tu záležitost probere s manželkou a nazítří se s Óišim i holčičkou sejde.

Ve smluvený čas dorazili do domu poblíž císařského paláce. Óiši děvčátko zanechal ve vstupní síni a vešel dál, aby projednal její budoucnost. Manželé hned vyjádřili přání dívku vidět, což ho trochu vyvedlo z míry, ale zaváhal jen na okamžik. Zavolal ji dovnitř a řekl jí, aby si odhalila zakrytou hlavu. Ve svém nejkrásnějším kimonku vypadala tak neočekávaně půvabně, že si ji manželé okamžitě zamilovali a řekli Óišimu, ať už dál nehledá. Přijmou ji do rodiny jako dítě „příbuzných z venkova“ a víc se nikdo nedozví.

Óiši byl spokojen, lepší domov jí najít nemohl, jenomže chvíle rozloučení tím nebyla o nic méně bolestná. Dvojice adoptivních rodičů poodešla, aby se mohli rozloučit v soukromí. Óiši s děvčátkem osaměli, a když si uvědomili, že se vidí naposledy, najednou ze sebe nemohli vypravit ani slovo. Odvrátila od něj tvářičku, ale i tak viděl, jak se pokouší skrýt slzy.

„Když je mokrá tvářička, píchne do ní včelička," prohodil tak bezstarostně, jak jen to šlo, a holčička se statečně pokusila o úsměv.

„Strýčku... strýčku, vyříd'te prosím určitě velký pozdrav mojí mamince."

Vzápětí se úplně sesypala a vrhla se mu do náruče. Snažil se ji utěšit, ujišťoval ji, že její zprávu předá, a pak jí mírně připomněl, že jako dcera samuraje by měla lépe ovládat své city. Řekl, že pokud jde o něj, je pro ni totéž jako nejbližší příbuzný a ty slzičky mu nevadí, ale od členů její nové rodiny nelze očekávat, že vedle svých starostí ponesou ještě i její. Musí to vzít jako jednu ze svých povinností na oplátku za jejich velkou laskavost.

Odhodlaně zadržela slzy a pustila se ho. Udělala krůček dozadu, otřela si oči a přinutila se k nepatrnému úsměvu. „Udělám, jak říkáte, strýčku," slíbila s vytríbenou úklonou. „Udělám to pro vás."

„Uděláš to pro svou rodinu, dítě," opravil ji důrazně. „Všechno, co uděláš, konej pro čest jména Asanů."

Pak se rychle uklonil, otočil se a vyšel ze dveří. Věděl, že teď by asi měl pociťovat uspokojení, že se mu to všechno nakonec takhle podařilo, ale když se vracel ke své ženě a dětem, místo toho na něj dolehl jen o to silnější pocit bezútešné prázdnoty.

* * *

Místní příbuzní Óišimu a jeho rodině našli dům v Jamašině, vesnici ležící jen nedaleko na východ od Kjóta. Jeho poloha se zdála být ideální, neboť odsud nebylo daleko do Kjóta ani do Ósaky, kde se zdržovala většina členů skupiny, a na druhou stranu to bylo zase aspoň o něco blíž do Eda než z obou těchto měst. Dům sám byl starý, ale když se na něj Óiši poprvé zašel podívat, vypadal pohodlně. Věřil, že se mu ho brzy podaří uvést do dobrého stavu. Pozemek obklopovala zídka z hrubých kamenů završená nízkým, pevným dřevěným plotem. Po obou stranách těžké dřevěné brány vybíhala omítnutá zeď opatřená dlouhým nízkým oknem s dřevěnými vzpěrami. U brány nestály žádné stráže a zeď by nemohla účinně zastavit rozhodný útok, ale toto uspořádání přece jen poskytovalo alespoň určitý stupeň soukromí.

Poté, co se Óiši uvítal se svou rodinou a s mladým Mimurou, který měl od nynějška spravovat jeho domácnost, prošel celý dům a s potěšením zjistil, že je tu mnoho různě velkých místností, propojených úzkými klikatícími se chodbami. Così jim tu připomínalo atmosféru hradu v Akó, který museli opustit, a hned se tu cítil jako doma. Všiml si, že těžká došková střecha se u štítu poněkud sesedá a tu a tam jsou opadané kusy omítky, ale když se zeď trochu vyztuží, snad bude zase všechno v pořádku. Byl příbuzným vděčný, že mu takové místo našli. Předpokládal, že dům nabyli čestným způsobem a využili k tomu peněz, které jim dal, ačkoli u takových pletichám, jako byli jeho kjóští příbuzní, mazaný Šindó i nevinně se tvářící Kojama, si nebyl nikdy ničím úplně jist.

S překvapením zjistil, že ho tu čekají zprávy hned od několika významných daimjóů, kteří by ho rádi pověřili vedením svého dvora, ale nikdy necítil větší oddanost rodu Asanů než nyní, a na všechny nabídky proto odpověděl zdvořilým odmítnutím. Napsal, že na tom není zdravotně nejlépe a v současnosti nemůže převzít žádné povinnosti, jež by ho plně vytižily. Skutečně opakovaně pociťoval bolesti

žaludku, způsobené nejspíš vším tím tlakem, jemuž byl od smrti knížete Asana vystaven, ale před rodinou potíže zlehčoval a vydával je jen za menší důsledky duševního trápení, které odezní, až bude jejich odvolání kladně vyřízeno.

Jako první návštěvník do jejich nového domova zavítal Kataoka. Byl s Harou v Ósace a nyní s potěšením hlásil, že jeho rázný starý spolubojovník našel uplatnění - učí měšťany lukostřelbě a může se tak nadále udržovat ve skvělé formě pro boj.

Kataoka celý zkoprněl, když viděl, že Óiši nad jeho zprávou nijak nejásá. Pomyšlení, že jeho jedinečný bojovník vyučuje obyčejné lidi jednomu z umění, jež kdysi příslušelo výhradně samurajům, Óišimu nebylo příliš po chuti, ačkoli si uvědomoval, že je to pošetilost. Pokoušel se přesvědčit sám sebe, že takhle je to přece nejlepší, ale jednoduše ho šokovalo, když poprvé uslyšel, že z někdejšího válečníka Hary se nyní stal Hara učitel.

Kataoka jeho pocitům rychle porozuměl a od této chvíle už o Harově novém zaměstnání z jeho strany nepadla ani zmínka. Pomohl Óišimu sehnat četu dělníků, kteří se pustili do oprav domu. Několik dní se pak naplno věnovali plánování prací a dohlíželi na jejich průběh. Při najímání se každého muže zvlášť opatrně přeptali na dosavadní zkušenosti a na to, odkud pochází. Doufali, že se jim tak včas podaří odhalit možné špehy z Eda, ale vždycky existovala možnost, že se někomu takovému i tak povede do domu vetřít. Kataoka proto velmi pozorně sledoval jejich pohyb a počínání a denně o nich Óišimu podával zprávu.

Jednou večer, když už dělníci odešli, se Kataoka před svým nadřízeným objevil s ustaraným výrazem ve scvrklém drobném obličejí. Po dva dny už mu nedával spát jeden komusó, potulný mnich hrající na flétnu, který postával přes ulici naproti domu. Zrovna teď před chvílí, když se Kataoka podíval do ulice dlouhou úzkou pozorovací štěrbinou ve zdi, viděl, jak s ním rozmlouvá jeden z dělníků. Na setkání bylo

podezřelé, že mnich pak muže odvedl z dohledu namísto toho, aby jen přijal almužnu. Óiši byl zamyšlený, když ho Kataoka vedl ven ke zdi a ukazoval mu, že „mnich“ se mezitím už zase vrátil na původní místo. Stejně jako všichni jemu podobní, i tento komusó měl celou hlavu zakrytou hlubokým košem spleteným z rákosy, který uchovával jeho anonymitu. Špionovi to skýtalo naprosto dokonalé maskování - pokud se skutečně věnoval tomuto řemeslu.

Óiši musel připustit, že tenhle chlap se skutečně chová podezřele, ale nevěděl, co si s tím počít. Snad jenom sledovat, kteří z dělníků s ním mají co do činění, a pod nějakou záminkou se jich pak zbavit. Uvědomoval si, že jednou vyřčené slovo již nedostihnou ani cválající koně, a od této chvíle proto s Kataokou téměř ani nepromluvil v obavách, aby se snad nějak nepodřekli. Dokonce i kdyby tu žádní špehové nepůsobili, nebyl důvod pokoušet lupiče. V domě totiž přechovávali truhlu s prostředky na „obnovení rodu Asanů“ a nechtěli ji za žádných okolností vystavovat jakémukoli nebezpečí.

Ať už tu ale špehové byli, nebo ne, 14. srpna se Óiši rozhodl navštívit chrám Reikóin v severní části Kjóta. Uplynulo přesně na den pět měsíců od smrti knížete Asana a vzhledem k tomu, že právě tady byli pohřbeni další členové rodu Asanů, domníval se, že je to nejpříhodnější místo k uctění jeho památky. Kromě toho Óiši ještě před odjezdem z Akó členům své skupiny přislíbil, že budou-li někteří z nich v této době pobývat v oblasti Kjóta, mohou se setkat právě zde.

Do chrámového areálu, jenž se rozprostíral v odlehlém lesíku, dorazil dřív než ostatní. Zatímco Kataoka čekal u vchodu, aby k němu mohl muže nasměrovat, vydal se dál a zastavil se mezi hroby Asanů, aby znovu vešel ve spojení s duchem svého pána. Uctivě mu vyprávěl všechno, co se až dosud událo, zmínil se o tom, jak jeho dcerku umístil do pěstounské rodiny, i o odvolání, jež sepsal. Představoval si, že nyní, když je dcerka v bezpečí, najde duch jeho pána větší

klid, ale základní problémy nadále přetrvávaly a Óiši zdůraznil své pevné odhodlání zajistit jednou pro duši svého pána mír.

Když sem dorazili ostatní muži, vřele se s nimi přivítal. S velkým potěšením znovu viděl většinu z oněch dvaasedesáti, kteří před časem stvrdili svou přísahu věrnosti. Zmiňoval se jim ale pouze o uctění památky jejich zesnulého pána, nepouštěl se do žádného rozvíjení plánů do budoucna. Požádal je, aby se tu scházeli vždy jednou do měsíce a neztráceli tak navzájem kontakt. Se všemi muži se rozloučil jednotlivě, aby v nich upevnil pocit, že mají-li úspěh, musejí sdílet společné poslání. Muži se poté rozešli po dvou nebo po třech, až na místě zůstal pouze Óiši s Kataokou. Bylo už pozdě večer, když vyšli z chrámové brány. A tady náhle s úžasem zjistili, že z druhé strany uličky je sleduje nějaký mnich se slaměným košem na hlavě.

„To je určitě jenom náhoda,“ zašeptal Óiši. Koneckonců, takových mužů byly v Kjótu desítky. Když však uviděl, jak se Kataokovy oči zúžily zlostí, vzal druha raději za rameno a odváděl ho pryč. Tohle nebyla vhodná doba pro rázné zúčtování.

„Půjdu napřed,“ zašeptal Óiši svému společníkovi do ucha. „Počkej tu, jestli mě bude sledovat, a pak se sejdeme doma.“

Kataoka přikývl a rozdělili se. Teď se tedy o muži se zakrytou hlavou dozvědí pravdu.

Óiši si schválně zvolil hodně spletitou cestu a náhodou zabočil do jedné z hlavních zábavních čtvrtí. Nová zkušenost jím úplně otrásla. Tohle byly svébytné noční světy, jež se odpoledne teprve ospale probouzely a doopravdy ožívaly až po západu slunce, kdy se v úzkých uličkách rozžářily ohromné červené lampiony. Nejvíce na ráně byly obyčejné nevěstince, snadno rozpoznatelné podle „předsunutých hlídek“, dívek, které čekaly u vchodu a vítaly zákazníky. Majitelé domu obvykle děvčata takovými úkoly trestali za různá provinění. Pak byla povinna jít s kýmkoli, kdo o to požádal, a za nejnižší

cenu, kterou byl ochoten zaplatit. Stejný systém se uplatňoval po celé zemi a Óiši si dobře pamatoval podobné výjevy ze svých cest do hradního města Akó.

Ovšem v hloubi čtvrti se ukrývaly věci, o jejichž existenci dosud neměl tušení ani v nejdivočejších snech. Čirou náhodou objevil nádherné, skvostnými zahradami obklopené paláce, jimiž bylo Kjóto proslulé - domy gejš ve čtvrti Gion. Tady, na březích řeky Kamo, byla ta nejzářivější, nejrozmařilejší místa v celé zemi. Óiši se tu cítil celý nesvůj, když míjel jejich jasně osvětlené vchody a zdi skrývající tajemství, vše tak vzdálené jeho vlastní zkušenosti.

Nejpronikavějším, nejotřesnějším dojmem z celého Gionu však na něj zapůsobilo nechutné chování některých samurajů. Byli hluční, opilí, pořvávali na ulicích, a Óiši se musel hodně držet, aby nevytáhl meč a nedal jim nějakou lekci slušného chování. Věděl ovšem, že pokud je vystaven sledování, takové jednání by dalo jeho nepřátelům jasně na srozuměnou, že zdaleka nesložil ruce v klín a nezapomněl na svůj někdejší výsadní stav. S hořkostí zaťal zuby a kráčel dál. V srdci proklínal měkkost, již propadli tihle muži jeho původu, ale také pokušení tohoto města, kterým se zjevně nedá odolat.

Po návratu domů čekal na Kataoku jen malou chvilku. Ukázalo se, že Óišiho doopravdy sledovali a „mnich“ znovu zaujal své postavení přes ulici naproti domu. Óišiho se zmocňoval svíravý pocit v žaludku, když vyšli ven, aby se na něj podívali štěrbinou ve zdi a uvažovali, co asi může mít za lubem. Ten chlapík zřejmě nevěděl, co jsou zač, ale právě viděl, že se sešli v chrámu Reikóin, a musel to nahlásit svým nadřízeným.

Zatímco ho pozorovali, jiný komusó, oděný úplně stejně, zaujal místo prvního. Zjevně nastal čas výměny stráží a Kataoka na Óišiho naléhal, aby směl prvního muže stopovat, neboť jedině tak se o svých nepřátelích mohou dozvědět víc.

„Když budeme znát jejich tváře, Óiši-dono, poznáme je i bez přestrojení. Jinak zůstaneme jako ve tmách.“

„No dobrá, tak tedy jdi. Ale slib mi, že se do ničeho nepustíš na vlastní pěst. Jakýkoli otevřený zákrok proti špehovi by hlásili do Eda a protiopatření, která by vůči nám udělali, by zmařila naše vyhlídky, že se nám podaří Kiru překvapit.“

Kataoka slíbil, že pokyny dodrží. Tiše se vrátili do domu, kde si muž s opičí tváří navlékl tmavý plášť. Pak vyklouzl zadním vchodem, obešel dům a vyšel na ulici v místě, kde na něj muž na stráži neviděl. První špeh měl sice náskok, ale z Jamašiny do Kjóta vedla jediná cesta a Kataoka ho v měsíčním světle brzy rozeznal.

Ukázalo se, že má před sebou jenom krátkou cestu. Ten muž přebýval v jednom z ubytovacích hostinců na předměstí Kjóta a Kataoka zprudka zadržel dech, když viděl, jak si muž sundává koš z hlavy a spolu s dřevěnou flétnou ho odhazuje do křoví před vchodem. Pokud by snad došlo na nějaké vyptávání, nikdo z lidí uvnitř ho nebude považovat za mnicha.

Muž, vysoký a štíhlý, s hrdým vystupováním samuraje, nyní rychle vstoupil do hostince a Kataoka se připlížil tak blízko, jak jen mohl, aby mohl všechno pozorovat a poslouchat. Naštěstí byla teplá noc a šódzi na všech stranách budovy nechali otevřené. Viděl, jak jeho člověk mizí po několika schodech nahoru, a pospíchal proto do postranní zahrady, aby ho viděl, až vstoupí do místnosti v prvním patře. Kataoka, vskutku opičí muž nejen podle vzhledu, vylezl na střechu přilehlé kůlny, odkud se mu podařilo tiše přeskočit do rohu malého balkonu před místností. V ní byly další dvě osoby a zadržel dech, když viděl, že pohybující se stíny těchto mužů dopadají na balkon hned vedle něho.

Štíhlý chlapec, kterého sledoval, nemamíl čas a hned líčil ostatním, čím se Óiši zabýval. Měl hluboce posazený hlas, který se Kataoka pokoušel s někým spojit, ale nedařilo se mu to. Poslouchal dál a docela na něj udělalo dojem, jak důkladně si ten muž vedl - dokonce znal jména všech mužů, kteří se setkali v chrámu. Ohlásil také, že si ho možná všimli a poznali

v něm zvěda, protože Óiši se pak z chrámu vydal oklikou. Nemyslí si ale, že by to mohlo něčemu uškodit. Pokud si budou bývalí Asanovi vazalové vědomi, že je sledují, tím spíš lze očekávat, že neprovedou nějakou nerozvážnost.

Nyní si špeh sundal mnišský hábit i plášť haori. Rozhlížel se, kam by je zavěsil, a mezitím říkal ostatním, že by potřeboval ještě během noci vypravit do Eda posla. Shromáždění u chrámu Reikóin je první hmatatelnou událostí, kterou po těch mnoha týdnech, kdy Óišiho sledoval, musí ohlásit, a velmi mu záleželo na tom, aby jeho nadřízení dostali zprávu neprodleně. Při těch slovech vyšel na balkon a přehodil plášť přes zábradlí téměř u Kataokovy hlavy. Ten úplně ztuhl, když ho štíhlý muž málem přišlápl, ale ve stínu byl neviditelný a špeh ustoupil zpátky do místnosti, aniž si ho všiml.

Ostatní teď začali jeho zprávu komentovat a Kataoka si podle jejich hlasů uvědomil, že je mezi nimi určitě jeden ze stálých pomocníků z Óišiho domácnosti. Druhého muže Óiši neznal, ale bylo zřejmé, že oba slouží onomu vysokému štíhlému muži. Kataoka usoudil, že už slyšel dost, vstal a chystal se seskočit z balkonu. V tu chvíli si náhodou všiml tištěného obrazce na plášti přehozeném přes zábradlí. Překvapením se rychle nadechl, pak se vzpamatoval a lehce seskočil na zem.

„Byl to znak Uesugiů," vyhrkl ze sebe, když ho Óiši vpustil dovnitř zadním vchodem. „Uesugiové z Jonezawy - znáte přece ten rod, jsou proslulí svými skvělými lukostřelci!"

Óiši se zamračil. „Uesugi... jistě. A vnuka našeho nepřítele Kiry přednedávnem adoptovali právě do rodiny Uesugiů... Horibe se o tom zmínil v jedné ze svých zpráv. Slyšel jsem, že vrchní rádce rodu, Čisaka, je nesmírně mazaný... ale ten muž, kterého jsi dnes večer viděl, se tak nejmenoval, že ne?"

„Ne, ostatní mu říkali Fudžii."

„Musí to být špion z povolání. Čisaka by se jen tak s někým nespokojil.“

„Ale proč by si měl Čisaka dělat takové starosti s Kirovými záležitostmi jen proto, že jeho vnuk teď patří do rodiny? To abychom teď začali mezi své nepřátele počítat i Uesugiho lučištníky?“

Óiši se zamyslel. „Možná. Ale řekl bych, že Čisaka se snaží přímému střetu vyhnout. Zřejmě má za to, že kdyby na Kiru někdo zaútočil a zabil ho, dotklo by se to i jeho pána, knížete Uesugiho, a přijímá raději veškerá opatření, aby zajistil, že k ničemu takovému nedojde.“

Kataoka přikývl. To rozhodně dávalo smysl. Vydaje na špehy se vyplatí jen tehdy, dokud bude mít Čisakův pán zajištěn klid. „Ale co ta naše setkání? To se od nynějška budeme muset vyhnout jakémukoli styku s vlastními muži?“

„Ne, to si nemůžeme dovolit,“ odvětil Óiši pevně. „Nezbývá nám než doufat, že naše shromáždění začnou považovat za určitý pravidelný rituál k uctění památky našeho pána. Kdybychom se teď zcela odřízli od mužů z Akó, úplně by to pohřbilo jakékoli naděje, že se později vzmůžeme na společný úder.“

Kataoka s tím souhlasil, ale stále vypadal nejistě. Óiši si toho všiml a zeptal se, co ho ještě trápí.

„Ten třetí muž, co byl v místnosti,“ začal Kataoka. „Obávám se, že to byl někdo, o kom jsme si mysleli, že mu můžeme důvěřovat.“

Óišimu se udělalo úplně nevolno z pomyslení, že by snad někdo z jeho vlastních mužů přeběhl k nepříteli, ale Kataoka si rychle uvědomil, jakou domněnku asi v pánovi vzbudil, a spěšně to napravoval: „Ale ne, ne, nemyslel jsem nikoho z nás. Je to ovšem člověk z vaší domácnosti - kuchař, kterého vám doporučil váš bratranec Šindó!“

„Pěkná podlost,“ vyklouzlo Óišimu a zamračil se, když si pomyslel, že už si ani ve vlastní domácnosti nemůže být ničím jist.

„Vím, že si jeho práce velmi vážíte. Škoda, že budeme muset jeho službu ukončit.“

Kataoka významným a jednoznačným gestem pohladil jílec svého meče, ale Óiši nesouhlasně zvedl ruku. „Ne, kdepak, vždyť ty už jsi skoro jako Hara. Honem se vrhnout po hlavě do něčeho, co by nám způsobilo jen další potíže. Jaký jasnější signál můžeme dát našim nepřátelům, že proti nim něco chystáme, než když začneme zabíjet jejich špehy? Ne, tohohle chlapíka si tu necháme a využijeme ho k vlastnímu prospěchu. Když budeme potřebovat rozšířit nějakou falešnou zprávu, budeme přesně vědět, kde ji vypustit.“

„Skvělé,“ vydechl obdivně Kataoka. „Ale musíme všechny varovat, ať se mají na pozoru. Vaše žena a děti musejí vědět, co je ten chlap schovaný v kuchyni zač.“

Óiši chvílku přemítal. „Ba ne, myslím, že ne. Věřím jim, že nebudou plácát nic, co nemají. Kdyby se před kuchařem začaly chovat nepřírozeně, podezřívá by nás, že o něm něco tušíme, a byl by nám k ničemu. Musí věřit, že nic nevíme. Nemyslíš, že to tak bude nejlepší?“

Kataoka nepříteli ochotně přikývl, ale stále vypadal sklíčeně.

„Tak co ještě neklape?“ zeptal se Óiši.

„Kdybych tak o něm nevěděl já sám.“

„A proč?“

„Protože teď mi vůbec nebude chutnat, když si jen pomyslím, kdo nám vaří jídlo.“

Óiši se rozesmál. „Pak se tedy konečně přestaneš nácpat a nebudeš tolik tloustnout.“

Kataoka se naoko zamračil, ale uvnitř se usmíval. Poprvé od chvíle, kdy odjeli z Akó, se mu podařilo Óišiho rozesmát, a za daných okolností to považoval za obrovský úspěch.

Následujícího dne však dorazily z Eda dvě zprávy, při kterých jim veškerý smích rychle ztuhl na rtech. První pocházela od Arakiho, který byl nyní zpátky v Edu. Vyslanec se osobně obrátil na nejvyšší šógunovy hodnostáře a požádal

je, aby věnovali Óišiho žádosti zvláštní pozornost. Zcela otevřeně však dodával, že naděje je opravdu jen mizivá. Druhou zprávu napsal Horibe, pověřený vedením skupiny v Edu, a dožadoval se v ní toho, aby už co nejrychleji podnikli úder proti Kirovi. Když ji Óiši četl, ostře ho píchlo v boku. Byl si jist, že jeho muži v Edu jsou pod neustálým sledováním Čisakových špehů, a věděl, že jakýkoli útok v tuto dobu by byl odsouzen k nezdaru. Cítil se ale zcela bezmocný. Jak má tohle Horibemu na takovou dálku vysvětlit? Jeho samotného sledovali příliš bedlivě, než aby se tam mohl vydat sám, ale Horibe, ten mladý nedočkavec, přece nějak musí pochopit, že nyní jim nezbyvá než čekat na to, jak v Edu posoudí jejich odvolání. Nakonec se rozhodl, že nejlepší bude, když do Eda vyšle Haru, který si se svým bývalým bojovým druhem může promluvit lépe než kdokoli jiný. V souladu s tím požádal Kataoku o něco, co daleko přesahovalo jeho povinnosti - aby převzal lukostřeleckou výuku v Ósace. Kataoka s žalostně křečovitým úsměvem souhlasil. Hara se ještě před svým odjezdem zastavil za Óišim v Jamašině pro podrobné pokyny, jak má v Edu argumentovat. Také se mu dostalo varování, aby se měl na pozoru před neznámými dlouháný s hlubokým hlasem.

Následujících několik týdnů uplynulo v napětí. Bez ohledu na Harovy radikální názory na to, jak by se měli s Kirou vypořádat, Óiši svému ráznému starému zástupci věřil a doufal, že při jednání s Horibem bude věrně tlumočit názor svého vůdce. V této důvěře se Óiši nemýlil, ale Harovi se naneštěstí mladé samuraje v Edu nepodařilo přesvědčit, že vyčkávací taktika je ze všeho nejlepší. Jejich trpělivost tu byla denně vystavována zkoušce, neboť Kiru sledovali takřka zblízka a nejrady by jednali ihned a bez čekání. Hara tedy na základě toho sepsal zprávu v tom smyslu, že bez ohledu na veškeré důvody, proč by se Óiši neměl vydávat do Eda, je situace natolik vážná, že by tuto cestu přece jenom podniknout měl.

Tato zpráva Óišiho nesmírně rozčílila. Zmocnily se ho vážné obavy, že se skupina v Edu do něčeho pustí na vlastní pěst, a i když nejprve na Harovu adresu pronesl několik kleteb a nazval ho hlupákem, nakonec si uvědomil, že jeho zdůvodnění zní docela rozumně. Čím dřív vyrazí, tím líp. Současně bude moci v Edu vyřídit i jiné věci, takže jeho cesta nebude v žádném případě znamenat promarněný čas.

VII

Óiši se rozhodl, že jako své pomocníky si na cestu vezme své kjótské příbuzné Šindóa a Kojamu. Ani jeden sice zrovna nebyl ideální společník podle jeho představ, ale na druhou stranu nepatřili k bývalým vazalům knížete Asana, a pokud se do Eda vydá s nimi, jejich návštěva bude s menší pravděpodobností spojována s nepřátelskými úmysly. Kromě toho věřil, že ačkoli mu v celé této záležitosti odpřisáhli věrnost, přece jen nejsou zcela zanícení a dá se očekávat, že tváří v tvář fanatickým členům edské skupiny snad projeví o to rozumnější názory.

Koncem října se vydali směrem k Edu po Tókaidó - cestě k východnímu moři. Nastávalo období, kdy kopce plály ohnivými barvami podzimu, dny se už ochladily a počasí bylo pro dlouhé cestování docela příjemné. Óiši ale i tak trpěl, když musel po celý den sedět vysoko v sedle na několika vrstvách přehozů, s nohama zkříženýma nebo jen tak visícíma dolů podél koňské šíje v mezeře mezi vaky s nákladem, jež byly rozloženy z obou stran. Postupovali jen pomalu a Óiši se svými spolucestujícími se pod svými velkými slaměnými klobouky se širokým okrajem donekonečna pohupovali dopředu dozadu. Nepokoušeli se vůbec maskovat, neboť by tím jen podpořili dojem, že mají za lubem nějaké tajnosti, a právě tomu se chtěli úzkostlivě vyhnout.

Mezi Kjótem a Edem bylo rozmístěno třiapadesát střezných stanovišť se závorou a s vyznačenými údaji o vzdálenosti. Aby byla klikaticí se obousměrná cesta Tókaidó

částečně chráněna stínem, byly podél ní z obou stran v přímých řadách vysázeny jedle. Každé dvě tři hodiny pěší cesty stály přístřešky z olistěných větví, kde si cestovatelé mohli ulevit do zvláštních nádob, jejichž obsah poté místní rolníci využívali ke hnojení políček. Óiši byl otřesen, když zjistil, že mnoho z nich už nikdo dlouho nevyprázdnil, a také koňský trus na cestě zůstával ležet bez povšimnutí. Mnozí rolníci podél cesty už zjevně vzdali svůj zápas se záplavou hmyzích škůdců, které teď nesměli hubit.

Města, jimiž projížděli, se navzájem podobala jako vejce vejci. Neobklopovaly je žádné příkopy ani hradby, pouze na obou koncích města zpravidla stála mohutná dřevěná brána, od níž vybíhal na obě strany krátký úsek zdi. Některé vesnice tvořila jen jediná dlouhá ulička s krámkou po obou stranách. Zdejší domky byly nízké, s doškovými nebo šindelovými střechami a otevřené do ulice, se zavěšenými řadami provazců spletených ze slámy, jež bránily projíždějícím v pohledu dovnitř. Po stranách vchodu byl obvykle vyobrazen domácí bůžek, nejčastěji v podobě draka nebo strašidelného démona.

Ulice měst byly všude přečpané lidmi a plné hluku a Óišiho i jeho druhy obtěžovalo víc žebraků, než kdy viděli. Když projížděli kolem, pokřikující obchodníci jim nabízeli všechno možné, a míjeli také bezpočet pohřebních průvodů, nad nimiž se vznášel zpěv mnichů a kvílení pozůstalých. Také z nevěstinců na cestovatele hlasitě volali jejich majitelé i osazenstvo a lákali je, ať jen se tu zastaví a užijí si. Óiši se ale zarputile díval jenom vpřed a jeho spolucestující si museli počínat stejně, alespoň za dne.

Když se přiblížila noc, Óiši se snažil vyhledat nějaký tichý zájezdní hostinec na předměstí, kde doufal, že si v klidu odpočinou, ale tentokrát ho čekalo zklamání. I zde se těm, kdo o to stáli, nabízela ženská společnost. Trh byl doslova přesycen rolnickými dcerami, jež nyní pronikly dokonce i do hostinců a ubytoven, které kdysi mívaly solidní pověst. Pro Óišiho byla návštěva Eda, kde byl pohřben jeho pán, čímsi

jako náboženskou poutí, ovšem jeho společníci cestu brali čistě jako zábavu a kvůli jejich hlasitým pitkám pak Óiši nemohl polovinu noci usnout.

Nad ránem ho probudil ženský výkřik. Hned se hrabal po meči, ale křik se změnil v chichotání a uvědomil si, že večírek asi vypukl nanovo. Znechuceně potřásl hlavou a rozhodl se, že nadešel čas, aby svým druhům uštědřil lekci, na kterou jen tak nezapomenou.

Sotva vytáhl paty z Jamašiny, Óiši nabyl zřetelný dojem, že jsou sledováni. Na dohled za nimi se na cestě ukázal vysoký, štíhlý samuraj s jedním společníkem a vždy, když se Óišiho trojice zastavila, ti dva udělali totéž. Byl to nepochybně Fudžii, jak mu ho popsál Kataoka.

Óiši se zprvu rozhodl, že o tom Šindóovi a Kojamovi neřekne. Ti podle všeho nadále neměli ani zdání o tom, co se děje, ale jejich opakované pitky Óišiho dovedly k tomu, že změnil názor.

Toho dopoledne úmyslně zkrátil náskok, který na cestě měla jeho skupina před Fudžiim, jenž je sledoval. Na oběd pak zvolil hostinec v takovém místě, kde se Fudžiimu vůbec nehodilo vracet se někam zpátky nebo je naopak předejít a najíst se jinde. Obě skupiny tedy na oběd zasedly kousek od sebe na téže otevřené zastřešené terase, z níž byl výhled na opačnou stranu od cesty, na hory zalité červenými a žlutými barvami. Šindó s Kojamou si vychutnávali jídlo i vyhlídku a už si zase plánovali další večer plný zábavy, ale tu Óiši s omluvou vstal, že se jde opláchnout. Když míjel Fudžiim, schválně zakopl a spadl přímo na ohromeného špeha.

Fudžii vyskočil, zaklel svým basem a současně tasil meč. Stál a nasupeným pohledem propaloval Óišiho, který se mu omlouval. Špehovi ale náhle došlo, že ten pád asi nebyla žádná náhoda. A tak se raději sám omluvně usmál a zase se posadil. Byl rozmrzelý, když si pomyslel, že jako špion už teď moc platný nebude, ale věděl, že nějak už dokáže využít i nové situace.

I Šindó a Kojama si stačili všimnout znaku na dlouhánově meči. Byl to bez jakýchkoli pochyb znak rodu Uesugiů, a když jej uviděli, přešla je chuť k jídlu. Oběma se nyní rozleželo v hlavě, že tohoto muže už cestou vídali od chvíle, kdy vyrazili z Jamašiny, a uvědomili si tíživost své situace. V očích Óišiho nepřátel nyní dostali nálepku jeho přísluhovačů, což s sebou mohlo nést nejrůznější následky. A tak se teď začali chovat strážlivěji a méně hlučně.

Příštího rána, když už byli zhruba v polovině cesty k cíli, se Óišimu naskytla ještě jedna příležitost, aby jim dal co proto. Přicházeli na okraj dalšího města, jež se podobalo všem předchozím, a jak se k němu od západu přibližovali, mýjeli prostranství obvykle využívané jako popraviště. Začalo se zjevně používat teprve nedávno. Tělo ukřížovaného vězně přivázané ke dřevěnému kříži a prošpikované kopími skýtalo ve slunečním světle ponurý pohled.

„Tak se mi zdá, že eta mají stále co dělat, i když už nesmějí vydělávat kůže," podotkl Óiši ve smutně žertovné náarážce na vyvržence na okraji společnosti. Lidé zvaní eta se tradičně směli zabývat jen opovrhovanými pracemi koželuhů, popravčích a podobně.

Jeho společníci se kousali do rtů a nevypravili ze sebe ani slovo, když Óiši vedl svého koně blíž k mrtvému tělu.

„Popraven za padělání," četl z tabulky. „Nu, dnes to není nic mimořádného - vláda stále víc znehodnocuje naše peníze, ale hlavně je třeba dopadnout ty, kteří pokoušejí štěstí a porušují šógunovy výnosy."

Šindó a Kojama si mezi sebou něco zabručeli a Óiši dokončil svou poznámku o následcích protizákonného jednání. „Zabijte lišku, zabijte psa, zabijte člověka - trest je za takové zločiny pokaždé stejný, bez ohledu, z jakého podnětu k tomu dojde."

Když vyrazili dál, Šindó měl stažené rysy a zaťaté zuby a Kojama zase naopak zapomněl zavřít pusy. Už jim došlo, co jim chtěl Óiši sdělit. Že podobný osud čeká i na ty, kdo ho

budou následovat a chystají se vykonat protizákonnou mstu. Óiši je od toho nechtěl odradit, šlo mu jen o to, aby si uvědomili, co je asi čeká. Pokud se na to necítí, ať si to raději uvědomí včas a opustí jeho skupinu.

Cesta pokračovala, podél vznosných buddhistických chrámů s vyřezávanými modlami a sladce kořennou vůní svící i kolem menších šintoistických svatyní, k nimž se přicházelo majestátními branami torii. Podél cesty stály i kamenné sošky Džízóa, buddhistického ochránce dětí. Přes řeky, které nebyly moc prudké a během roku příliš neměnily svůj tok, vedly pěkné cedrové mosty opatřené zábradlím. Přes jiné toky, tam, kde mosty přednedávnm strhala voda, se museli přepravit na přívozech s plochým dnem, a když Óiši a jeho společníci dospěli k řece Oigawě mezi Totomi a Surugou, nyní již mnohem blíž k Edu, museli se vodou přebrodit, protože tu nebyl žádný most ani přívoz.

Ted' se dostali na dohled hory Fudži, jež se zprvu nehybně tyčila daleko vpředu. Postupně ji sledovali po své levé straně, jak se blížili k nížině Kantó, v níž se rozprostíralo Edo. Zbývalo jim ještě zdolat poslední stoupání k průsmyku v oblasti Hakone, kde je obklopila úžasná podzimní scenérie. Výhled na Fudži byl odsud skutečně nepřekonatelný, avšak mysl poutníků byla příliš naplněná starostmi, než aby se dokázali z okolí naplno těšit.

* * *

Vyděšenému Kirovi v Edu vyschlo v ústech, když uslyšel, že Óiši je na cestě. Okamžitě se vydal do hradu Uesugiů, aby se setkal s Čisakou. Právě jeho posel tu zlou novinu přinesl.

„No ne, Čisaka-san, vy ale vypadáte báječně," spustil s nuceným úsměvem, při němž odhalil své černé zuby.

„Však vy také, Kira-sama," odpověděl přezdvůřile úlisný rádce, drobný mužík s řídnoucími vlasy. „A přece jsem slyšel

zvěsti, že pomýšlíte na odchod do výslužby, prý se vám zhoršilo zdraví. Je snad na tom něco pravdy?"

Kira se neklidně zavrtěl. Skutečně už požádal o propuštění ze služby, neboť celá ta záležitost s Asanem mu přinesla nepříliš lichotivou pověst. Doufal ovšem, že se mu to podaří udržet pod pokličkou o něco déle. Mohlo ho ale napadnout, že Čisaka se to dozví dřív než kdokoli jiný.

„Vrátil se mi nějaký starý neduh," vysvětloval. „Nemám na vybranou... Ale to mi teď zrovna připomnělo, že jsem se vás chtěl na něco přeptat. Vzhledem k tomu, že budu odcházet z šógunova hradu, potřeboval bych nějaké místo, kde bych mohl přebývat, a napadlo mě, že..."

„Osobně vám pomohu najít nějaký dům," skočil mu do řeči Čisaka, celý na trní, jen aby se snad Kira nehrnul do hradu jeho pána.

„Ale já budu potřebovat víc než jen dům," trval na svém Kira. „Potřebuji tam mít stráž v nepřetržité pohotovosti, tedy i místo, kde by mohly přebývat." A pak mazaně nadhodil: „Ne že bych snad měl obavy o sebe, to jistě chápete, ale koneckonců naše rody jsou spřízněné a nechtěl bych, aby nějaký incident vystavil knížete Uesugiho jakýmkoli nesnázím."

„Budete mít všechno, co žádáte," přislíbil mu Čisaka chvatně, ačkoli v duchu úplně záúpěl, když pomyslel, na kolik je to přijde. Takové výdaje se vyplatí jedině tehdy, když se jim podaří nadále držet Kiru i s jeho problémy od těla. Z Asanovy aféry se totiž postupně klubal tíživý problém. Čisakovi však prozatím nezbývalo než s ním nějak žít dál.

„A nyní, když jsme všechno vyřešili, nedal byste si trochu čaje?" zeptal se svého hosta s nuceným úsměvem.

Kira zaváhal a pak se přinutil k úsměvu, při němž odhalil své černé zuby.

„Proč ne? Měli bychom se lépe poznat, neboť jsem si jist, že se budeme napříště vídat mnohem častěji."

Posadili se a Čisaka zavolal sluhu. Nařídil mu, aby jim přinesl čaj. Oba tušili, že jim možná bude chutnat poněkud trpce.

VIII

Dvanáct dní po odjezdu z Kjóta dorazila Óišiho skupina do Eda. Ve výpravě nedošlo k žádným změnám, neodpočil se od ní ani špion Fudžii, jenom si nyní udržoval uctivější odstup. Když vstupovali do města, nakrátko se zastavili v nevelkém chrámu Sengaku-dži, v místě, kde byl pohřben kníže Asano. Óiši do jeho prostor vstoupil sám, u nádržky uchopil dlouhou bambusovou naběračku a skropil patu náhrobního kamene očistnou vodou. Hluboce se hrobu uklonil, a poté, co svého pána ujistil, že se na něj může ve všem spolehnout, unaveně odešel.

Před chrámem se znovu připojil k ostatním a pokračovali dál do města. Ulice, které neznali, byly plné hlučících lidí a Óiši se otrásl nad tím zneklidňujícím tlakem masy lidí. Už se připozdívalo, když našli malý hostinec nedaleko středu města a usadili se v něm na noc. Óiši se nijak nehnul do střetu se svými neposlušnými muži, a kromě toho musel vykonat ještě jednu důležitou návštěvu. Nejdřív si ale potřeboval odpočinout a převléknout se do něčeho vhodnějšího, než byly jeho cestovní šaty. Znovu se ozvaly bolesti žaludku, najedl se proto jen lehce a šel si brzy lehnout. Ulicemi města se však i po setmění rozléhal štěkot psů. Óiši se jen převaloval a nemohl usnout. V Edu se nikdy necítil uvolněně, a teprve když se v myšlenkách vrátil do Jamašiny a ke své rodině, mysl se mu trochu zklidnila a konečně se mu podařilo usnout.

Příštího dne vykonal návštěvu, na kterou se těšil - zavítal za vdovou po knížeti Asanovi, která teď žila u svých rodičů. Nebyl si předem jist, zda mu bude povoleno, aby se s ní viděl, ale s radostí zjistil, že mu ve vstupu nebrání žádné stráže. Bez překážek ho k ní zavedli.

Byla oděná do pláště, který připomínal háv mnišky, a když ho přijímala v malé prosté síni přiléhající k zahradě, do níž se před časem rozhodla uchýlit, chovala se zdrženlivě. Na podlaze u psacího stolku ležely buddhistické sůtry a Óiši usuzoval, že žena tráví celé dny i noci jejich trpělivým opisováním v naději, že tím dojde aspoň zčásti klidu po tragédii, jež ji postihla.

„Doufám, že celá vaše rodina je v pořádku," prohodila s nezvyklým úsměvem, a on pochopil, že se ve skutečnosti ptá na svou vlastní dcerku.

„Všem se vede dobře - i té nejmenší, která teď zůstává u přátel." Už dříve se jí pochopitelně v dopise zmínil o oné adopci, ale věděl, že psané slovo je jen chabou náhradou osobního ujištění.

„Viděl jste ji někdy v poslední době?"

„Ne, má paní, domnívám se, že je nejlepší držet se od ní dál, jinak by se lidé dozvěděli o mém neobvyklém zájmu o dcerku císařského dvořana. Přinejmenším by mě mohli obvinít, že se pletu do politiky."

To byl pokus, jak to obrátit v žert, ale na tváři vdovy se neobjevil žádný úsměv a jen se dál vyptávala na všechno, co se jen trochu týkalo jejího dítěte. „Má ten dvořan u císařského dvora dostatečně vysoké postavení?"

„Docela vysoké," potvrdil jí Óiši stručně. Byl pevně rozhodnut v jejím zájmu i v zájmu její dcerky za žádnou cenu neprozradit jméno muže, jenž ji adoptoval.

„Pak jsem si tedy jista, že bude moci těžit ze všech výhod dobrého vzdělání, jak se na dítě urozeného původu patří," podotkla paní s nadějí v hlase.

„Rozhodné bude," souhlasil Óiši, a poté hovor zavedl k tématu odvolání. Vdova mu nadále tu a tam položila nějakou zdvořilou otázku, ale její živý zájem se začínal vytrácet a Óiši byl stísňený, když viděl, jak málo žena věří v zákonnou nápravu toho, co se stalo. Aniž odhaloval byt' jen náznakem své plány, jednoduše jí řekl, že se nadále považuje za vazala

svého pána a tak tomu zůstane napořád. Vdova se teď v myšlenkách na chvíli odpoutala od svých vlastních starostí a uviděla ho v roli, kterou si zvolil - v roli posledního obhájce jména Asanů, který ponese rodový prapor tak dlouho, dokud bude dýchat. Požádala ho, ať chvílku počká, a zašla do jiné místnosti. Vrátila se s nějakým dopisem. Bylo to psaní od knížete Asana, jež vzniklo oné noci, než zemřel. Řekla Óišimu, že si list může vzít s sebou a přečíst. Když odcházel, na tvářích se jí zaleskly slzy, ale pod nimi se již také objevil náznak trochu vyrovnanějšího úsměvu. Óiši si říkal, že jeho návštěva nebyla marná, ale současně si pomyslel, že sem nebude smět už nikdy znovu přijít, jinak by ji mohli spojovat s jeho budoucími činy.

Při odchodu požádal jednoho sluhu, aby ho provedl po pozemku, a snažil si zapamatovat umístění různých vchodů. Kdesi v podvědomí si totiž uložil, že jednoho dne se mu snad přece jen znovu podaří spojit matku s dcerou, ačkoli o žádném takovém plánu se vdově raději nezmínil, aby v ní nevzbuzoval plané naděje.

Téhož dne se Óiši vydal také za Arakim. Navštívil ho v jeho domě, aby mu poděkoval za všechnu snahu a dozvěděl se něco víc o tom, jak to s odvoláním vypadá. Araki ho uvítal velice srdečně - potěšilo ho, když z Óišiho vystupování viděl, že host do Eda nepřišel ani protestovat, ani páchat jakékoli násilí. Óiši se jako vždy choval velmi důstojně, jak se na hlavního knížecího vazala patřilo, a na Arakiho tím udělal ještě větší dojem než kdykoli předtím. Starý šedivějící voják mu žel nemohl sdělit nic povzbudivého. Rádcové si dávají s vyřizováním případu na čas a jemu nezbyvá než se omluvit za nepříjemnosti, jež to Óišimu působí. Společně popili čaj, pobavili se o počasí v Edu a v přátelském duchu se rozloučili. Lepší než nic, říkal si Óiši, ale setkání ho sotva vyzbrojilo nějakými účinnými argumenty na blížící se shledání s jeho mladými rebely.

Zdvořilost žádala, aby během svého pobytu v Edu vykonal ještě jednu návštěvu. Oficiálními mluvčími rodu Asanů nyní byli Daigaku Asano a jeho strýc Toda, a právě do Todova sídla měl nyní namířeno.

Tvořila je rozlehlá budova, která nebyla v nejlepším stavu, a Óiši se zatvářil znechuceně, když musel překročit tělo prašivého psa přímo na jejím prahu. Ať už jen spal, nebo byl mrtvý, v každém případě to působilo jako špatné znamení.

S jeho návštěvou tu nikdo nepočítal a Óiši zjistil, že kníže Toda není doma. Daigaku, jenž z úředního pohledu nadále setrval v domácím vězení, však Óišiho přijal s radostí. Byl to stíhlý, nepokojný mladík, který těkavě přecházel sem tam a na uvítanou ze sebe vyrážel nadšené výkřiky. Očima posazenýma blízko u sebe přebíhal po Óišiho tváři a snažil se z ní uhadnout jeho skutečné úmysly. Konečně se zastavil, přiložil si prst k nosu a mocně popotáhl.

„Tak rád vás vidím," opakoval už asi podesáté. „Už je to tak dávno."

Óiši uctivě přikývl. „Doufám, urozený pane, že se vám daří dobře."

„Bohužel bych neřekl... ty bolesti na prsou... opravdu nevím, co s tím mám dělat."

„Všichni jsme už delší dobu vystaveni tlaku," podotkl Óiši. „Budete se cítit líp, až se věci zase dají do pořádku."

„Pokud se toho vůbec někdy dožijeme," povzdychl si Daigaku hořce. „Možná k tomu nikdy nedojde."

„Nemáte žádné povzbudivé zprávy, co se týče vašeho jmenování bratrovým následníkem?"

„Ne - ale kníže Toda říká, že mám stále naději." Pak spěšně dodal: „Právě proto musíme počkat a uvidíme. Nemělo by smysl mi mé vyhlídky čímkoli kazit."

„Ne, jistěže ne..."

Přerušily je nějaké zvuky v chodbě a za okamžik spěšně vstoupil kníže Toda. Daigaku se úlevně usmál. Byl rád, že bude Óišiho návštěvě přítomen i strýc.

Kníže Toda, nevelký ježatý muž věcného vystupování, byl dokonalým protikladem svého nepříliš schopného mladého synovce. Jakmile si s Óišim vyměnili úklony a formální pozdravy, šel rovnou k věci.

„Slyšel jsem, že někteří z vašich mužů jsou podněcováni k úderu proti Kirovi.“

Óiši se na něj pozorně podíval a přikývl. „Jsou mezi nimi mnozí, kteří se domnívají, že jedinou čestnou cestou, jak jít dál, je připravit o život toho mizerného ničemu, který způsobil smrt našeho pána.“

Kníže Toda si odfrkl. „Šílenství... naprosté šílenství! Cožpak nevědí, že Kira žije za zdmi šógunova opevnění? Mají vůbec představu, jak tlusté ty zdi jsou a jak dobře je hlídají?“

„Jsou si těch skutečností vědomi, Toda-sama, ale později třeba...“

„Nesmysl,“ přerušil ho Toda. „Podle šógunových rozkazů se měli muži z Akó podvolit a rozptýlit a tím to taky musí skončit... Slyšel jsem, že jste odvedl kus skvělé práce při předávání hradu, a chtěl bych vám za to poděkovat. Právě takové činy mohou zachránit jméno našeho rodu. A ne vyvolávat další krveprolití jako ten horkokrevný mladý...“

Málem už vyřkl jméno knížete Asana, ale zarazil se, když postřehl Óišiho pohled.

„Nu, co naplat. Co se stalo, stalo se. Ale alespoň bychom měli dělat, co je v našich silách, abychom věci dál nezhoršovali.“

„A jaké vyhlídky má kníže Daigaku, pokud jde o nástupnictví?“ zeptal se Óiši zdvořile, odhodlán vyslechnout k tomuto klíčovému bodu všechny názory.

Kníže Toda rázoval místností sem tam. „Jsem přesvědčen, že vyhlídky jsou slušné - za předpokladu, že neuděláme nic, co by šóguna znovu rozlítilo. Až uběhne nějaká doba a všechno to vzrušení časem trochu opadne, myslím, že se všichni na celou záležitost podívají v trochu jiném světle. Když se vezme v úvahu dlouhá historie naší věrné služby... Nedovedu si

představit, že bychom mohli za jedinou noc přijít úplně o všechno. Ale musíme být trpěliví." Odmlčel se, aby se na Óišiho pozorně podíval. „Trpělivost a sebeovládání za všech okolností - jediné tak dosáhneme svého cíle.“

Óiši se zdvořile uklonil. Kníže Toda se zdál spokojený, že mu porozuměl. Pak se podával čaj a zakrátko se Óiši rozloučil. Uvažoval, že bylo jen dobře, když vystavil starého pána i mladého dědice této konfrontaci, už jen proto, že mu to poskytlo možnost vidět jejich slabost. Teď bylo nad slunce jasné, že odpovědnost za odplatu zůstává jen a jen na něm.

* * *

Téhož večera navštívil hrad Uesugiů vysoký štíhlý muž se dvěma samurajskými meči. Vpustili ho dál ke slyšení u vrchního rádce Čisaky.

„K vašim službám," pronesl dlouhán hlubokým hlasem a hluboce se svému drobnému nadřízenému uklonil.

„Nu, kde je teď?" chtěl hned vědět Čisaka. „Mám za to, že ho nepřetržitě sledujete, je to tak?"

„Vím přesně, kde je. Na schůzce v jednom hostinci na předměstí.“

„Na jaké schůzce?"

„S muži z Akó, kteří zůstali v Edu poté, co byl zabit jejich pán.“

„Chtěl jste říci popraven. A proč na tom shromáždění nejste i vy, abyste zjistil, co mají za lubem?"

„Nepozvali mě," utrousil Fudžii suše. „Kromě toho už znají mou tvář a nezdá se, že by se jim chtělo zasvěcovat mě do svých tajemství.“

Čisaka se už už chystal vyštěknout další netrpělivou otázku, ale Fudžii ho předešel.

„Žádný strach - tu schůzku má pod palcem jeden z mých mužů, který se vydává za sluhu. Pochybuju ale, že se dozví něco podstatného.“

Čisaka si ho chladně prohlížel. „Vy se starejte jen o své špehování, Fudžii-san. O tom, co je podstatné, si rozhodnu sám.“

Fudžii se tiše uklonil, ale Čisakovi se zdálo, že na obličejí štíhlého muže zachytil přezíravý úsměv.

„Kde berete tu jistotu, že se nechystají zaútočit na Kiru třeba právě teď?“ vykřikl mužík podrážděně.

Fudžii se zarazil, pak pokrčil rameny.

„Mají bystrého, moudrého vůdce - ten by je nenechal jednat unáhleně. A jak by mohli Kiru připravit o hlavu, dokud je v bezpečí uvnitř hradu?“

Čisaka se blahosklonně usmál. „Nechte raději takové závěry na mně, přáteli. Mám i jiné zdroje informací, než jste vy, a mohu si to všechno poskládat dohromady mnohem líp.“

Fudžii se nejistě usmál. Možná že se svým sarkasmem zašel opravdu příliš daleko.

„Mrzí mě, pokud jsem se vás nějak dotkl. Příště se budu držet vlastních úkolů,“ ujistil nadřízeného jen s nepatrným náznakem znechucení.

„Správně,“ souhlasil Čisaka. „A pokud si povedete dobře, budu tu pro vás mít stále uplatnění, jak jsem slíbil. Měli jsme štěstí, když jsme na sebe vzájemně narazili. Potřeboval jsem rónina, který se vyzná v Kjótu a okolí, a vy jste ve stejnou dobu zase potreboval střechu nad hlavou.“

Fudžii mlčel. Nebyl příliš nadšen, když mu někdo připomínal jeho minulost.

„Nu, uděláte tedy, jak říkám, a vrátíte se ke své práci?“

A právě ve chvíli, kdy se Fudžii lámal do hluboké úklony, ho Čisaka ohromil informací mimořádného významu, kterou si nechával až na konec.

„To víte, můj nevědomý příteli, teď je to všechno trochu napjatější, když už urozený pan Kira nadále nepřebývá v hradě!“

* * *

„Je to pravda," vyhrkl Horibe, až se mu uzel vlasů na temeni natřásal. „Kira už není v hradě!"

Postavil se před skupinu patnácti věrných mužů z Akó, mezi nimiž byl i Óiši, Hara a sedm dalších z Kjóta a Ósaky. Místnost, kterou pro tuto příležitost najal, byla nad hlučnou hospodou, což jim umožňovalo hovořit bez obav, že je někdo uslyší. Při těchto Horibeho slovech to vzrušením jenom zahučelo.

„A na co pak tedy ještě čekáme?" vykřikl jiný muž z edské skupiny. „Tak zaútočme teď!"

I Óišimu poskočilo srdce, ale vědomě se přiměl k tomu, aby uvažoval rozumně. Postavil se před ně a tváří v tvář jeho autoritě muži znovu ztichli.

„Vy hlupáci," procedil studeně. „Co jste to za bojovou jednotku, když se do toho chcete takhle po hlavě vrhnout při prvním náznaku nějakých nových klepů! Může-li Horibe-san tuhle zprávu nějak doložit, rozhodně to nějak naše plány ovlivní, ale nezapomínejte, že naše hlavní úderná síla teď zůstala daleko odsud, a chceme-li uspět, budeme potřebovat každého muže." Odmlčel se, aby se nadechl, a kývl na Horibeho, že může pokračovat.

„Kira," procedil mladík s takovým šklebem, že jmenovanému by ztuhla krev v žilách, „má být zproštěn svých úředních povinností. Dnes ráno ho přesunuli na předměstí na opačném břehu Sumidy. Sám jsem ho tam sledoval."

„Odvedl jsi dobrou práci," uznal Óiši.

Horibe se usmál, ale nebyl to příjemný úsměv. „Mohu vám o Kirovi říct opravdu hodně věcí," ujistil je, a pak podrobně vylíčil, co se dozvěděl. O tom, jak se Kira choval ke knížeti Asanovi, jak se v úřadě nechával uplácet, a dokonce i o tom, jak je zajištěna obrana jeho nového sídla. Ačkoli má teď Kira k dispozici oddíl lučištníků a sám má pověst výtečného šermíře, zcela zjevně má z mužů z Akó strach.

Horibe svůj proslov ukončil hrozbou, jako by chtěl tyto obavy nepřátel potvrdit, a prošedivělý Hara cítil, že musí také vyjádřit své pocity.

„V Ósace se můžete dodnes setkat s lidmi, kteří tvrdí, že prý vůbec nemáme v úmyslu vykonat jakoukoli pomstu. Není už načase jim ukázat, že se pletou?" Schválně se nepodíval na vůdce a nebyl si jist, jak hluboce se ho svými slovy dotkl, ale Óiši jako vždy ponechával osobní pocity stranou. Trpělivě jim všem znovu vysvětloval, že na prvním místě stojí zájem rodu Asanů, což znamená čekat, jak to dopadne s odvoláním. Ví, jak je pro ně těžké se nadále udržovat v pohotovosti pro útok, k němuž také nikdy nemusí dojít, ale jako jejich vůdce to po nich musí vyžadovat.

„Ale cožpak nevidíte," vykřikl Horibe, „že to všechno patří k taktice rádců? Vůbec nemají v úmyslu svěřit to území Daigakuovi! Schválně to zdržují, aby nás mátlí, a přesně to se jim daří. Spoléhají na to, že čekáním nám poklesne morálka a nakonec nás udolají. Tím, že nic neděláme, jim jenom hrajeme do karet!"

Óiši si povzdychl a obrátil se k Horibemu, aby mu mohl zpříma čelit. „Ale vždyť nás nepřetržitě sledují! V Jamašině nás špehují ve dne v noci a sledovali nás po celou cestu až sem do Eda. Vy tady v Edu jste zcela určitě pod ještě přísnějším dozorem. Cožpak si neuvědomujete, že sebemenší náznak útoku vyvolá mezi Kirovými všemocnými příbuznými poplach a přispěchají mu na pomoc? To se chcete vrhnout do požáru ve slaměném plášti? Co bude našim mužům platná jejich morálka, až po marném pokusu o útok na Kiru ulice zrudnou jejich krví?"

Někdo zlehka zaklepal na dveře a všichni ztichli. Muž, který byl nejbližší dveřím, vpustil dovnitř sluhu s dalším čajem. Sluha vstoupil a pohyboval se tak pomalu, až na něj Hara zavrčel - teprve pak muž pochopil a počínal si trochu rychleji. Počkali, až zase odejde.

„Je nám jasné, že jsou tu špehové," zabručel Horibe a pohledem hodil směrem, kde za sebou zavřel sluha, „ale pokud si při plánování budeme počínat opatrně, mohli bychom je zmást. Já neříkám, abychom udeřili dnes večer nebo zítra, ale tvrdím, že už bychom měli určit nějaké datum - rozhodně ne později než na březen příštího roku. Pokud jste snad někdo zapomněl, to bude výročí smrti našeho pána, a do té doby rozhodně musíme s Kírou zatočit - je jedno, jakým způsobem. Nebo si snad někdo z vás namlouvá, že pokud budeme čekat víc než rok, zachováme si pověst odvážných mužů?"

Ostatní s ním souhlasili tak bouřlivě, že Óiši zůstal zticha a jen se zoufale snažil přijít na to, jak se vyhnout pevnému závazku. Tihle muži byli očividně semknutí proti němu, dokonce i Hara, od kterého očekával alespoň nějakou podporu. Asi to byla chyba, že ho sem tehdy poslal, tím ho jen nechal nakazit se horkokrevností těch mladíků. Ale aspoň se Harovi až dosud dařilo zabránit jim v jednání na vlastní pěst, a za to si zasloužil vděk. Třeba má Horibe pravdu a mělo by už padnout nějaké rozhodnutí o termínu do března. V každém případě si uvědomoval, že déle už jim vzdorovat nemůže.

„Nu tak tedy dobrá," promluvil a snažil se zastrít svou neochotu a skutečné úmysly. „Začneme plánovat vyřešení té záležitosti do března. Vráťím se do Jamašiny a pustím se do příprav."

Ostatní muže zaplavila velká radost. Když uslyšeli tak dlouho očekávaný pokyn k činu, začali hlasitě pokřikovat a vzájemně se poplácávali po zádech. Óiši zůstával zticha, dokud se k němu nepřiblížil Hara, zase samá omluva, a nepozvedl pohárek sake k přípitku.

„Na náš úspěch?" otázal se.

„Na náš úspěch," souhlasil Óiši a jedním hltém rychle vyprázdnil svůj malý kalíšek. Ačkoli se o tom nikomu nezmínil, poslední dopis knížete Asana mu těžce ležel v mysli. Když si ho předchozí noci četl, vzkypěl v něm takový odpor ke Kirovi jako ještě nikdy předtím. Teď přemítal, zda mu jej

vdova po knížeti nedala právě proto. Byla snad i ona zastáncem rychlé odplaty bez ohledu na následky? Věděl, že by ji za žádnou cenu nechtěl zklamat, ale současně si uvědomoval, že nemůže jednat dřív, než k tomu nastane pravý čas. I když kvůli tomu ještě bude muset čelit nesčetným tlakům.

IX

Zpáteční cesta do Kjóta proběhla bez zvláštních událostí. Fudžii a jeho pomocník je sice sledovali, ale drželi se po celou dobu v povzdálí. Napětí, které členy Óišiho skupiny ovládalo cestou do Eda, z nich nyní z větší části spadlo. Všichni tři cestovatelé byli hluboce ponořeni do vlastních myšlenek a Šindó s Kojamou si teď více uvědomovali, jaký závazek na sebe vzali - přesně, jak Óiši doufal. Všichni byli rádi, že jsou zase doma.

Rok se chýlil k závěru, z hor se vytrácely ohnivé barvy podzimu a svahy se odívaly do bílého zimního hávu. Nadešel Nový rok a s ním i sváteční oslavy. Óiši však nepovažoval za příliš vhodné, aby se jich zúčastňovala i jeho rodina. Děti vyhlížely branou a viděly, jak muži ve skládaných suknicích a pláštích zdobených znaky navštěvují domy přátel. Hosty vítaly ženy ve skvostných kimonech. Chlapci ze sousedství pouštěli barevné draky, k jejichž vodicím šňůrám připevňovali ostré kovové čepelky. Ve vzdušných zápoleních s draky soupeřů se jimi pokoušeli přefíznout jejich šňůry. Svátečně oblečené dívky v kimonech s novými pásy se zase venku věnovaly hanecuki, tradiční hře s ozdobnými dřevěnými pálkami a opeřenými míčky.

Byl to čas, kdy domy obcházeli bývalí podřízení a sluhové, aby domácím vyjádřili svou úctu, a na oplátku se jim tentokrát dostávalo stejného zacházení jako všem ostatním váženým hostům. Óišiho domácnost v Jamašině si však v tomto roce žádného z novoročních potěšení neužila. Óiši vyhlásil, že jeho rodina stále ještě truchlí pro zesnulého

knížete Asana, a dětem zakázal vycházet na ulici. Jeho zdůvodnění bylo zčásti oprávněné, ale kromě toho si také přál, aby se děti raději zdržovaly blízko - šlo mu o jejich bezpečí. Ani by se nedivil, kdyby se Čisaka pokusil zmocnit některého z dětí jako rukojmí, jen aby Óišimu zabránil působit svému pánovi potíže.

Později v lednu přišla spěšná zpráva od Horibeho, a když se o ní doslechl Hara, honem přijel z Ósaky. Kira nyní již oficiálně odešel do výslužby a říkalo se, že ho možná pozvou, aby se přestěhoval do Jonezawy, patřící k lénu knížete Uesugiho. Pokud vzali v úvahu sílu Uesugiho vojsk, v takovém případě by se Kira ocitl na stejně bezpečném místě jako v šógunově hradu. Horibe byl proto rozhodnut, že musejí jednat dřív, než k takovému kroku dojde.

I Hara na Óišiho naléhal, aby zaútočili, nebo budou navždy litovat ztracené příležitosti. Čas k činu nastává právě teď, všichni by si měli přichystat zbraně a připravit se na pochod do Eda.

Óiši však byl nadále přesvědčen, že musejí vyčkat, dokud se nevyřeší záležitost s jejich odvoláním, a s argumenty, že nyní je ta pravá chvíle, nesouhlasil. Znovu tedy bude muset Horibemu nějak přistříhnout křídla. Byl si však vědom toho, že pokud se do Eda vydá sám, mohli by ho zase tlačit k nějakému nemoudrému rozhodnutí. Jako náhradníka se proto rozhodl poslat Jošidu, který ve skupině platil za zkušeného diplomata. Jošida s Óišiho názory souhlasil a jeho hlas měl hned po Óišim největší váhu. Podstata řešení spočívala v tom, že jediný Óiši mohl právoplatně učinit konečné rozhodnutí, a pokud tedy nebude osobně přítomen, snad se ještě znovu podaří Horibeho přidržet na uzdě.

Hara teď naléhal, aby směl Jošidu doprovázet jako jeho tělesný strážce, ačkoli Óiši by byl raději, kdyby se znovu ujal své lukostřelecké školy. Vždycky hrozilo nebezpečí, že když se dají dohromady dvě horké hlavy jako Horibe a Hara, vzejde

z toho jiskra, která už nepůjde uhasit. Óiši si však nechával takové obavy pro sebe.

Po jejich odjezdu se Kataoka připravil na cestu do Ósaky, aby zaujal Harovo místo, ale svůj odjezd o něco odložil, když vycítil, že Óiši si s ním potřebuje leccos probrat.

Óišimu dělalo starosti nejenom to, co se děje v Edu. Zdálo se, že jeho dům teď z nějakého důvodu sledují důsledněji než kdykoli dřív a stínové postavy provázely každého, kdo z domu odcházel, bez ohledu na to, jak nevýznamný byl důvod jeho návštěvy. Aktivita protivníků dělala Óišimu starost a současně ho mátl. Uplynula už přece taková doba, tak proč by měli posilovat špehy, jestliže neočekávají útok? A proč by měl Óiši se svými muži plánovat úder právě nyní? Na to existovala jediná odpověď: Kira zřejmě přesídlil na poměrně málo chráněné předměstí. V takovém případě by se ale přece dalo čekat, že se ho jeho ochránci budou snažit neprodleně přemístit na bezpečnější místo, například na hrad v Jonezawě. Skutečnost, že namísto toho, aby udělali tak logický krok, raději na Óišiho nasazují více špehů, dávala o jejich strategii tušit něco jiného, a Óiši se obrátil na Kataoku, aby se nad tím společně zamysleli.

„Pokud by se Kira přestěhoval do Jonezawy, byl by v bezpečí před jakýmkoli útokem z naší strany, nemyslíš?“ zeptal se ho.

„Ano, soudím, že ano,“ odpověděl poněkud zmatený Kataoka.

„To znamená, že pokud by tam Čisaka chtěl Kiru opravdu přesunout, neměl by přece žádný důvod ke všemu tomuhle špehování.“

„Ne - myslím, že ne.“

„A neznámá to tedy,“ pokračoval Óiši vítězoslavně, „že on tam nakonec Kiru vůbec přestěhovat nehodlá?“

Kataoka se na něho rozpačitě podíval a Óiši vysvětloval dál.

„Tohle na toho starého pleticháře Čisaku přesně sedí. Jistěže musí Kiru chránit, pokud je ve zjevném nebezpečí, ale aby ho vzal pod jednu střechu ke svému pánovi - to by bylo v rozporu s jeho zásadou, že nebezpečí je potřeba držet co nejdále od těla. Jinými slovy, přijmout Kiru do hradu by znamenalo zavléct do Asanovy aféry přímo knížete Uesugiho, a přesně tomu se chce Čisaka vyhnout.“

Kataoka vypadal na chvilku pochybovačně, pak se mu ale na tváři pozvolna rozzářil úsměv a přikývl. „Možná máte pravdu,“ připustil.

„Jsem si tím jist,“ vyhrkl Óiši zapáleně, a hned začal své úvahy sepisovat pro Jošidu v Edu, aby mu dodal další argumenty pro debatu, která bude nutně velmi choulostivá.

Jenomže tento dopis nikdy neodešel, protože právě v té době dorazila zpráva od Jošidy, která všechny plány obrátila naruby.

První část Jošidova dopisu tvořil rozbor situace - zpráva popisovala různé zájmové skupiny mezi Asanovými muži v Edu s postřehem, který Óišiho utvrdil v tom, že udělal dobře, když tam místo sebe poslal právě starého samuraje. Jedna frakce, k níž se řadil především Jošida sám, podporovala Óišiho názor, že dříve než se pustí do jakékoli akce, měli by vyčkat na rozhodnutí v záležitosti obnovy rodu Asanů. Horibeho frakce byla samozřejmě pro okamžitý úder, bez ohledu na následky. Třetí skupinu tvořili ti, kteří navenek chtěli vyčkat spolu s Óišim, ale v Jošidových očích ve skutečnosti nebyli nezvratně odhodláni skutečně mstu vykonat, ať už by se stal Daigaku následníkem nebo ne. Tito muži sice nyní podpoří Óišiho, ale Jošida cítil, že jakmile bude odvolání zamítnuto, odpadnou jako listy ze stromu při prvních mrazech. Óiši si musel přiznat, že takoví muži v jeho skupině opravdu asi budou, a Jošida teď měl na místě ještě lepší předpoklady, aby to vycítil.

Druhá část dopisu ho zneklidňovala ještě víc, zvlášť když vzal v úvahu zvýšenou aktivitu špehů okolo svého domu.

Vzhledem k tomu, že po posledním setkání v Edu se ocitli na mrtvém bodě, a protože Óiši se nyní nechystal jet do Eda řešit situaci, muži z Horibeho skupiny navrhovali, že místo toho přijedou do Jamašiny sami. Óišiho ten návrh rozlítíl, neboť z něj mezi řádky jasně vyčetl, jak jeho mluvčího Jošidu přehlíží, ale nedalo se s tím nic dělat, protože muži už byli na cestě. Jošida dále oznamoval, že Horibe si na závěr dovolil další neuctivé gesto. Oznámil jim totiž, že odpovědnost sledovat Kiru nemůže předat nikomu jinému, a jako svého mluvčího prý za Óišim posílá - Haru.

Óiši zuřil nad takovým výsměchem své vlastní autoritě, ale celkem vzato byl bezmocný. Nemohl nijak zrušit Horibeho právo na členství ve skupině, už kvůli jeho mladým stoupencům, dychtivým bojovníkům, protože právě na nich nakonec možná bude záviset konečný úspěch jejich boje. Ačkoli sám nad tím potají vrtěl hlavou, před ostatními nadále vystupoval tak, jako by Horibe jednal v nejlepším zájmu všech.

Skupina dorazila v únoru a na první schůzce v Óišiho domě v Jamašině se nervózní Hara bez prodlení zeptal, proč se ještě nezačalo s přípravami na útok. Óiši klidně odpověděl, že nepodnikne nic, dokud nebude definitivně jasné, jak to dopadne s Daigakuem. Přiznal, že ve skutečnosti nikdy vážně neuvažoval o březnovém útoku - chtěl pouze vyhovět ostatním, aby trochu zkontroloval Horibeho a další fanatiky. Když Hara slyšel, jakým slovem je Óiši označuje, pěkně se rozlítíl, hned se však vytasil s čerstvým argumentem, který formuloval Horibe. Předpokládejme, řekl, že Daigakua jmenují dědicem a rod Asanů bude obnoven. Mohou pak zahájit útok a zabít Kiru, aniž znovu poškodí právě to jméno, které chtěli pozvednout z prachu? Nevyvolá to novou odplatu?

Óiši si povzdechl, a než promluvil, dobře si svou odpověď promyslel.

„Podle mě,“ odvětil konečně, „jsou obnovení rodu a naše msta dvě rozdílné věci. Máš pravdu, pokud bude rod obnoven

a muži z Akó přesto násilně zaútočí na jednoho z šógunových hodnostářů - či bývalých hodnostářů -, mohou to v Edu považovat za výraz nevděčnosti."

Hara nad touto neočekávanou přímočarostí pozdvihl obočí, ale mlčel, aby si vyslechl, jaké řešení Óiši navrhuje.

„Proto jsem se rozhodl, že pokud ten čas někdy opravdu nastane, já osobně vykonám pomstu jménem nás všech."

Nastala pauza, během níž ostatní vstřebávali jeho slova, a vzápětí Hara zklamaně vykřikl. „Cožpak si, Óiši-sama, neuvědomujete, že když to uděláte, nás ostatní označí za zbabělce?" Po jeho slovech se ozvalo hlasité souhlasné mručení. „Všichni vědí, že samuraj nemůže žít pod stejným nebem s vrahem svého pána. My všichni musíme dostat příležitost k útoku, ať už to přinese jakékoli následky!"

Ze všech stran se ozvaly hlasité souhlasné výkřiky a jedině Jošida a Onodera, další starší muž, zůstali na Óišiho straně. Pokoušeli se ostatním vysvětlit, že řinčení mečů není jediným způsobem, jak může samuraj dokázat svou věrnost, a že Óišiho plán jim může zajistit všechno, oč jim podle jejich vlastních slov jde. V rozjitřené atmosféře shromáždění však neměl pro rozumné argumenty nikdo pochopení.

Óiši viděl, že se mu situace vymyká z rukou, a pokud jedna ze stran neustoupí, už se mu stav nepodaří napravit. Bylo mu zcela jasné, že protivníci to neudělají, a tak se rozhodl podrobit jejich přáním tak důstojně, jak jen to bude možné, ve vyšším zájmu zachování jednoty.

„No dobrá," pronesl a zvedl ruku, aby se ztišili. „Dobrá. Nemohu se vzpírat vůli takové většiny. Souhlasím tedy, budeme sdílet společný osud, ale stále trvám na tom, že musíme počkat, jak to dopadne s odvoláním. Když se do března nic nestane, budeme muset počkat ještě jeden rok. Jestliže ani potom nepadne rozhodnutí, budeme mít za to, že naděje navždy vyhasla, a zaútočíme jako jeden muž. Rozumíte mi? Slibuji vám, že do té doby - anebo ještě dřív - skutečně udeříme!"

Muži začali radostně pokřikovat a vzrušeně spolu hovořili. Óiši se jim nyní svěřil se svým názorem, jaké má Čisaka zřejmě úmysly, pokud jde o Kirovo umístění, a oni mu dali za pravdu, že výsledek jeho rozboru skutečně dává smysl. Tato novina snad přece jen trochu uspokojí i Horibeho, spolu se zprávou, že na obzoru je skutečná, definitivní akce. Všichni si znovu připomněli svou přísahu, že budou držet věrně pospolu jako jeden muž, a Jošidu poslali zpátky do Eda. Dostal pokyn, aby tam až do odvolání zůstal s Horibem. Hara se vrátil do Ósaky, zatímco Onodera, cílý, šlachovitý starý válečník, zůstal v Jamašině s Óišim jako jakýsi náčelník štábu. Muži se ze schůzky vytrahovali po dvou po třech, aby to špehům číhajícím venku trochu ztížili, ale ti řadu z nich skutečně sledovali a o jejich jednání rychle podali zprávu Čisakovi, jehož prostřednictvím se dostala až ke Kirovi. Jakmile uslyšel o tomto shromáždění, trval na tom, že síť špiónů se musí ještě posílit, a Čisaka s tím nakonec souhlasil. Neřekl však nic, co by si Kira mohl vyložit jako pozvání, že může přesídlit do hradu v Jonezawě.

X

Jaro se v Kjótu a jeho okolí ohlásilo mohutnými dešti a opakovanými povodněmi. Óiši se stále zdržoval ve svém domě v Jamašině a měl spoustu času na přemýšlení. Všechno stále dokola rozebíral. Kvůli trvající přítomnosti Čisakových špehů se cítil jako v obklíčení, jako by se musel pořád bránit. Naprosto teď chápal Horibeho a další muže působící v Edu, kteří stále pozorně sledovali Kiru, což je bezpochyby až nesnesitelně provokovalo k tomu, aby už proti němu konečně udeřili. Tady v Jamašině neměl Óiši žádné jiné hrozné protivníky než ony stínové postavy špehů, ale než se počasí zlepšilo a podařilo se napravit škody po povodních, rozhodl se pro neobvyklý plán. Ačkoli nebyl spojen s takovým nebezpečím jako fyzický boj, záměr s sebou nesl rizika jiného

druhu. Óiši ale cítil, že stojí za to je podstoupit. Člověk nemusí vždycky bojovat jenom mečem.

Během prvního dubnového týdne se po několik nocí zdržel déle v Kjótu, aniž to nějak vysvětlil. Ovšem když ho pak v květnu navštívil Kataoka, Óišiho motivy už začínaly nabývat jasnějších obrysů.

„Rád tě vidím," přivítal svého starého přítele zvučným hlasem, s živějším výrazem než jindy.

„Pořád žádné zprávy z Eda, jak to dopadlo s naším odvoláním?" zeptal se Kataoka, jen co vstoupil do domu.

„Kdepak," zavrčel Óiši, „a nevypadá to, že by se to mělo pohnout z místa. Horibe a ostatní měli pravdu - rádcové jen hrají o čas."

„Ale třeba...," začal Kataoka. Óiši ho však přerušil.

„Jen se nepokoušej ukonejšit mou ješitnost. Přiznávám, že jsem se mýlil. Tak jsem doufal, že se nám podaří zachránit něco, co nám bylo tak drahé, až jsem se tvář v tvář tvrdé skutečnosti ocitl jako slepý."

„Ale pořád ještě máme naději. Araki přece říkal..." Ale Óiši Kataokovi znovu skočil do řeči.

„Araki o tom nerozhoduje. Jistě, vždycky byl zdvořilý, dejme tomu, že se nám snažil i pomoci, ale nemůžeme být závislí na jeho optimismu. Ba ne, od téhle chvíle musíme předpokládat, že je všechno ztraceno, a jednat podle toho."

„Chcete tím říct, abychom teď udeřili?" Kataoka nevěřil svým uším.

Óiši chvíličku zaváhal, a pak tiše promluvil. „Když člověk hodně pospíchá, někdy není od věci udělat menší okliku. Máme před sebou určité přípravy, které jsem až dosud odkládal, ale vidím, že dál už s nimi otálet nemůžeme. Dej si dům do pořádku, příteli, jak jen to nejrychleji zvládneš, a já to udělám jakbysmet."

Když šli spát, vyjevenému Kataokovi stále nebylo jasné, kam tím vším Óiši míří, ale hned následující den ukázal, že vůdce to myslí skutečně vážně a chystá se dát věci do pořádku.

Ráno vstal Óiši časně jako vždy a posnídal se ženou a dětmi. Když dojedl, dohlédl na děti, aby si šly hrát ven, a zavolal si manželku z kuchyně, kde pomáhala kuchaři s přípravou jídla na celý den. Zavedl ji do pokoje v jiné části domu. Bylo už pozdní jaro a otevřel proto šódži do zahrady zalité sluncem, které už začínalo hřát. Pokynul jí, aby se posadila, a tak si před něj poslušně poklekla, zvědavá a nemálo zneklidněná, co se jí tak asi manžel chystá sdělit.

„Už se teď dělá o hodně tepleji, vid’?“ nadhodil, vědom si její nervozity.

„Opravdu,“ zamumlala, stále se sklopenýma očima. „Blíží se léto a začíná už sílit bzučení cikád.“

Neodpověděl jí a chvíli si ji s tichým obdivem prohlížel. Po všechny ty roky, co ji znal, se vždycky chovala naprosto přesně tak, jak jí kázalo její společenské postavení. Věděl, že v tomto ohledu se na ni může spolehnout i do budoucna. Měl opravdové štěstí, že v těžkých časech mohl najisto počítat s její pomocí, ať už by po ní požadoval cokoli. To, co se jí chystal říci teď, ji mělo vystavit dosud nejtvrďší zkoušce, nakolik dokonale se připravila na život samurajské manželky. A přece věřil, že se s ní dokáže vypořádat.

„Mrzí mě, pokud ti dělá starosti, když se někdy vracím dost pozdě,“ promluvil. Hlavní sdělení stále odkládal, přesto cítil, že i tohle muselo zaznít.

„Ale vůbec ne,“ zalhala a rychle mu vzhledla do tváře. „Spíme s dětmi klidně, nic nás neruší.“

Věděl, na co tím naráží. Už po mnoho týdnů k ní v noci nepřišel na lůžko, a teď si rozpačitě odkašlal.

„Já - o co tě teď požádám, není snadné, zvlášť když ti naprosto nemám co vytknout...“

„Cokoli si přejete,“ špitla.

„Napsal jsem tenhle dopis,“ odhodlal se, vytáhl list z dlouhého rukávu a předal jí ho. „Je to prohlášení o rozvodu.“

Tiše si psaní vzala, ačkoli ve tváři zbledla, a Óiši si uvědomil, že při jeho slovech se jí muselo zastavit srdce. Bez

jakéhokoli náznaku rozrušení si list přečetla, odložila vedle sebe na slaměnou rohož a odvrátila hlavu. Óiši popošel několika kroky k otevřeným šódzí, aby se podíval ven do zahrady a vyhnul se pohledu na její slzy.

„Musela jsi vědět, k čemu to směřuje," řekl mírně.

„Pořád jsem si namlouvala, že to tak neskončí," hlesla, ovládajíc hlas tak, aby neprozrazoval jediný vzlyk. „Stále jsem si opakovala, že našemu odvolání vyhoví a jednoho dne se zase vrátíme do Akó."

„Já jsem si to říkal taky, ale čas pohádek už skončil. Mne teď čekají věci, do kterých nemám právo zatahovat tebe ani děti. Právě proto se musíme odloučit."

Na chvilku nebyla schopna slova. „Zatahovat mě? Proč bych se nemohla podílet na tom, do čeho se pustíte?"

„Protože kdybys musela, neměl bych z toho radost," odpověděl, a žena poslušně sklonila hlavu. Nechtěla se s ním přit nebo mu odporovat.

„Vezmeš děti a vrátíš se ke svým rodičům. Cokoli v budoucnu udělám, se tě tím pádem nebude týkat, ani tě nebudou v žádném ohledu volat k odpovědnosti za mé skutky. Je to tak nezbytné. Musím cítit, že mám volnou ruku jednat a mohu udělat to, o čem jsem přesvědčen, že udělat musím."

„Děti...," opakovala, „to myslíte všechny?"

„Čikarovi je šestnáct," odpověděl. „Řekl bych, že mu musíme umožnit, aby se rozhodl sám - zda půjde, nebo zůstane."

Sklopila hlavu v konečné rezignaci, ale nepodařilo se jí zadržet vzlyk.

„To vás musím ztratit oba?" vykřikla najednou. Chvilí se neozýval žádný zvuk, jenom bzучení hmyzu v zahradě, a pak si s vypětím vůle otřela oči a vzchopila se.

„Omlouvám se," hlesla. „Vím, že to musíte udělat, a budu se modlit za váš úspěch, tak jako jsem to dělala vždycky. Ale... kdy musí k tomu... rozvodu dojít?" zeptala se znaveným, nepřítomným hlasem.

„Brzy - co nejdřív to bude možné... Ted' mi sem prosím pošli Čikaru, abych to s ním mohl probrat."

Jejich rozmluva byla u konce. Žena poslušně sklonila hlavu k zemi, vstala a vyšla ven. Její chodidla v bílých ponožkách s oddělenými palci šelestila po tatami v nezaměnitelném rytmu, a Óiši věděl, že tenhle zvuk bude v časech, jež mají přijít, postrádat víc než cokoli jiného.

Čikara byl z matčina chování celý vylekaný a vydal se za otcem trochu rozechvěle. Poklekl, uctivě se uklonil a čekal, jaké pokárání si asi tak bude muset vyslechnout. To, že první otcova slova zněla klidně a rozjímavě, jeho neklid nijak nezmírnilo.

„Těžkosti, kterým musíme čelit v současném životě, přinášejí vykoupení za hříchy, jichž jsme se dopustili v předchozí existenci, anebo znamenají výcvik, při němž se připravujeme na vyšší postavení v životě, který nás teprve čeká. Tak ti to říkali tví učitelé, že?"

„Ano, otče."

„Takže nemusíme váhat, když si máme vybrat těžší cestu, pokud se nám nabízí a pokud vede směrem, který je v souladu s naší povinností. Je to tak?"

„Ano, otče."

„Pokud ale najednou stojí jedna věrnost proti druhé, někdy to bývá těžké rozhodování. Ted' nemluvím o sobě - má povinnost mi určuje zcela jasný směr. Zato ty si musíš vybrat ze dvou cest. Pokud odejdeš se svou matkou a svými malými sourozenci k jejím rodičům, poneseš zodpovědnost za její blahobyt a nebudeš mít lehkou cestu. Jestli se rozhodneš vydat se mnou, naše cesta tě zavede skoro s určitostí k smrti, ale - doufejme - zemřeme se ctí. Musíš se rozhodnout jen ty sám. Myslím, že jsi už dosáhl věku, kdy jsi schopen vlastní volby. Máš na vybranou, tohle já za tebe rozhodnout nemohu."

Pro Čikaru nadešla chvíle, na kterou čekal, a odpověď už si připravil před dlouhým časem. Odvětil proto bez váhání: „Půjdu s vámi, otče. Víím, proč posíláte matku pryč - abyste ji

ochránil. Kdybych teď odešel s ní, chránil bych tím jen sám sebe a tak muž - samuraj nejedná."

Óišiho synova odpověď potěšila a pocítil na něho hrdost. Ano, říkalo se, že květy dneška čerpají sílu z kořenů zapuštěných před tisíci lety. Přesto ale nechtěl hocha tlačit do žádného ukvapeného rozhodnutí a nabádal ho, aby důkladně zvážil, co dělá.

„To už jsem udělal," ujistil ho chlapec. „Jsem muž a musím následovat muže. Jakákoli jiná cesta by znamenala zbabělost."

Óiši se usmál. „Vítej do naší skupiny," pronesl. „Od této chvíle budeš mít stejnou zodpovědnost jako my všichni ostatní."

Čikara se na něj také usmál. Konečně dosáhl toho, po čem toužil víc než po čemkoli jiném na světě. Když od otce odcházel, oči mu jen zářily a hrud' se mu dmula pýchou.

* * *

Během jediného dne se ostatní členové rodiny sbalili a přichystali k odjezdu. Když se s nimi Óiši loučil, zachovával si přísný výraz, který zakrýval jeho skutečné city. Malé děti měly vykulené oči celé červené od pláče, ale i ony teď v přítomnosti otce zadržovaly vzlyky. Doprovázel je Mimura, vedoucí nákladního koně, jenž nesl jejich osobní věci. Sluha se ale měl vrátit, jakmile se rodina usadí ve svém novém domově. Když vycházeli branou ven, Óišiho žena se otočila, aby naposledy pohlédla na svého manžela. Na okamžik zavrávora, ale hned zase spěšně vykročila dál. Oba věděli, že se už nikdy nesetkají.

XI

Ze tří rozlehlých zábavních čtvrtí v Kjótu byl daleko nejproslulejší Gion. A ze všech domů v Gionu, v nichž působily gejši, proslul nejvyšší kvalitou služeb dům U Letícího jeřába. Majiteli, vychytralému, věčně upocenému

hřmotnému chlapíkovi jménem Hošino, dalo hodně práce, než z něj udělal nejlepší podnik v celém Kjótu, a byl odhodlán udělat vše pro to, aby to tak zůstalo i nadále. Dobré služby slušně vynášely, zisky rostly a Hošino by si pro pěkné peníze nechal vrtat koleno.

V tuto chvíli mu ale trochu dělala vrásky společnost v jedné z místností s výhledem na řeku. Dva z hostů už od pohledu znal, byla to dvojice místních chlápků jménem Šindó a Kojama. Ale na těch dvou dalších samurajích bylo jasné vidět, že jsou v domě gejš poprvé v životě, a vypadalo to, že se neumějí uvolnit a vůbec se z toho netěší. Zvláště ten s vysokým čelem byl vyloženě celý nesvůj. Hošino se strchoval, aby se z něj nakonec nevyklubal nějaký vlivný člověk, který snadno roztrousí, že U Letícího jeřába je pěkně nudný podnik.

Hošino postával v chodbě před místností a zalévaly ho nové potůčky potu. Konverzace za papírovou přepážkou vázla stále víc a nyní už zabředla natolik, že to dál nevydržel. To chce rázné řešení! Hošino zvedl zpocenou paži a přivolal číšnici, jež se nachomýtlá poblíž.

„Ať sem přijde Okaru," nakázal, dívka se rychle uklonila a vydala se splnit jeho pokyn.

* * *

Óiši se v pokoji skutečně nudil.

Čajovna byla bezesporu malebná a Óišimu bylo jasné, že tahle síňka s výhledem na řeku je jistě nejlepší z celého domu, ale nekonečné brebentění gejši sedící po jeho boku už daleko přesahovalo rámec služeb, jež si objednal.

Ženy tam byly čtyři, na každého hosta připadala jedna, a všechny s sebou přinesly lakované podnosy s lahvemi sake a pohárky. Měly na sobě pestrobarevná kimona z nejpřepychovějšího hedvábí, jaké si člověk uměl představit, s širokým, kontrastním pásem obi, vzadu ozdobně poskládaným.

Tváře měly bíle namalované, spodní ret zvýrazněný rudou rtěnkou. Nad čelem měly vyčesány složité účesy protkané vlasovými ozdobami.

Dívky se představily s podmanivou rozverností a všem čtyřem mužům se smíchem přidělily přezdívky. Óišimu začaly jednoduše říkat „Strýček“, ze Šindóa se stal „pan Lišák“, z Kojamy „pan Myšák“, nu a z Kataoky samozřejmě „pan Opičák“. Nalévalo se sake, pronášely přípitky, pohárky se vyprazdňovaly a zase plnily, ale když už se Šindó s Kojamou a do určité míry dokonce i Kataoka začínali bavit, Óiši zjistil, že se mu to vůbec nedaří. Dívka po jeho boku byla tak mladá, že mohla být klidně jeho dcerou, a jemu připadalo naprosto pošetilé s ní tady takhle popíjet. Už byl téměř rozhodnut, že odejde, ale najednou se stalo něco neočekávaného.

Zrovna když se nahnul ke Kataokovi, aby mu tlumeně sdělil nějakou poznámku, dívka mezi nimi vstala, aby přinesla podnos s jídlem. Matně si přitom uvědomoval, že spolu s ní odešly i ostatní dívky, ale zdálo se, že všechny se zase společně vrátily s barevnými a lákavými pokrmy, jež byly už na první pohled připraveny v rozporu s šógunovým výnosem zakazujícím pojídání masa a ryb.

Óiši se podíval na svůj podnos, který před něj postavily, a neuvědomil si, že po jeho boku teď klečí jiná gejša. Teprve nezvyklé ticho z její strany ho přimělo, aby se k ní obrátil. V ten okamžik zalapal po dechu. Těsně vedle něho klečela nejkrásnější žena, jakou v životě spatřil, a na tváři vykouzila uklidňující úsměv, který v něm ihned cosi uvolnil. Byla to Okaru, nejlepší z gejš v hlavním městě jejich svěbytného světa.

Její věk se nedal odhadnout, ale jistě už nebyla dítě. Měla skvostné kimono, ovšem ostatní děvčata je měla stejně půvabná. Její tvář se odlišovala především krásně klenutým aristokratickým nosem, Óišiho pozornost však ze všeho nejvíc poutaly její velké, průzračné oči. Výrazu obličeje dodávaly

hloubku a díky nim měla tvář na hony vzdálenou od nevýrazných podob ostatních dívek, jež ve čtvrti působily.

Tichým, melodickým hlasem mu nyní vysvětlovala, z čeho jsou připraveny jednotlivé pokrmy na podnose, a předváděla mu, jak je správně jíst. Později, když ostatní gejši zpívaly a tančily, mu zase objasňovala slova písní a pohyby tanečnic, aby mohl jejich vystoupení plně ocenit.

Pak vstala, aby zatančila sama, a Óišiho uchvátila její ladnost. Za doprovodu sólového brnkání smyslného šamisenu předváděla gesta prostého příběhu svádění a neopětované lásky, jenž nevyžadoval žádné vysvětlování.

Ostatní děvčata začala později tančit znovu, a Šindó s Kojamou, oba už dost namazaní, spolu nakonec předvedli veselý tanec, při němž parodovali pohyby dívek. Teprve teď se Óiši poprvé nahlas rozesmál a celá atmosféra večírku byla konečně mnohem uvolněnější.

Když nastal čas k odchodu, gejši i Hošino je všechny osobně doprovodili až k bráně. Tady se dívky s přehrávanou lítostí a hlubokými úklonami loučily a prosily muže, aby přišli znovu. Ti to nezávazně přislíbili. Óiši, který po celý večer nespouštěl oči z Okaru, to bezpochyby myslel naprosto vážně. Bylo mu jasné, že tohle je noc, na kterou nikdy nezapomene.

* * *

Ze všech hledisek znamenala Óišiho první návštěva Gionu úspěch. Hned se dostal do řečí. Vida ho, jak náhle našel zalíbení v takových kratochvích! Jaký překvapivý obrat! A přesně toho chtěl Óiši dosáhnout. Čím víc povídaček se o něm bude šířit, tím více utrpí jeho reputace a postupně ho přestanou vnímat jako muže, jenž pro Kiru představuje děsivou hrozbu. V domech gejš nyní našel své trvalé působiště a dál usilovně pracoval na ničení toho, na čem mu vždycky záleželo ze všeho nejvíc.

Jeho protivníci zakrátko museli vyslat dodatečné špehy, aby vůbec stačili držet krok s jeho horečnými aktivitami, a Óišimu dělalo potěšení, jaký zmatek do nepřátelského tábora vnáší. Uvědomoval si sice, že současně riskuje i určitý zmatek ve vlastních řadách, ale cítil, že tohle je příležitost, které musí využít.

Ráno většinou vstával pozdě, rychle něco zhltal a hned vyrazil do města. Ti, kteří nebyli schopni ani ochotni vstávat spolu s ním, se k radovánkám připojili později - místo, kde se konají, snadno poznali podle toho, že před daným domem stál špeh přestrojený jako komusó. Tito špioni jim zakrátko tak zevšedněli, že je Kataoka začal nazývat svými „průvodci na cestě za potěšením“, říkal jim to přímo do skrytých tváří a pak se smál jejich zjevným rozpakům.

Po odpoledni vyplněném pitím i hrami, jež Óiši postupně začal brát na milost, se obyčejně přesunuli do jiného podniku na večeri a někdy pak ještě pokračovali do třetí čajovny, aby si užili pozdní noční zábavy. Právě těmi přesuny z místa na místo, a zejména návraty domů pozdě v noci, vytěžili ze své situace nejvíc. Óiši kolikrát opilecky obtěžoval kolemjdoucí a vůbec se předváděl, jako by byl utržený ze řetězu. Když bylo hezké počasí, neváhal dokonce vytáhnout skupinu gejš a pár veselých kumpánů na některé veřejné místo, třeba do gionského parku, a přímo na očích lidem z úctyhodných společenských vrstev pořádal bouřlivé hody a pitky pod širým nebem. Obyvatelé Kjóta sice byli na návštěvníky milující zábavu zvyklí, ale Óiši podle jejich názoru zacházel příliš daleko.

Když si odmyslel, že tomuto plánu musel obětovat osobní pověst, zdálo se, že jeho jednání se nemíjí účinkem. Týden za týdnem odcházely do Eda zprávy, že Óiši rozhazuje peníze jako hlupák a se svými muži nepořádá žádné jiné schůzky kromě bezmezných hýřivých pitek. Kataoka byl v hlášeních označován za dvorního šaška a v Šindóovi s Kojamou už nikdo nespatořoval mocné válečníky. Spolu s takovými

zprávami pochopitelně přicházely i dodatečné účty za špehy, kteří byli třeba navíc, a rozčilený Čisaka nakonec musel dospět k nějakému úspornému opatření. Sám o své vůli nařídil, že skupina špehů se znovu omezí pouze na Fudžiho s jediným pomocníkem, nepočítá-li se onen kuchař, který nadále plnil své úkoly v Jamašině. Pouhé dvojici mužů to ale nyní začalo přerůstat přes hlavu, zakrátko je už těžce sužoval nedostatek spánku i Óišiho rozverně pokusy, jak je zmást. Muži z Akó s oblibou využívali zadních vchodů, odcházeli a vraceli se po jednom a dělali zkrátka všechno možné, aby špehům co nejvíce ztěžovali život. Fudžii nadále skrýval tvář pod mnišským košem, takže k otevřeným střetům nedocházelo, ale bylo jasné, že se mu věci začínají vymykat z rukou. Óiši se musel smát, když si pomyslel, že mocnému nepříteli konečně zasadil citelnou ránu.

Méně byl nadšen tím, že většina hovorů v domech gejš se točila kolem jejich vlastního prostředí, jemuž tu všichni říkali „plovoucí svět“ – svět kratochvilí a zábav, mezi něž počítali i divadlo s oblíbenými soudobými herci a umělci. K těmto tématům neměl naprosto co říct - hájil se tím, že je jenom obyčejný samuraj z venkova a s podobnými věcmi nemá žádnou zkušenost. Jednoho pozdního odpoledne v domě U Letícího jeřába, kam Óiši zjevně chodíval častěji než do kteréhokoli jiného podniku, kde působily gejši, zrovna probíhala další živá debata o tom, který z herců je lepší. Óiši se omluvil, že si na chvilku vyjde na vzduch, ale Okaru pojednou nenuceně nadhodila, že by se přece mohl zajít podívat na nějakou hru kabuki sám. Pak už bude vědět, o čem je řeč. Druhá přítomná gejša jen polkla nad její troulalostí, ale Óiši předstíral, že se ho to nijak nedotklo.

Obrátil se na Okaru a zdvořile jí za návrh poděkoval. Cítil, že si z něj nejspíš jenom utahuje, ale rozhodl se přistoupit na její hru. A tak souhlasil, že se hned nazítří do divadla vypraví. Řekl, že mu sice nikdy ani na mysl nepřišlo vkročit do veřejného divadla, ale třeba zjistí, že je to docela

zábava. Když to slyšeli Šindó s Kojamou za jeho zády, jen na sebe mrkli. Byli si jisti, že z Óišiho mluví jen a jen sake, které už toho dne vypil. Nepatřil k lidem, kteří ochotně navštěvují taková veřejně přístupná místa.

Večírek pokračoval, už se hodně připozdívalo, a když se konečně chystali k odchodu, Kataoka zjistil, že u vchodu čeká jen jeden špeh s košem na hlavě. Ohlásil to Óišimu a dohodli se, že si s ním trochu pohrají. Jakmile se rozloučili s gejšami i majitelem čajovny, muži z Akó si vyměnili klobouky i oblečení se Šindóem a Kojamou, kteří pak tiše vyšli z brány. Špeh je začal svědomitě sledovat, a Óiši s Kataokou, kteří to pozorovali z terasy, propukli v bujarý smích. Za chvíli v oblečení svých společníků vyklouzli ven zadem. Jejich kousek však sledoval ještě jeden neviditelný pozorovatel. Óiši o něm nevěděl, a kdyby věděl, jistě by ho to hodně zneklidnilo. Z okna v horním patře vyhlížela gejša Okaru a ve tváři měla výraz, který prozrazoval víc než jen běžnou zvědavost.

Příštího dne Óiši k všeobecnému překvapení oznámil, že skutečně půjde do divadla na hru kabuki. Šindó a Kojama, kteří už byli zanícenými příznivci tohoto nového druhu divadelního umění, mnohem živějšího než strnulé, původně dvorské divadlo nó, přijali jeho pozvání s velkou dychtivostí. Kataoka už tak nadšený nebyl, neboť o těchto věcech věděl stejně málo jako jeho pán. Nechtěl však dopustit, aby se Óiši někde musel strkat v davu obyčejných lidí bez doprovodu, a tak byl připraven tam zajít s ním a dělat mu tělesnou stráž.

První představení toho dne začínalo v poledne, ale Óiši trval na tom, že se cestou do divadla ještě zastaví v některé čajovně, takže začátek nestihli. Odpoledne ubíhalo a Šindó ho upozorňoval, že by tam raději měli dorazit včas, aby stihli začátek druhého představení, nebo už budou všechna místa obsazena. Óiši mu ale nevěnoval pozornost a objednal si další pití. Pro plán, který měl v hlavě, toho do sebe potřeboval trochu dostat na kuráž, a když byl konečně připraven vyrazit, bylo už docela pozdě odpoledne.

Než se do divadla dostali, představení bylo vyprodané, přesně jak se Sindó obával. U vchodu viděli, že další návštěvníky, kteří by představení rádi viděli, už vracejí zpátky. Jenomže Óiši, který už měl něco vypito a nebyl zrovna v nejlepší náladě, rozhodl, že se dovnitř dostanou za každou cenu, a nechal si zavolat ředitele. Když se vyjevený muž objevil, Óiši mu pohrozil, že pokud mu okamžitě nezajistí místo, shodí ho do řeky Kamo, která protékala hned vedle. Ředitel si otřel holou hlavu a slíbil, že zjistí, co se dá dělat. Po krátké chvíli je uvaděč doprovodil dovnitř.

Sestupovali úzkou uličkou v napůl zhasnutém divadle a Óiši viděl, že podlaha pokrytá rohožemi je rozdělena nízkými zábradlíčky do oddílů, v nichž se tísní diváci všeho věku a společenského postavení. Aby ředitel mohl Óišiho usadit, musel z přepychové lóže uprostřed sálu vykázat čtyři obchodníky. Těm teď nezbývalo než posbírat své krabice s občerstvením, a když ustupovali uličkou, propichovali nově příchozí pohledy plnými těžko skrývaného odporu. Óiši halasně vyzval své společníky, aby se usadili. Rozhlížel se po divadle, ukazoval do postranních lóží a nahlas přemítal, zda by se tam nenašla ještě lepší místa. Viděl, že mezi diváky jsou početně zastoupeni obchodníci a gejši, a dokonce tu nechybělo ani několik samurajů či róninů včetně jednoho obrovského chlapa s několikačlenným doprovodem v sousední lóži. Bez ohledu na už probíhající představení nyní Óiši otevřel sake, které si s sebou přinesli, a hned vyvolal další rozruch. Zavolal totiž na ředitele, aby mu donesli horkou vodu, že si chce pít ohřát. Nikdo samozřejmě neměl odvalu se mu vzepřít, ačkoli velký samuraj ve vedlejší lóži vypadal očividně pobouřeně. Sám měl ke střízlivosti daleko, ale pokoušel se aspoň sledovat hru a zlostně vrčel nad Óišiho neotesaností.

Óiši mu vůbec nevěnoval pozornost, a teprve když dostal své ohřáté sake, začal se zajímat o to, co se děje na jevišti. Konečně se mu podařilo soustředit a najednou viděl, že scéna představuje obyčejné rolnické stavení. Herci, vesměs muži, na

sobě měli běžné rolnické oblečení. To mu připadlo značně nudné. Koneckonců pole se rolníky jen hemžila a k tomu, aby je člověk spatřil, přece nemusel chodit do divadla. Zdálo se mu divné, že spolu mluví jinak než všichni rolníci, které kdy slyšel. Pronášeli své texty ve značně stylizované podobě, která mu připadala naprosto odtržená od života. Vznešené city, které vyjadřovali, se k těmto prostým postavám vůbec nehodily, a nedokázal pochopit, jak vůbec může obecnstvo něco takového přijmout. Když poslouchal pozorněji, užasl, že postavy probírají taková témata, jako je konfuciánská etika či volba mezi povinností k nadřazenému a lidskostí vůči blízké osobě. Óišimu připadlo úplně směšné, že by vůbec mohli chápat tak závažné záležitosti, dloubl Kataoku do žeber a utrousil posměšnou poznámku na adresu vznešeného rolnického shromáždění.

Kataoka se hlasitě rozesmál a ostatní s Óišim v čele se k němu přidali. Samuraj v sousední lóži se nasupil ještě víc a něco zamumlal ke svým společníkům. Už toho věčného vyrušování začínal mít po krk.

Nyní se objevila hlavní hrdinka hry. Měla to být dáma urozeného původu a Óišiho okamžitě popudilo, že si herci dovolují zpodobňovat osoby vyššího postavení, než jaké zauímají sami. Navíc se ukázalo, že její manžel s ní špatně zachází. Žena si našla milence mezi kupci, uprchla z domova a čekala na schůzku s ním v rolnickém stavení. Óiši už ale nepřipustil, aby se shledání uskutečnilo.

Vztekle se vztyčil a vykřikl, že herec je podvodník, že nemá ani tušení, jak hrát urozenou dámu, která by se především nikdy nemohla chovat tak nechutným způsobem, a žádal, aby představení ukončili. Na chvíli se na jevišti i v hledišti rozhostilo ohromené ticho, a pak samuraj ve vedlejší lóži vyskočil, nyní už rozlícen na nejvyšší míru.

„Drž hubu, ty pakáži zabeďněná!“ vykřikl na Óišiho. „Sám předvádíš způsoby, že lidem z města nesaháš ani po paty

- a podle toho, co jsem slyšel, to dneska není poprvé, co jsi ze sebe v Kjótu udělal hlupáka!"

Óiši na okamžik zkoprněl, ale vzápětí zaklel a hmátl po meči - jenže mu asi nějak uvízl v pochvě. Druhý samuraj najednou zapomněl na vztek a nahlas se pohrdavě rozesmál.

„Meč se teď panáčkoví hodí nejspíš jen v kuchyni, co?" Znovu se rozchechtal a obrátil se ke svým druhům. „Podívejte, tohle si říká samuraj, že prej je něco lepšího než tamti na jevišti nebo v hledišti - a tahá to s sebou zrezivělej meč!" Zase se smál, a tentokrát mu Óiši zuřivě máchl po nohou mečem stále uvězněným v pochvě. Obr se pokusil uskočit, ale přepadl přes jednu z přepážek mezi lóžemi. Přistál mezi diváky rovnou na starší ženě, která na něj vyštěkla kletbu jako poslední nádeník, a když se samuraj hrabal na nohy, pro změnu se teď smál zase Óiši a jeho opilí druhové. Ruce obrových společníků hmátly po mečích, ale samuraj je zarazil. Chvilku nevěřícně zíral na Óišiho, který se tam směšně předváděl s mečem jakoby připraveným k boji, ovšem stále uvězněným v pochvě. Pak pohodil hlavou dozadu a znovu se rozesmál. Popadl svůj vlastní meč, zvedl ho vysoko nad hlavu, aby ukázal, že i on ho má bezpečně uložený v pochvě. S předstíraným útočným pokřikem se divoce vrhl na Óišiho, minul ho a narazil do další přepážky. Diváci okolo mu spěšně vyklízeli cestu, když viděli, že se schyluje k opravdovému souboji, a jak Óišiho muži, tak jejich protivníci teď vytvořili za svými vůdci půlkruh, aby jim do zápasu nikdo nemohl zasahovat.

Kroužení soků a jejich šermířské výpady pokračovaly, vskutku bizarní výjev na podlaze potměného divadla, v němž zápas znesnadňovaly přepážky mezi lóžemi. Oba muži byli opilí a ani jeden zjevně nebyl v nejlepší tělesné formě. Lidem z města připadal jejich zápas jako nechutné, hlučné představení. Mnozí se už začali z divadla vytrácet, hluboce rozmrzelí tím, že zrovna muži takového postavení jim museli hru zhatit. Óiši se teď měl co ohánět, ale přesto stačil vnímat

pocity těchto lidí. Cítil se hluboce trapně, i když se do nesnází dostal čistě z vlastní vůle.

Pokoušel se souboj co nejrychleji ukončit, ale jeho protivník byl zhruba stejně zručný jako on, a přihlouplé kroužení s výpady tedy pokračovalo. Nikdy v životě se Óiši ještě necítil - a jistě ani nevypadal - takhle pošetile. Proklínal se, že se do střetu nechal vlákat. Uvědomil si, že horší dojem snad už ani udělat nemůže, i kdyby chtěl, schválně proto zakopl a natáhl se tváří k zemi přímo před svým soupeřem. Obr vítězoslavně zavýskl a na znamení vítězství Óišiho udeřil - ne zrovna mírně - do hlavy mečem v pochvě. Óiši se vyhrabal na kolena a vysekl muži předstíranou úklonu na znamení porážky. Mohutný samuraj se zachechtal a odkráčel do své lóže.

Střešní okno hlediště už bylo otevřené a představení končilo. Někteří diváci stále setrvali na místech v naději, že hra znovu začne, ale většina jich už odešla - buď měli ze zápasících samurajů strach, nebo z nich byli jednoduše znechuceni. Velký samuraj nařídil svým mužům, aby si posbírali věci a připravili se k odchodu. Óiši se chystal udělat totéž, když tu se náhodou znovu rozhlédl po postranních lóžích a spatřil Okaru. Seděla tam zabrána do hovoru s drobnou maiko, dívenkou připravující se na dráhu gejši, a Óiši nevěděl, nakolik jeho výstup viděla. Předpokládal však, že jí nemohl uniknout, a plný lítosti a rozpaků se odvrátil. Sindó si toho všiml, i když byl sám pěkně opilý, a dal znamení Kojamovi. Když Kojama konečně pochopil, co se mu Šindó pokouší sdělit, vyměnili si chápavý pohled.

Óiši se svým malým doprovodem rázně vycházel z divadla. Sindó s Kojamou se uklonili směrem k Okaru, která jim zdvořilou úklonu opětovala. Óiši si výměny pozdravů nevšiml. Stále měl plnou hlavu svého pokořujícího chování. Dokázal si najít jediný důvod k tomu, aby z celé epizody cítil aspoň nějaké uspokojení. Pokud tohle sledoval kdokoli z Kirových špehů, nepřátelé nepochybně dostali důkaz, že

předmět jejich pozornosti je naprostý hlupák. Meč má zjevně zrezivělý, zachází s ním uboze a na vlastní pověsti mu záleží méně než poslednímu pouličnímu žebrákovi.

Óiši, zhnusen sám sebou, dostal chuť ještě vystupňovat újmu, kterou jeho reputace utrpěla. Trval na tom, že se zastaví v první „čajovně“, na kterou narazí. Vyklubal se z ní podřadný podnik, jakému by se jindy zdaleka vyhnul. Hned za dveřmi se sklíčeně sesul na zem a dožadoval se služeb dívky, jež čekala u vchodu. Uvnitř do sebe naléval další sake, které nebylo právě nejlepší. Podávaly mu je „gejši“, jež měly ke svým nejlepším vzorům rovněž hodně daleko. Tohle byla děvčata, jež sem přitáhla rovnou z rolnických chatrčí a zůstala naprosto netknutá jakoukoli výchovou ve vybraných společenských dovednostech. Jejich úkolem bylo nalévat sake, a když se zákazníkovi zachtělo, jít se s ním vyspat -schopnosti bavit ho jiným způsobem měly silně omezené. Óiši znuděně poslouchal, jak si mezi sebou povídají různými nářečími, jež jeho sluchu zněla vesměs nepříjemně. Ale přišel sem, aby pil, ne aby s nimi rozprávěl, a tak se soustředil pouze na tento jediný cíl.

O několik hodin později Šindó s Kojamou tiše vyklouzli ven a Óiši zůstal ležet v místnosti zcela otupělý s hlavou v klíně oné dívky od vchodu, která teď monotónně kvílela jakousi lidovou píseň z kraje, odkud pocházela. Kataoka už mezitím usnul v koutě. Byl vyčerpaný a už mu došla trpělivost s jeho pánem.

Najednou nastal u vchodu nějaký rozruch, dívka zmlkla a kalným pohledem se podívala, co se děje. Óiši se také trochu vztyčil, aby poslouchal, ale pak na ni zase podklesl a děvče začalo znovu zpívat. A najednou si Óiši uvědomoval, že se dveře s bouchnutím rozletěly, stojí v nich Hara a z očí mu úplně srší blesky. Óiši se pokusil opřít a vstát, ale ruce mu podklouzly a sesul se zpátky na dívku, která při pohledu na rozběsněného samuraje úplně oněměla.

„Hara-san," zahuhňal Óiši, když se vztyčil aspoň na kolena. „Vítej, příteli... Kataoko, podívej, kdopak je tu - náš starý přítel Hara."

Kataoka se ospale probral, ale když spatřil, kdo stojí ve dveřích, hned se rychle posadil. Chtěl něco Harovi říct na vysvětlenou, ale stačil jediný pohled do mužovy tváře a zarazil se. Ještě nikdy v ní neviděl tak zuřivý výraz. Najednou se mu nedostávalo slov.

„Takže ty zvěsti nelhaly!" zasyčel na ně Hara. Ruce se mu třáslly. Opíral se dlaněmi o jílce obou mečů, jako by je chtěl vytrhnout a použít. „Nikdy jsem tomu ani u jednoho z vás nevěřil, tak jsem se musel sebrat a zajet sem, abych to spatřil na vlastní oči. A vy, Óiši-dono, jste byl pohoršen, že prý jsem příliš klesl, když jsem se stal učitelem lukostřelby!"

Óiši nejistě vstal. „Ale no tak, počkej přece, příteli..."

„Nejsem váš přítel," přerušil ho Hara ledově. Jste hanbou samurajského stavu!" Nevěřicně potřásl hlavou. „Nikdy by mě nenapadlo, že se budete chtít dobrovolně válet v takovéhle špíně!"

„Ale no tak počkej přece!" vykřikl Kataoka zlostně, ale Hara nebyl v rozpoležení, že by se mu chtělo na cokoli čekat.

„A kdo všechno tohle děvkaření platí, Óiši-dono, co?" zeptal se stále hněvivějším hlasem. „Vždyť někteří z našich mužů hladovějí na ulicích! „Jakým právem takhle vyhazujete naše prostředky?"

„No tak! Už jsi řekl dost!" zvolal Óiši.

„Ano, řekl jsem dost. S vámi se už nemám o čem bavit a nevím, co bych od vás ještě chtěl slyšet. Teď půjdu a řeknu celé naší skupině, že z Óišiho se stal zloděj a zhýralec a nedá se mu věřit. Měl bych vám oběma srazit hlavu a byl by pokoj!"

Otočil se ke dveřím a Kataoka se za ním zoufale vrhl.

„Hara-san! Vždyť to přece...", začal, ale Hara se nesmírně urážlivým gestem opřel Kataokovi nohou přímo o prsa a prudce ho odkopl zpátky.

„Neřáde jeden!“ procedil zaťatými zuby a vyšel ze dveří ven.

Když za sebou zavřel, Óiši postřehl, že venku na Haru čeká nějaký mladík, ale jeho tvář mu nebyla povědomá a rychle na něj zapomněl.

Hara byl pryč a Óiši s Kataokou uvnitř smutně vrtěli hlavou.

Po nějaké chvilce začala ona dívka, stále bledá a roztřesená, opatrně ustupovat směrem ke vchodu do nitra čajovny, ale Óiši ji koutkem oka zahlédl. Pohnul se, zahradil jí cestu a na rtech vyloudil nucený úsměv.

„No tak, prosím,“ naléhal na ni, „není třeba se ničeho bát. Náš přítel je velmi staromódní a nerozumí tomu, že se chceme čas od času pobavit.“

Dívka zaváhala a do tváří se jí pomalu začala navracet barva.

„Teď už je na zpívání trochu pozdě, ale opravdu si ceníme toho, jak hezký čas jsme tu díky tobě strávili.“ Otevřel váček s penězi, vyjmul několik mincí, které teď přehazoval z ruky do ruky, a pokračoval. „Odpustíš nám, vid’? A nikomu o téhle příhodě ani slovo, ano?“

Dívka se zhluboka nadechla, když uviděla peníze. Óiši domluvil a podal jí je. Usmála se a odhalila zkažené zuby.

„Děkuji vám, pane. Prosím, přijďte zas.“

Óiši a Kataoka se jí neohrabaně uklonili a odešli. Když byli venku na vzduchu, Kataoka se od Óišiho odpojil. Najednou už neměl v rukávu žádnou rozvernou poznámku na zlepšení nálady. Óiši si uvědomil, jak hluboce se musel jeho přítel cítit ponížen tím, co odpoledne zažili, a uvažoval, zda už i Kataoka stejně jako Hara neztratil veškerou víru ve svého vůdce. Za daných okolností by to ani jednomu z nich nemohl vyčítat. Když došli do Jamašiny a ulehl na lože, naplno ho ovládla ponurá nálada, jež neměla daleko k beznaději.

XII

Uprostřed noci Óišiho zpola probudil nějaký šepot v chodbě před jeho pokojem. Pokusil se rozpoznat, o čem se mluví, ale zvuky mu v hlavě splývaly, a tak se jen převrátil, aby znovu usnul. Když pak ležel odvrácen od dveří, zdálo se mu, že slyší, jako kdyby někdo tiše otevíral a zavíral šódzi. Bylo mu ovšem příliš mizerně a byl natolik opilý, že mu na tom ani nezáleželo. Pevně zavřel oči, až znovu usnul.

O nějakou dobu později se náhodou převrátil tváří ke dveřím a nabyl pocit, jako by s ním byl v místnosti ještě někdo jiný. A nejen v místnosti, dokonce na tomtéž lůžku rozloženém na tatami! Così neurčitého leželo na matraci vedle něho, a on s výkřikem zvedl ruku.

Nejdřív ho napadlo, že je to jeho žena. Že by se bez dovolení vrátila od rodičů? V jediném okamžiku pocítil touhu ji obejmout a zároveň i udeřit za tu neposlušnost. Pak se ale postava otočila víc k němu a v mléčně bílém měsíčním světle, jež do místnosti pronikalo papírovými okenními přepážkami, spatřil, že je to Okaru. A znovu jím proběhly protichůdné pohnutky. Hned mu bylo jasné, že v její přítomnosti tady mají prsty Šindó s Kojamou, a to ho rozzlobilo a podráždilo. Ale na druhou stranu, vždyť to bylo docela zábavné! To se jim tedy povedl docela krutý vtip, zkusit, zda se zaplete s „náhradní manželkou“. Zmocňovala se ho jakási neradostná beznaděj, a přece se nemohl ubránit potlačovanému smíchu. Dívka to zaslechla a zvědavě se na něj podívala. Ted' viděl, jak má světlou pleť, jako by tmavými navoněnými vlasy pronikal nejasný načervenalý svit. Byla nádherná, to musel přiznat, a když ho dál nehnuté pozorovala, přisunul se k ní blíž.

Natáhl ruku, aby se jí dotkl a ujistil se, že se mu jen nezdá. Když ucítil teplou kůži na její skrání, proběhla jím vášnivá touha. Přesunul ruku na její šíji a zlehka se jí dotkl pod nízkým límečkem. Dlaní dál klouzal na dívčino hrdlo a pomalu níž, podél přední strany jejího lehoučkého kimona, jež jí při tom po celé délce rozhrnoval.

Tu kimono rázně rozevřel, nejdřív na jedné straně a poté na druhé, až před ním v bledém světle ležela celá nahá. Měla hladoučkou kůži, tak dokonalou, až zaváhal, zda se jí vůbec smí znovu dotknout. Pak jí položil dlaň na řadra a cítil, jak se i jí zrychluje tep.

Koneckonců, pomyslel si, kdyby nechtěla, nemusela sem přijít. Byla gejšou nejvyšší třídy, a měla proto právo odmítnout partnera na lože, pokud o něj nestála. A když má člověk na dosah sladký plod, není snad pošetil se po něm nenatáhnout?

S povzdychnutím se na ni ztěžka převalil, ale překvapením této noci ještě nebyl konec. Jakmile ho její vzdávající se tělo přijalo, prostoupil ho pocit, jaký dosud nikdy nepoznal.

Hluboko v dívčině těle pocítil rytmické, laskaví tepání, jež ho přivádělo k vrcholnému vytržení. Ono cosi pak pokračovalo dál, až ucítil zcela jedinečnou bolest, jež z něj vysávala vášeň do poslední kapky. Co je to za zvláštní umění, přemítal, když se zase převalil na záda. Že by nějaká neobyčejná technika, které se Okaru naučila při přípravě na dráhu gejši, anebo snad nějaký vzácný dar, se kterým se už narodila? Neměl však odvahu se jí na to zeptat. Na tom přece nezáleží, pomyslel si, a rychle zase usnul.

* * *

Když se ráno probudil a zjistil, že dívka dosud leží vedle něho, hluboce se za své chování zastyděl. Viděl, že Okaru už je vzhůru, a začal se jí omlouvat.

„Bez zdvořilosti by nemělo být důvěrností.“

Poprvé se na něj usmála a znovu si uvědomil její krásu. V očích měla stále nepatrně melancholický výraz, jenž dodával i jejímu nejprostšímu úsměvu dotek záhadnosti.

„Na tom přece nesejde,“ odvětila jednoduše.

Vděčný Óiši se na chvíličku zase cítil jistější, ale najednou si znovu vzpomněl na tu šarvátku v divadle. Ona tam

přece byla a docela určitě o něm musí mít to nejhorší mínění, vždyť ze sebe v divadle plném lidí udělal pitomého šaška! A náhle ho napadlo ještě něco jiného. Když ho tam tedy viděla a musí ho považovat za úplného blázna, proč vůbec souhlasila s tím, že sem za ním přijde, když ji o to jeho příčinliví příbuzní požádali? Že by tolik potřebovala peníze, které jí za to nepochybně zaplatili? U gejši její třídy to nebylo moc pravděpodobné. A co když je sama špiónkou a díky důvěřivému Šindóovi a Kojamovi se teď chytře vetřela do jeho domu?

Musela uhodnout, na co myslí, ale když se na něj znovu usmála, uchýlil se k žertovnému stylu, jakým se neslo povídání v čajovně.

„Ženy, které mají úsměv pro každého, prý mají srdce jako led.“

„Možná,“ souhlasila, a úsměv nemizel. „Ale pročpak si myslíte, že se usmívám na každého?“

„Patří to ke tvému povolání,“ odvětil prostě. „Nedělám si žádné falešné naděje, že jsem něco víc než ostatní.“

„Každý muž je jiný, a přece jsou všichni stejní.“

„To je pravda,“ souhlasil. „Ale některým mužům je lepší se vyhnout, ne je vyhledávat. Takoví, kteří dělají jenom potíže, přinášejí lidem kolem sebe jen samou bolest.“

„Jeden rukáv se dotýká druhého, protože tak to bylo kdysi dávno předurčeno,“ poznamenala tiše.

„A co se jednou spojí, musí se zase rozpojit,“ opáčil stejně jemně. Pak náhle změnil téma hovoru, aby v rozmluvě o sobě nezašli až nebezpečně daleko.

„Kabuki nebylo takové, jak jsi slibovala,“ vrátil se opět k námětu, o kterém mluvili předtím.

„Mrzí mě, že se vám nelíbilo,“ ochotně se přizpůsobila lehčímu konverzačnímu tónu.

„Říkala jsi, že hra bude jako ze života - ale mně to připadalo právě naopak. Rolníci se přece takhle nechovají - a urození lidé taky ne.“

Okaru nepatrně pozvedla obočí, ale nic neříkala.

„Žádná samurajská žena by přece svého manžela neopustila kvůli obyčejnému muži z lidu, jako byl ten chlápek ve hře," pokračoval. „Tomu se nedalo ani za mák věřit. Chápu, že neznalé lidi, kteří o tom nemají představu, to dejme tomu může uchvátit, ale kdo se někdy aspoň trochu pohyboval v urozených kruzích, musí vědět, že takové věci se prostě nestávají."

„Jsem si jista, že jste poznal víc urozených osob než já," připustila. „Jenomže vy jste neviděl závěr hry. Z toho obyčejného mladíka se nakonec vyklube samuraj! A jestliže vy jste to neuhodl, většina diváků v hledišti to věděla, protože tu hru už viděli."

Óiši chvíličku mlčel. „Nu, to je pak možná něco jiného," připustil konečně se zdráháním. „Ale pořád to ještě neospravedlňuje její nevěru."

„Ale co když ji manžel vystavoval krutému zacházení? Co když se s ní rozvedl kvůli nějakému nicotnému důvodu a ona neměla ke komu se uchýlit?"

I tahle rozmluva začala nepříjemně zasahovat do vlastních řad a Óiši zaváhal. „Snad," utrousil chabě. „Ale žádná pořádná žena by se přesto nevrhla do náruče nějakého cizího chlapa."

Ted' se zase mohla cítit trochu nesvá Okaru, ale jenom souhlasně přikývla. „Jistě," připustila. „Asi máte pravdu. Já moc urozených dam neznám - tedy mnoho řádných žen - a jsem si jista, že váš názor na jejich chování je správný."

Óiši si příliš pozdě uvědomil, jak ji jeho poznámka musela bodnout, ale nenapadala ho žádná přiměřená slova omluvy. V rozpacích sklouzl ke svému obvyklému strohému vyjadřování.

„Co tady vlastně děláš?" zeptal se.

„Vaši příbuzní mě požádali, abych sem přišla," odpověděla bez vytáček. „Řekli mi, že potřebujete mít v domě ženu, abyste každou noc nešmejdil po zábavních čtvrtích a neničil si zdraví."

„Oni za tebou přišli? Vážně tě sami vyhledali?" zeptal se.

„Jistě, samozřejmě," odvětila překvapeně. „Nebo jste si snad myslel, že já...?" Zaváhala a pak se usmála. „Ne že by žena nepotřebovala muže stejně jako on ji."

Óiši stále myslel na Šindóa a Kojamu a ji teď vnímal jen mlhavě. Byla skutečně jejich hlavním motivem obava o jeho zdraví? Anebo doufali, že když tu dívku přivedou do jeho domu, získají tím ještě něco jiného? Určitě ho museli pozorně sledovat, když jim došlo, že právě tahle dívka upoutala jeho pozornost nejvíc ze všech gejš, co jich v Kjótu je. Ale co kdyby se s ní až příliš zapletl? Nebylo to nakonec taky součástí jejich plánu? Se zmateným povzdechem se k Okaru znovu obrátil.

„A co tvoji další zákazníci, děvče? Můžeš si dovolit věnovat se jen jednomu na úkor všech ostatních?"

„To je moje starost," odvětila se smíchem.

„Ale proč sis vybrala zrovna takového starého zpustlíka, jako jsem já?"

„Řeknu vám jedno tajemství, stařečku," pravila záhadně. „Nejste zas o tolik let starší než já."

Óiši přikývl. „Možná právě proto mě přitahuješ mnohem víc než ty ostatní - chci říct..." Zarazil se zmateně, když si uvědomil, že řekl víc, než chtěl. Očekával, že se jeho zaškokbrtnutí zasměje, ale ona jen vyčkávala, co z něho vypadne.

„Chci říct, že mladá děvčata jsou hloupoučká. Ale na druhou stranu muži, kteří dosáhnou mého věku, jsou na tom stejně."

„Ale vy ne."

„Jak to můžeš vědět?" zeptal se ohromeně. „Vždyť jsem ten největší kašpar v celém Kjótu. Včera v divadle jsi viděla jen malou ukázkou mého chování."

„Stejně jako si nemyslím, že jste tak starý, nevěřím, že jste tak pošetilý," podotkla věcně.

„A za co mě tedy máš?" zeptal se zvýšeným, už trochu podrážděným hlasem.

„Možná ve vás vidím člověka, který trpí tím, že přišel o své někdejší postavení, a cítím pro něj porozumění."

„Porozumění nebo soucit?" zeptal se kousavě.

„Ale kdepak, soucit k vám necítím. Něco mi říká, že jednoho dne znovu získáte, co vám právem náleží. Jak víte, muž to může dokázat daleko spíš než žena."

Óiši na dívku užasle zíral. Jako by mu tady podle všeho naprosto otevřeně říkala, že o něm všechno ví. Anebo to vyplývalo jenom z toho, že byla gejšou, která má v zásobě úsměv a konejšivé slovo pro každého?

„Povídáš nesmysly," řekl jí. „To, co jsem ztratil, se už nikdy nedá znovu nabýt - veškerá předurčenost světa mi to nepomůže navrátit."

„Jak myslíte," připustila s úsměvem.

„Vždyť jsi mě viděla v divadle," vzdychl unaveně. „To si i po tom nechutném vystoupení pořád myslíš, že jsem nějaký bojovník?"

„Kdyby bylo potřeba," kývla, „myslím, že byste byl."

„Ale co tě k takovému závěru vede?"

„Jen to, co o vás vím na základě těch několika našich setkání. Tak kupříkladu si myslím, že v tom divadle se to odehrálo přesně tak, jak jste si to naplánoval."

Óiši byl ohromen. „Co tím chceš říct?"

Místo odpovědi vstala z lože a vykročila do kouta, kam předchozího večera odhodil meč.

„Uzavřela jsem sázku sama se sebou, co se týká vašeho meče," prohodila a pozvedla zbraň zasunutou v pochvě. Óiši se bezděčně pohnul, aby ji zastavil, ale pak se jen znovu tiše položil, zvědav, co teď udělá. „Sázím se, že není tak zarezlý, jak jste předstíral."

Vrátila se, zastavila se nad ním ve své tenké noční košilce, ruku na jílci meče. „Nemám pravdu?"

Zíral na ni a uvědomoval si, že nemůže připadnout na žádné vhodné slovo, vůbec na nic, čím by ji mohl zastavit.

„Nemám pravdu?“ opakovala, a pak bez jakéhokoli úsilí vytáhla blyštivou čepel z pochvy. Pozvedla ji vysoko nad hlavou v gestu předstíraného útoku.

Óiši jen něco zamručel a dál na ni zíral. A tu už to Okaru nevydržela, náhle propukla v hlasitý smích a zasunula meč zpátky do pochvy. Nechala jej dopadnout na podlahu a dál tam vítězoslavně stála, rozesmátá úlevou, že měla pravdu.

Na Óišiho tváři se také rozlil úsměv a konečně se také nahlas rozesmál. Nepozorovaně zaklesl chodidlo za jejím kolenem a ona se nechala stáhnout dolů a klesla na něho. Kdyby byla špionka, tak přece - ale to už jeho úvahy přerušily dívčiny horké rty, jež se mu přitiskly k ústům, a Óiši se vzdal její touze.

XIII

Hara, jenž byl zase zpátky ve své lukostřelecké škole v Ósace, cítil hluboké rozrušení. Když zvedal luk a nasazoval na tětivu šíp, ruce se mu třáslly. Zamířil tak mizerně, že zcela minul plátěný terč.

Tiše zaklel. Nikdy v životě ho ještě nic tolik nerozčílilo. Dokonce ani když musel opustit hrad v Akó, nezasadilo to jeho víře v konečné vítězství spravedlnosti větší ránu než nynější střetnutí s Óišim.

Hara byl jednoduchý muž a věřil jen tomu, co viděl na vlastní oči. Cítil se Óišiho jednáním hluboce zneuctěn a uražen, dokonce si vyčítal, že svého vůdce na místě nezabil. Bez ohledu na jejich dlouholeté přátelství existovala určitá hranice, kterou samuraj nemůže překročit.

Naštěstí byl v tuto chvíli sám, a nikdo tedy jeho žalostné střelecké výkony nesledoval. Než sem za hodinu dorazí první lidé z města, bude se muset vzchopit. Od chvíle, kdy se vrátil z Kjóta, byl naprosto vyvedený z míry a hrozilo, že zabeďnění žáci ho budou dráždit víc než jindy.

Uvědomil si, že od doby, kdy školu otevřel, měl vlastně jen jediného žáka, který to mohl někam dotáhnout. Samozřejmě, škola Harovi sloužila jen jako dočasná zástěrka, ale přece jen čerpal určité uspokojení z toho, že se mu podařilo předat nějaké základy aspoň tomuhle svalnatému mladíkovi. Usměvavý chlapec se jmenoval Koniši a stal se Harovým pomocníkem a téměř neodlučným společníkem. Hluboce obdivoval Harovu lukostřeleckou dovednost a prosil ho, aby mu vyprávěl různé příhody ze života na hradě v Akó. Říkal, že je synem obchodníka a dosud neměl příležitost osobně poznat žádného samuraje.

Takový zájem byl samozřejmě příjemný a Harovi zalichotil. Proto věnoval mladíkově výuce zvláštní pozornost. Přemýšlel o tom, že pokud by chlapec dělal pokroky i nadále, snad by stálo za to zkusit promluvit s Óišim, zda by pro něj nenašel nějaké uplatnění, jež by jim při jejich poslání pomohlo. Ale vzápětí si vybavil své poslední setkání s jejich vůdcem a zlostně si odfrkl. Óišiho už se nikdy o nic doprošovat nebude. Bude-li třeba, až přijde čas pomsty, vezme to na svá bedra sám.

Jeho myšlenky přerušil hlučný Koniši, který se před ním najednou objevil. Mladík přiběhl celý bez dechu a jediným rychlým pлавným pohybem se zlomil do hluboké úklony, až kolena a hlavou klesl k zemi.

„Hej! Co se děje?“ zeptal se ho Hara příkře.

Koniši zvedl hlavu a rozzářil se úsměvem. „Sensei,“ oslovil Haru uctivě jako svého učitele, „to byste neřekl, koho jsem dnes viděl v Ósace!“

„Nemám dnes náladu na nějaké hádanky,“ zavrčel Hara a už se zase odvracel pryč.

„Jednoho z vašich krajanů!“ vyhrkl mladík vzrušeně, a Hara se na něj znovu podíval.

„Snad ne někoho z Akó?“

„Ano, pustil se tu do nějakého podnikání a zdá se, že si vede docela dobře.“

„Podnikání? Kdo by to mohl být? Dozvěděl ses jeho jméno?"

„To ne, kdepak. Jenom jsem na místě, kde se činil, poznal znak Akó."

„Aha. A co to bylo za místo? Snad ne další lučičtínická škola?"

„Ne, sensei. Byl to obchod s látkami - docela velký."

„Látkami? Kdo by to tak mohl být...?"

Hara chvíli dupal, ale vzápětí se už rychle hrnul pryč.

„Pojď," nařídil hochovi rázně. „Ukážeš mi, na kterém obchodě jsi viděl znak Asanů."

Koniši vyskočil a s úsměvem jej následoval ven.

* * *

Živými uličkami Ósaky to pěšky neměli daleko a zakrátko už došli k obchodu, který tak vzrušil Konišiho. Jen na krám ukázal rukou a usmál se. Hara, který si až dosud myslel, že se mladík nejspíš mýlí, sebou náhle nechťeně škulbl. Nebylo pochyb, tady, před obyčejným obchodem s textilním zbožím, přímo na očích všem chodcům, se skvěl rodový znak Asanů, vystavený jako nějaký poutač lákající zákazníky na nudle nebo rýži.

Hara se zatvářil zarputile a vykročil vpřed s jinochem v patách. Uvědomil si ale, že bez ohledu na své předchozí úmysly by svého mladého pomocníka do rodových záležitostí neměl zatahovat, a stroze mu nařídil, aby počkal venku. Pak sám vrazil do krámu.

Uvnitř se rozhlédl kolem, aby se pokusil podle nějakého náznaku zjistit, co je majitel zač. Na nic však nepřišel. Několik mladých obchodníků tu zákazníkům předvádělo štůčky různých látek, Hara však nikoho z nich neznal. Pak ale uslyšel povědomý hlas a ohlédl se. Ze zadní místnosti vycházel Ono, starý pokladník rodu Asanů, a chystal se vystavit několik výběrových druhů zboží.

Hara byl na okamžik překvapen, ale pak si uvědomil, že se vlastně není čemu divit. Ono patřil k lidem, kteří by neváhali vyválet rodový znak v prachu, pokud by z toho mohli mít nějaký prospěch. Hara neměl žádnou možnost zjistit, zda peníze, díky nimž mohl Ono své obchody rozhybat, pocházejí z důvěryhodných zdrojů. Ale o současném Onově vlivu si tu už udělal určitý obrázek. A také o tom, jak by se toho dalo využít.

Vykročil vpřed a tvrdě Ona popadl za límec.

„No prosím," houkl na postaršího muže, jenž náhle zbledl. „Tak a teď mi ukažte něco ze svých specialit."

Zatlačil Ona zpátky tam, odkud předtím vyšel, tedy do skladu, kde spolu mohli hovořit o samotě. Posadil ho na roli nějaké látky, stoupl si proti němu a zkřížil ruce na prsou.

„Musím vám poblahopřát, Ono-san, k vašim vzkvétajícím obchodům. Jistě se vám daří líp než komukoli z róninů z Akó."

V hlase neměl ani náznak výhrůžky, ale Ono se nenechal ošálit. Věděl přesně, jak si v Harových očích stojí.

„Počkejte, starý příteli, na tom, co jsem udělal, přece není nic špatného..."

„A cožpak já snad říkám, že je?" zeptal se Hara nevinoučce. „Myslím, že s tím nevelkým přidělem peněz, které jsme všichni dostali, jste dokázal pozoruhodné věci. Vždycky jsem věděl, že máte na peníze čich - teď vidím, že to taky umíte zařídít, aby jich hezky přibývalo."

„Však jsem se tady měl co ohánět, příteli," vyhrkl Ono na svou obhajobu. „Ani bych nespočítal, kolik času jsme se synem strávili, aby se tenhle obchod rozběhl."

„Však si taky zasloužíte jenom uznání," podotkl Hara a souhlasně přikyvl.

Ono se neklidně zavrtěl. Z tohohle kouká něco, co se mu jistojistě nebude líbit, ale stále mu nebylo jasné, kam Hara míří. Jedna taktika ovšem zabírala vždycky, a rozhodl se, že nadešel čas, aby ji uplatnil.

„Je mi líto, že jste musel čelit takovým těžkostem," prohodil s chabým úsměvem. „Všiml jsem si, že do lučištnické školy se vám příliš zákazníků nehrne. Chtěl jsem se tam už několikrát zastavit, ale jak říkám, pokaždé volají obchody..."

Hara nic neříkal, a tak obchodník pokračoval.

„Vlastně jsem o vás onehdy zrovna říkal synovi: „Proč bychom mu nemohli nabídnout, aby tu působil s námi? Dokázal by přiložit ruku k dílu a jsem si jist, že by uměl využít nějaké ty penízky navíc.""

Hara ho nadále sledoval s naprosto neurčitým výrazem a Ono mluvil stále rychleji.

„Nemohl bych vám trochu pomoci rovnou teď, starý příteli? Taková půjčka snad..."

Postarší muž se hned štrachal na nohy a spěchal do rohu místnosti, kde zpod hromady zboží vyhrabal příruční pokladničku.

„Podívejte! Takhle vypadá odměna za rozumně vynaložené výdaje a odvedenou práci. Vezměte si, kolik potřebujete! Já si jen poznamenám částku a..."

Hara klidně vykročil vpřed a uchopil pokladničku svou mohutnou tlapou. Tak, a konečně má dokonalé řešení, jak doplnit truhlice, kterým Óiši pouští žilou. Bez jediného slůvka už vycházel z obchodu, ale Ono se za ním vrhl a několikrát naprázdno otevřel ústa jako umírající ryba.

„Ale ne - všechno ne! Tohle nemůžete..."

Hara se zastavil a otočil se k němu.

„Poslouží to důstojnému účelu, není to pro mou potřebu. Však budete rád, že jste mohl takhle velkoryse přispět."

Už vycházel ven, ale ještě se naposledy otočil.

„A sundejte laskavě ten znak Asanů, který u vás visí venku, ano?" řekl zdvořile. „Pokud to neuděláte, vrátím se a vyřídím si to s vámi mečem, jak si zasloužíte."

Když odešel, Ono za ním zůstal zírat. Pak se zuřivým zaklením nakopl balík se zbožím. Takhle ho oloupit v jeho vlastním obchodě - a naprosto nic s tím nemůže udělat!

Cestou ven Hara vrazil do vcházejícího Onova syna. Jediný pohled na pokladničku prozradil mladíkovi vše, co potřeboval, a s rychlou úklonou se kolem Hary chvatně prosmýkl. Hara si jen odfrkl. Ten kluk nemá o nic víc odvahy než jeho otec. Dobře, že se jich rod zbavil.

Venku se znovu přidal ke Konišimu, který už umíral zvědavostí, co se v obchodě děje, ale Hara nic neříkal. Rázně kráčel prašnými uličkami, ze kterých už se teď na sklonku dne začínali vytrácet nakupující, zpátky k lukostřelecké škole, kde si bude moci peníze nerušené přepočítat. Měl zcela určité plány, jak tyto zdroje použít, a ani do jednoho z nich už nezapadal jeho dosavadní vůdce Óiši. Dnes v noci napíše dopis Horibemu a konečně uvedou věci do pohybu. A vydají se směrem, po kterém ti z věrných, kteří mají skutečnou odvahu, pahnou nejvíc.

XIV

Jednoho dne Okaru překvapilo, když jí posel přinesl krátký dopis od jejího původního zaměstnavatele, majitele čajovny U Letícího jeřába. Hošino psal, že pokud Okaru nemá námitek, rád by se u ní během dne zastavil. Óiši zrovna nebyl doma, zůstala v domě sama kromě Cikary a oné maličké maiko, kterou s sebou do Óišiho domu přivedla. Na žádosti o schůzku neviděla nic špatného. Obratem mu tedy odeslala vzkaz, že souhlasí, ačkoli již předtím považovala své svazky s domem U Letícího jeřába za zpřetrhané.

Okaru měla na gejšu poněkud zvláštní původ, ačkoli jedinou osobou, s níž o tom kdy hovořila, byla její malá společnice. Okaru pocházela z rolnické rodiny. Jejího otce vypudily z půdy důsledky Ediktu o soucitu s živými bytostmi. Aby mohl nadále podporovat rodinu, odhodlal se k zahanbujícímu kroku a začal se věnovat obchodování. Tím rázem poklesl o dva stupně na společenském žebříčku, na němž měla nejvyšší postavení vrstva samurajů, pod nimi byli rolníci, řemeslníci a až nejspodnější příčku zaujímal

obchodníci. Jistě, vůbec nejniž by patřili ještě eta, ale ti se ve skutečnosti do společenské struktury vůbec nezapočítávali.

Po nějakou dobu se její otec musel v novém oboru potýkat s řadou těžkostí, ale posléze se věci otočily k lepšímu - žel až příliš, neboť právě to ho přivedlo do záhuby. Stal se v obchodování natolik úspěšným, že začal pošetile rozhazovat peníze na marnotratné ošacení a další věci, které příslušely spíše lidem z urozených kruhů - tak to přinejmenším vnímali právě sami urození. Jeho výdaje neušly pozornosti městských hodnostářů a ti o celé záležitosti obratem podali zprávu do Eda. Téměř okamžitě přišla šógunova odpověď v podobě rozkazu Okařinu otci. Vyzvali ho, aby poskytl „dobrovolný“ příspěvek na stavbu nového buddhistického chrámu na neustále se rozšiřujícím předměstí Ósaky. Neměl na vybranou, musel poslechnout, a následné výdaje na materiál a pracovní síly vysály jeho bohatství do poslední drobné mince, přesně jak šógun zamýšlel. A tak skončil tam, kde začal, bez prostředků, zahanbený víc než kdykoli předtím. Tentokrát už neměl nejmenší chuť pokoušet štěstí znovu. Brzy nato, co přišel o všechny peníze, zemřel, a za pár týdnů ho následovala i jeho žena. Okaru teď musela podporovat ještě mladšího bratra, ale naštěstí dokázala zúročit svou výchovu v noblesních uměleckých dovednostech a stala se gejšou.

Život v domě U Létařícího jeřába jí nevedl - všechno bylo lepší než hladovět - a tím, že se vytrvale a naplno věnovala těm zákazníkům, se kterými to vůbec nebylo snadné, si vydobyla pověst zdatné utěšovatelky usouzených. Její zaměstnavatel pochopil její hodnotu a poskytl jí zvláštní výsady. Ona však s ostatními gejšami vycházela natolik dobře, že na ni ani nežárlily. Když ji Hošino ztrácel, nesl to velmi těžce, ale nabídka od Šindóa a Kojamy, že ji z její smlouvy vykoupí, byla opravdu štědrá. A kromě toho byla v souladu s tím, po čem toužila sama Okaru.

Od prvního setkání ji to k Óišimu přitahovalo, ačkoli nedokázala přijít na to proč. Snad v tom hrála roli skutečnost,

že ztratil cosi drahého, a přece se nevzdal naděje a toužil to získat zpět. To jim bylo do určité míry oběma společné. Ona sama prožila podobně zdrcující zkušenost a teď viděla příležitost mu pomoci. Tak jako tak, když se jí naskytla možnost stát se členem jeho domácnosti, dlouho neváhala. Zpočátku sice nevěděla, že nápad, aby s Óišim začala žít, nebyl přímo z jeho hlavy, ale i to se naštěstí zdárně vyřešilo. Nyní, když byla s ním, věděla, že od něj nikdy dobrovolně neodejde, a doufala, že Óiši sám ji nikdy neopustí. Ale v tom si Okaru mohla dělat jen pramalou naději, neboť to byla citlivá, důvtipná dívka a zřetelně vnímala, že tohoto muže vede vpřed jakési poslání. Mohla věřit nanejvýš v to, že mu bude smět pomáhat při jeho naplňování.

Přemítala, co by jí tak asi Hošino mohl chtít. Že by postrádal její služby a chtěl, aby se vrátila? Pro dívku, která jednou ze zábavní čtvrti odešla, nebylo obvyklé se tam znovu vracet. A takřka nepřicházelo v úvahu, aby prvotřídní gejša znovu zaujala svou někdejší výsadní pozici poté, co zavrhl všechny své pravidelné zákazníky a vydala se žít s jediným mužem.

Tělnatý, upocený Hošino dorazil ve smluvený čas, a zase se za ním nesl čpící pach. Kupodivu byl sám, ačkoli se obvykle pohyboval v doprovodu sluhů nebo alespoň komorníka. Namáhavě se vyhrabal z palankýnu a vešel do domu.

„No ne, Okaru!“ zvolal obdivně a roztouženě, když ji spatřil. Trochu už pozapomněl, jak nesmírně je půvabná, a litoval teď více než kdykoli předtím, že souhlasil s vykoupením její smlouvy. Hluboce se mu na pozdrav uklonila a vstoupili spolu dovnitř.

* * *

Kataoka se toho večera vrátil do Jamašiny ze všech nejdřív. Měl za sebou další cestu do Ósaky, kde se chtěl znovu

pokusit nějak to všechno vysvětlit Harovi, ale ani tentokrát neuspěl. Když uviděl palankýn čekající před domem, překvapeně se zarazil. Už chtěl začít zjišťovat, komu patří, když tu spatřil, že z domu někdo vychází, a tak se přitiskl do stínu u zdi.

Pohled na tlustého Hošina ho zmátl. Lámal si hlavu, proč sem ten člověk asi tak mohl přijít na návštěvu. Vůbec nic ho nenapadalo, a tak byl o to neklidnější. Tím, že se Okaru nastěhovala k Óišimu, zpřetrhala veškeré vazby s domem U Letícího jeřába, a pokud se teď Hošino pokouší jejich vztahy obnovit, je to od něj pěkně opovážlivé. Zmateného Kataoku to pořádně dopálilo a rozhodl se, že bude palankýn sledovat, aby viděl, kam zamíří teď. Však ono nebude na škodu, když si občas sami trochu zahrajeme na špehy, pomyslel si, a dával si pozor, aby se držel mimo dohled „mnicha“ stojícího přes ulici na opačné straně domu.

Hošinova cesta vedla přímo zpátky k čajovně U Letícího jeřába a zklamaný Kataoka se už už chtěl vrátit do Jamašiny, když uviděl, že na návrat tělnatého majitele domu čekají v zahradě dva muži. Hned mu vykročili naproti a Kataoka viděl, že jejich rozmluva - ať už hovořili o čemkoli - se nenese zrovna v přátelském duchu. Oba muži stáli ke vchodu zády, ale Kataoka přesto viděl, jak se jim Hošino klaní a o něco žadoní. Že by o peníze? Jeden z dvojice mu stroze vrazil několik mincí a pak rázně odešli. Hošino tam zůstal sám a otíral si tvář už tak mokrým kusem látky.

Ani jeden z mužů se ke Kataokovi nepřiblížil a on stál tiše u zdobné zdi před zahradou, dokud neprošli kolem. Když jim konečně mohl pohlédnout do tváře, zadržel v náhlém ohromení dech. Jeden z mužů byl vysoký, štíhlý a mluvil hlubokým hlasem - nebyl to nikdo jiný než Fudžii, hlavní špion, který je sledoval už řadu měsíců. Když prošli kolem, aniž si ho povšimli, rychle se ze zahrady vytratil a pospíchal zpátky do Jamašiny.

* * *

„Ty děvko!" vykřikl a znovu ji uhodil přes ústa.

Okaru si rukou zakryla obličej a zády tvrdě narazila do zdi, nevydala však ani hlásku. Kataoka ji popadl za límeček kimona a přitáhl si ji blíž. Uštědřil jí další ránu a ona se znovu bez hlesu zastavila o stěnu. Z koutku úst jí tekla krev, obracela se k němu s úpěnlivým, omluvným výrazem, ale on tomu nevěnoval pozornost.

„Jak jsi mohla udělat něco takového - a muži, o kterém říkáš, že ho máš ráda!"

Přitáhl ji a chystal se jí zasadit plnou silou ránu pěstí do tváře, když se za ním s rachotem rozletěly dveře. Dovnitř vletěl jedním dlouhým skokem rozlícený Óiši a Kataokovu ruku zadržel.

„Co jí to děláš? Zbláznil ses?"

Kataoka klesl v slzách na kolena.

„Kéž bych se zbláznil. Kéž bych nebyl viděl to, co jsem viděl!"

„A co jsi viděl?" naléhal Óiši. Stále držel Kataokovu ruku a ohromeně zíral na rozcuchanou Okaru.

„Radši bych umřel, ale musím vám to říct - ona je špiónka!"

Óiši pustil Kataokovu ruku a o krok ustoupil, jako by teď dostal ránu sám. Okaru začala vzlykat, ale pokud se ze sebe snažila něco vypravit, Óiši ji neslyšel.

Pomalu se vlekl ke dveřím a zastavil se teprve v okamžiku, když nezřetelně zamumlal: „Vypadni. Seber si věci a vypadni."

A pak byl pryč a Kataoka tam klečel dál a otupěle zíral do země. Okaru vzlykala u zdi, až se jí podlomila kolena a s pološileným výrazem ve velkých očích se zhroutila na podlahu.

* * *

Pozdě večer ji objevil Čikara. Probudil ho nějaký výkřik a rozběhl se do části domu vyhrazené ženám. Ten výkřik patřil malé maiko, ale když přiběhl Čikara, zmohla se jen na to, že ukázala směrem do pokoje, kde bydlela Okaru.

Pod stropním trámem tam visela Okaru na svém vlastním šátku. Čikara se s očima rozšířenýma hrůzou vrhl vpřed, podepřel ji a rozvázal uzel. Snesl ji na podlahu a poslouchal, zda jí buší srdce. Pojednou slabě zachroptěla a chlapec věděl, že je naživu.

„Rychle," křikl na dívčinku stojící v chodbě. „Zavolej mého otce!"

* * *

„Ale vždyť já ho viděl," opakoval Kataoka. „Byl to ten špion, kterému jsme se všichni už řadu měsíců co nejvíc vyhýbali - Fudžii. Vyplácel tlustého starého Hošina za jeho služby, jen co se vrátil z návštěvy u Okaru. Co jiného jsem si mohl pomyslet?"

„Bud' zticha," zavrčel na něj Óiši, poklekl vedle nehybného těla své Okaru a pokoušel se jí vpravit do úst trochu čaje. „Věřím všemu, co mi říkáš. Ale měli jsme vyslechnout také ji. Cožpak by špion provedl něco takového?" ukázal na bezvládné dívčino tělo, na krku s dosud zřetelnými otlaky od šátku.

Kataoka nic neříkal a oba Okaru ustaraně pozorovali. Čikara s malou maiko seděli vzadu v místnosti a úzkostlivě se drželi zticha, aby si jich ostatní nevšimli a neposlali je spát.

Okaru se zavrtěla, něco zamumlala a konečně pomalu otevřela oči. Rozhlédla se po všech tvářích kolem sebe, až se její pohled zastavil na Óišiho obličeji.

„Je mi to líto," vysoukala ze sebe uctivou omluvu a do očí se jí vhrnuly slzy. „Ale nedokázala jsem snést, když jsem viděla, jak vaše láska ke mně umírá."

Óiši jí něco konejšivě zabručel do ucha a dívka se nepatrně pousmála. Pak se obrátil k ostatním.

„Můžete se vrátit do ložnic. Okaru bude v pořádku.“

Všichni tiše vstali a odcházeli. Óiši s Okaru zůstali sami.

„Chtěl po mně, abych jim donášela - ale já mu řekla, že něco takového nikdy neudělám," vypravila ze sebe namáhavě.

„Však já vím - já vím. Teď se vyspi a zítra na všechno zapomeneme.“

Položil se vedle ní a za chvíli oba usnuli.

XV

Nastalo období vrcholného léta, čas slavností Ura bon, věnovaných památce zemřelých, a Óiši se rozhodl, že by vůbec nebylo od věci vyjít si ven a zúčastnit se oslav. V uplynulém roce si nechali ujít celou řadu svátků, a bylo už načase si to trochu vynahradit.

A tak vyzdobili dům papírovými lampiony, skládanými ptáky, kteří se po zažehnutí roztáčeli, vznesli a zase klesli dolů, i dekoracemi ze zeleniny, jež měly vítat duchy zesnulých. Přímou ve vstupní síni domu postavili zvláštní svatýňku. Božstvo Óšórjó, jemuž byla zasvěcena, představovalo společnou duši všech jejích zemřelých předků. Na dlouhý svitek napsali jména všech zesnulých a vložili ho dovnitř svatýňky, před níž udržovali stále zapálené vonné tyčinky. Každá z žijících osob pronesla vlastní modlitbu, způsobem, který považovala za nejvhodnější, což odpovídalo tradici, že nejlepší je uctívat svého vlastního Buddhu.

Když nadešlo poslední ráno svátků Ura bon, na otevřené lodičky z pampasové trávy naložili úhledně upravené pokrmy a odnesli je k řece. Za časného úsvitu tam na malých člunech zapálili svíčky, opatrně plavidla snesli do vody a nasměrovali po proudu. Loďky odplouvaly pryč a lidé na břehu, kteří je sledovali, provolávali pozdravy na rozloučenou s božstvem až do dalšího roku. Čikara s útlu maiko měli na starost spouštění lodiček a bylo zřejmé, že je to nesmírně těší. Když ostatní

odešli, zůstali spolu na břehu řeky a dívali se, dokud drobná světylka nezmizela daleko po proudu. Zakrátko začali pociťovat hřejivé paprsky vycházejícího slunce.

„Kde nás asi bude konec, až Óšóroj sama přijde znovu?“ zvedla dívka zamyšleně hlavu a podívala se na chlapce vedle sebe.

„Kdo ví?“ odpověděl nenuceně. „V tomhle světě člověk nedohlédne, kam ho zaneše příští krok.“

„A ty bys to nechtěl vědět?“ zeptala se. „Myslíš, že ještě budeme žít tady, tak jako teď?“

„A co na tom záleží? Jedno místo je přece jako druhé, ne?“

„Ale kdepak,“ namítla rozhodně. „Nikde není tak krásně jako tady.“

Čikara se na ni trochu neklidně podíval. Neměl v úmyslu se jí svěřovat s tajemstvími, ale cítil, že si nezaslouží, aby ji ponechával v klamných nadějích.

„A co dům, kde žijí gejši? Tam se ti nelíbilo?“ zeptal se.

„Ale ano. Bývalo tam docela veselo - aspoň někdy. Ale taky to znamenalo tvrdou práci... ne že by mi to vadilo, ale nikdy tam nebyl takový... blažený klid jako tady.“

„Já bych řekl, že je to tu klidné až moc,“ utrousil Čikara trochu útočně. „Když se člověk připravuje na život samuraje, potřebuje, aby se aspoň trochu něco dělo, jinak zleniví.“

„Opravdu mi chybějí některé večírky,“ připustila, „ale když je jich moc, taky to unaví. Kdybych tam tak mohla pracovat jen po část doby a pak se zase vracet sem, jak by se mi zachtělo - to by bylo dokonalé.“

„A co tam na těch večírcích děláš?“ vyptával se jí zvědavě. Sám v domě gejš v životě nebyl a bylo mu jasné, že nejspíš se už do žádného ani nepodívá.

„No, hlavně tam roznášíš čaj a sake a usmíváš se. Většinou se toho snažíš co nejvíc pochytit od nejlepších gejš, jako je Okaru-san, a naučit se, z čeho se muži nejvíc těší. Pak máme lekce tance a zpěvu a denně cvičíme na šamisen, takže

když dorosteme do správného věku, mohou se z nás taky stát prvotřídní gejši."

„A kdy to bude?"

„Pokud jde o mě, za dva roky - to mi bude šestnáct. Na tu dobu se už opravdu moc těším. Přijdeš se za mnou podívat, až budu gejšou? Přijdeš do Gionu? Ráda ti zatančím."

Čikara zaváhal a pak zalhal jako správný zdvořilý muž - ujistil ji, že určitě. Nikdo z nich si nevšiml, že Óiši s Okaru, kteří se pro ně vrátili, teď tiše stojí na nábřeží nad nimi a usmívají se jejich rozmluvě.

„Až bude má příprava u konce, pořádně si oddychnu," pokračovala dívka. „Ne že bych si nevedla dobře," dodala spěšně. „Okaru-san říká, že jsem na svůj věk moc dobrá, ale někdy bývám v zimě tak promrzlá, když musíme dlouho nehybně sedět ve studené místnosti."

„To musíte dělat taky?" zeptal se Čikara. „Já myslel, že takový výcvik podstupují jenom samurajové."

„Možná že být samurajem a gejšou nakonec není zase tak odlišné, co myslíš?" nadhodila, celá překvapená z toho, jaký objev učinila.

„Ba ne, je to velikánský rozdíl," nesouhlasil. „Samurajové se musejí učit jezdit na koni, bojovat mečem, střílet šípy z luku, musejí zvládnout kaligrafii a... spoustu věcí, které gejši nedělají."

„Ale my taky musíme přísně cvičit tělo i mysl," trvala na svém. „Myslím, že to má přece jenom něco společného."

„No, snad," připustil chlapec neochotně. „Ale nikomu neříkej, že jsem něco takového vůbec vyslovil."

Óiši se na břehu na Okaru usmál a potichu se spolu vytratili. Cestou domů Óiši promluvil: „A to ty jsi taky prošla celým tím přísným výcvikem? Vážně jste sedávaly mnoho hodin ve studené místnosti a nesměly se ani pohnout?"

Rozesmála se. „Já jsem vlastně byla mnoha z těch věcí ušetřená. Začala jsem se tomu řemeslu věnovat až později."

„Já vím," prohodil, a Okaru se na něj překvapeně podívala.

„Co o mně vlastně víte?" zeptala se.

„Všechno - všechno, co se zvědavému opičákovi jménem Kataoka podařilo vypátrat."

Na chvíli zmlkla, pak promluvila tichým hlasem.

„Takže víte, co jsem tím myslela, když jsem řekla, že je mi blízký ten, kdo utrpěl ztrátou svého postavení."

„Ale ty jsi své postavení přinejmenším získala zpět. Slavná gejša je ve společnosti rozhodně výš než obchodníková dcera. A to všechno jsi dokázala vlastními silami a navzdory velkým překážkám."

„Právě tak, jako to dokážete vy," pravila, náhle hluboce vážná. „Jako to dokážete vy."

Óiši si v tu chvíli uvědomil, že před touto ženou už nemá žádné tajemství. Její myšlení mu bylo natolik blízké, že se už před ní nepokoušel cokoli zakrývat.

„Takže víš, že se nakonec budeš muset vrátit do čajovny mezi gejši?" zeptal se jemně.

Okaru pozdvihla obočí. Óiši si zjevně neuvědomoval, že učinit takový krok není nic snadného. A v jejím případě se nakonec mohlo ukázat, že je to zcela nemožné.

„Zítra povanou zítřejší větry," prohodila poněkud lehčím tónem. „S tím si budu dělat starosti, až nastane čas."

„Doufám, že až ten čas přijde, nebudeš se tím příliš trápit."

„Nikdy jsem nelitovala, že jsem se stala gejšou," ujistila ho. „Dokonce i teď to má jisté výhody. Až vám v srdci začne vát podzimní vítr a já se stanu nepotřebnou jako papírový vějíř, dokážu se vydat svou vlastní cestou. A to by vůbec nepřicházelo v úvahu, kdybych byla v životě něčím jiným."

Óiši přikývl. Okaru věděla, co dělá, a on si jí vážil pro její praktičnost. Nemělo smysl jí vyvracet názor, že by ho jednou měla omrzet - věděla stejně dobře jako on, že je rozdělí něco jiného.

Pomalou spolu kráčeli zpět k domu. Ráno už pokročilo, oteplovalo se a cikády začínaly bzučet. Óiši si vzpomněl na poslední setkání se svou manželkou, při němž jí předal oznámení o rozvodu, a vybavil si, jak mu slíbila, že se za něj bude modlit. Doufal, že víru obou žen, jež vstoupily do jeho života, nezklame, a všechny ty oběti a odříkání na dlouhé cestě k cíli se nakonec podaří vykoupit.

Když došli ke dveřím domu v Jamašině, Óiši se ze zvyku přesvědčil, zda je na druhé straně přes cestu stále špeh. Jako vždy tam stál ve službě komusó, a Óiši se jen zamračil a tiše zaklel.

Okaru k němu pocítila vřelé sympatie. Chápala ho, věděla, jakému tlaku je vystaven, a hlavně jaké mu dělá starosti Hara, který nadále odmítá odpovídat na jeho vzkazy. Přemítala, jakým způsobem by mohla Óišimu pomoci. Co by tak měla podniknout, aby se podařilo odklidit nepřátele jejímu drahému jednou provždy z cesty? Pokud by to snad něčemu mohlo posloužit, třeba by předstírala, že přistoupila na špehování, a podávala jim zkreslené informace. Jenomže kdyby to prohlédli, vyvolalo by to natolik vážné podezření, že by se Óišiho situace jenom ještě víc zamotala. Takže to nebyl příliš dobrý plán.

Uvědomovala si, že od doby, kdy začali bydlet v Jamašině, se sice počet špehů snížil, ale to samo o sobě nestačilo. Vytrvalé kapání dešťových krůpějí sice někdy prorazí i kámen, ale možná by nebylo od věci využít mohutnější proud vody z jiného zdroje. Tak jako tak, musí si o tom brzy s Óišim promluvit. Víc hlav, víc rozumu, alespoň někdy to tak bývá.

* * *

Jednoho rána na sklonku léta dorazil Fudžii před dům v Jamašině, aby zaujal své pozorovací stanoviště. Zastavil se

před svým podřízeným, jenž měl hlavu rovněž zakrytou košem, zívá a vyžádal si hlášení o tom, co se dělo v noci.

„Nic," ozvalo se dutě zpod koše. „Za celou noc nikdo nevyšel ani nevstoupil dovnitř."

Fudžii se zamračil. Takhle to teď vypadalo už několik týdnů. Dokonce i během dne se dalo zachytit jen velice málo pohybu. Že by se snad Óiši rozstonal? Nebo ho tak vyčerpaly ty dřívější bujaré večírky v Kjótu? Nečinnost ve Fudžiim vyvolávala podezřívavost a obavy. Jeho současné zprávy odesílané Čisakovi vyznívaly tak, jako by Óiši naprosto složil ruce v klín. Ale vzdal to doopravdy? Nebo jde jenom o úskok, o trik podobného druhu, jakým zřejmě bylo to, když si vzal k sobě do domu Okaru?

V zamyšlení svého muže propustil a zaujal strážní místo sám. Uvnitř slaměného koše mu bylo horko a věděl, že během dne se oteplí ještě víc. Kdyby se tak aspoň něco semlelo, aby byl té jednotvárnosti konec...

Uvnitř domu vládl zjevný klid a mír. Při několika příležitostech viděl Óišiho s Okaru, jak se vyšli na chvilku projít do zahrady, a vždycky k sobě byli pozorní. Stejně tak se zdálo, že i Óišiho mladý syn našel výbornou společnici v malé maiko, ani on nejevil nejmenší známky neklidu. Ze všech hledisek tu zkrátka vládl až nepřirozený klid. Něco se už konečně muselo stát.

Ale to, co se doopravdy stalo právě toho rána, by si byl Fudžii nikdy nedokázal představit ani ve snu. Už velmi časně vyšel z domu Óiši. Byl sám a v ruce nesl jakýsi nástroj, který nevypadal povědomě. Fudžii se podíval lépe a uviděl, že je to motyka! A nejen že ji Óiši nesl, zdálo se, že se s ní chystá i pracovat!

Fudžii si posunul koš na hlavě víc dozadu, aby lépe viděl. Óiši skutečně začal zpracovávat půdu na malém záhonku před domem. On ji vážně připravoval na podzimní výsadbu! Fudžii se z toho ještě ani nestačil vzpamatovat, když z předních dveří vyšla Okaru a začala Óišiho sledovat. Tu a tam k Óišimu

prohodila nějakou radu, jak s motykou zacházet a jak nejlépe záhon vymezit, a Fudžii musel několikrát rychle zamrkat, aby se ujistil, že se mu to jenom nezdá. Tohle že je ten velký válečník, samuraj, k jehož sledování ho najali, aby se zamezilo krvavému povstání? Bývalý hlavní vazal knížecího rodu Asanů a takový poklidný domácí výjev? Ne, to Fudžiimu naprosto nešlo dohromady.

Postupně se oteplovalo, Óiši si svlékl svrchní oblečení a pracoval dál jen ve spodním prádle - jako nějaký chudíčký rolník! Horko začalo působit i na Okaru a její poznámky a rady teď vyznívaly o něco kousavěji.

„Ale takhle ne - musíte to zřít hlouběji!"

Óiši nic nahlas neodpověděl, ale kopal dál.

O chvíli později se ozvala znovu.

„Myslíte, že ta plocha bude stačit? Musíme toho vysázet spoustu, jestli chceme mít každý den čerstvou zeleninu."

Óiši něco zabručel a pokoušel se okopávat půdu dál. Do očí mu ale stékal pot, a tak se zastavil, aby si ho otřel rukou.

„Ale teď to nemůžete přerušovat," ozvala se nahlas. „Jen to dokončete, pak bude ještě větší horko."

„Však bych s tím byl hotov mnohem dřív, kdyby ses vrátila do domu a držela zobák," křikl na ni.

Okamžik zůstala v úžasu stát jako opařená nad tím, jak s ní mluví, pak se otočila, vzlykla a vběhla do domu. Óiši si sám pro sebe nahlas zaklel a znovu se dal zuřivě do práce. A všechno to sledoval užaslý Fudžii.

Když ho na jeho stanovišti vystřídali, rychle odeslal dopis Čisakovi, v němž ho zpravil o novém, neočekávaném vývoji. Netrvalo dlouho a předvolali si ho do Eda.

* * *

Čisaka přecházel sem tam a náhle se před Fudžiim zprudka zastavil, když zachytil špehovo kradmé zívnutí.

„Hodně tě nudím?" zeptal se kousavě.

„Ne - ne," vyhrkl Fudžii spěšně. „To jen - je nás tam málo a poslední dobou jsem si příliš neodpočinul."

„Pokud mi říkáš pravdu..." Úlisný mužík se odmlčel, když postřehl, jak ruka vysokého samuraje zlehka dosedá na jílec meče. „Chci říct, pokud je pravda, že Óiši skutečně nadobro zanechal čínorodého života, pak si budeš moci dopřát odpočinku, co hrdlo ráčí."

Fudžii se zhluboka nadechl a namítl: „Já vím, že podle všech důkazů se Óiši zdánlivě natrvalo uchýlil do ústraní, ale pořád mám pocit, že to ve skutečnosti není tak, jak se navenek zdá."

„Oceňuji tvé pocity. Byl jsi na Óišiho stopě hodně dlouho, a tak se zřejmě nechceš jen tak vzdát. Ale skutečný význam dění, které jsi pozoroval a hlásil, tady určuji já. A na základě tvých hlášení nevidím žádnou možnost, jak bych před knížetem Uesugim mohl ospravedlnit jakékoli další výdaje."

Cosí v tónu, jakým to Čisaka vyslovil, ve Fudžiim vzbudilo neklid. Snad se něčím nedotkl tohoto skřeta, který pro něho mohl udělat hodně dobrého i zlého!

„Jsem jenom voják," hlesl. „Plním rozkazy, jak nejlépe umím, a nezpochybňuji své úkoly. Přijímám vaše závěry."

Čisaka se nad tím přiznáním své nadřazenosti usmál, odkašlal si a otočil se k odchodu.

„Byl jsi mi velmi užitečným pomocníkem, Fudžii," pravil nakonec. „A hodlám se ti za tvé služby odměnit."

„Žádám jen to, abych mohl nadále mít tu výsadu sloužit rodu Uesugiů," pronesl Fudžii s předstíranou pokorou.

Čisaka se k němu otočil a zkrřížil ruce na prsou. „Právě o tom jsem si s tebou chtěl promluvit." Postřehl, jak se dlouhánovy oči zúžily, a chvatně dodal: „Ne že bych tě nechtěl přijmout jako jednoho z našich lučištníků - vím, že střelec jsi skvělý -, ale musím vzít v úvahu víc věcí. Například peněžní zdroje. Však víš, na kolik to sledování naší pokladny v uplynulých měsících přišlo. A jak je ti jistě známo, náklady na vydržování třeba jen jediného bojovníka navíc šly poslední

dobou nesmírně nahoru, hlavně když se vezme v úvahu, že žijeme v mírových dobách. Asi bych ti to ani neměl říkat, ale museli jsme nedávno snížit počet našich mužů, kteří sloužili rodu Uesugiů po celý život. Jistě si uvědomuješ, že by působilo divně, kdybych tě měl zrovna teď přijmout."

Fudžii to už déle nevydržel. „Ale cožpak nechápete, že když sledování zrušíte a dovolíte Óišimu, aby se pohyboval, kam se mu zachce, zůstane vám na ochranu urozeného pana Kiry už jen poslední možnost -mohutné vojsko dobře vycvičených bojovníků?"

„A já si myslím, že takových máme dost," podotkl Čisaka klidně.

„Co proti mně máte, že se mnou takhle jednáte?" vybuchl Fudžii a při těch slovech se vztyčil do plné výšky.

Čisaka se na chvíličku zamyslel.

„Jen to, že mi neustále připomínáš celou tu zatracenou Asanovu aféru," pronesl nakonec věcně. „A já už bych to moc rád považoval za uzavřenou věc."

Fudžii zavřel oči. Před časem přijal tuhle špinavou práci, protože mu skýtala možnost znovu vybřednout z opovrhovaného postavení rónina. A teď? Stačil jeden rozhovor a všechno dospělo k hořkému konci.

* * *

První tu skvělou novinu zjistila Okaru. Brzy zrána vyšla z domu zalít záhonek zeleniny a tu se jí zdálo, že něco nehraje. Rozhlédla se zmateně kolem a chvíli si nemohla uvědomit, o co jde.

Pak se podívala brankou na ulici a došlo jí to. Špeh byl pryč!

Rychle pospíchala k Óišiho lůžku a poklekla vedle něj. Muž ospale pootevřel oči, podíval se na ni, a když spatřil její vzrušený výraz, otevřel je naplno.

„Copak byste si přál více než cokoli jiného na světě?“ zeptala se ho rozverně.

Usmál se a natáhl se po ní, ale ona ho vzala za ruku a pomohla mu vstát. Pak s širokým úsměvem vedla popleteného Óišiho k hlavnímu vchodu. Pohlédl ven a vydechl překvapením.

Poprvé od chvíle, kdy přišli do Jamašiny, nesledoval dům žádný komusó se slaměným košem na hlavě. Vděčný Óiši se na ni zářivě usmál a vzápětí vyrazil hlasitý pokřik, po kterém se seběhli i ostatní, a zakrátko už všichni vzrušeně brebentili jeden přes druhého.

Brzy zjistili, že zmizel i kuchař. Óiši s Kataokou na sebe mrkli, zatímco ostatní si až nyní pomalu začali uvědomovat, že šlo rovněž o špeha. Teď teprve nastal opravdový důvod k oslavám a Okaru s malou maiko obsadily kuchyň a pustily se do příprav hostiny. Čas čekání je u konce a muži z Akó mohou konečně začít jedit!

* * *

Zato Kira v Edu neměl na nějaké oslavy ani pomyšlení. Když přestaly chodit zprávy od špionů, vydal se navštívit Čisaku, aby zjistil, co se děje. Čisaka se podrbal na holém temeni a bez okolků mu sdělil, že výdaje narostly do neúměrné výše a sledování museli ukončit.

„Ale jakou pak tedy máme ochranu...“ spustil Kira a na tváři se mu prohloubily vrásky.

„Jen si nedělejte starosti,“ skočil mu do řeči Čisaka a přinutil se ke křečovitému smíchu. „Vždyť jsme to všechno provozovali po tolik měsíců - podle mně je naprosto zřejmé, že se k ničemu nechystají.“

„Já si tak jist nejsem,“ potrásl hlavou Kira.

„Na to, aby něco podnikli, byla přece pravá chvíle tenkrát, když jim zabírali hrad, nemyslíte? A od té doby neudělali jediný krok, který by se dal označit za podezřelý. Dokonce i

když jejich vůdce přijel do Eda a vy jste se ukrýval ve svém sídle, vlastně vůbec nebylo čeho se bát. Přišel jen navštívit hrob svého pána, nic víc."

„Ale já bych se cítil mnohem bezpečnější, kdyby..."

„Podívejte se, urozený pane Kiro," znovu ho přerušil Čisaka, „se svolením knížete Uesugiho jsem zařídil, aby k vašemu domu přidělili stráž, které by byly v případě útoku okamžitě k dispozici. Věřte, že mě to stálo nemálo úsilí, a pro rod Uesugiů to znamená zase jen další výdaje. Dokonce i když se to nezdá nezbytné, hodláme v tomto řešení pokračovat bez časového omezení. Ale chtít ještě něco víc, to už..."

Kira si najednou uvědomil dvě věci. Především to, že pokud by chtěl, aby mu Čisaka zajistil ještě dokonalejší ochranu, musel by ho uplatit. K tomu se mu ale v této době nedostávalo prostředků, neboť odchod na odpočinek s sebou přinesl pokles příjmů. Kromě toho viděl, že Čisaka se vytrvale brání tomu, aby ho vzal přímo do Uesugiho hradu. Dospěl k názoru, že k tomu musí něco říct.

„Svého času se hovořilo o tom, že bych se přestěhoval do hradu..."

„Není tam místo," usadil ho Čisaka rychle, „a kromě toho to není nezbytné. Tam, kde jste teď, máte zajištěno stejné bezpečí, můžete mi věřit. Jsme dostatečně nablízku, takže kdyby nastaly jakékoli potíže, můžete poslat pro pomoc, a já vám zaručuji vyslání posil - ačkoli vy sám jste přece skvělý šermíř, nevidím důvod, proč byste je měl potřebovat."

Kira měl ke spokojenosti daleko, ale jasně si uvědomoval, že jedinou možností, jež mu zbyla, bylo protestovat přímo u hlavy rodu, a do toho se mu příliš nechťelo. Už kvůli delikátnímu postavení, v němž se ocitl jeho vnuk, adoptovaný Uesugiho rodinou. A tak se s Čisakou rozloučil a odešel domů.

Byl by býval zneklidněn mnohem víc, kdyby tušil, jakou zprávu obdržel Horibe od Hary. Psalo se v ní, že zvěsti o Óišiho chování v Kjótu nelhaly a že je načase vzít věci do vlastních rukou. Horibe v záchvatu vzrušení okamžitě vyrazil

do Ósaky, aby se v tajnosti poradil se svým novým vůdcem. Ve světle nejnovějších okolností se domnívali, že nebude příliš těžké získat většinu mužů na svou stranu.

* * *

Koncem téhož měsíce padlo v lukostřelecké škole v Ósace rozhodnutí o útoku na Kiru, ale došlo k němu dost neočekávaným způsobem.

Hara svolal noční schůzku všech mužů přítomných ve městě a okolí a vysvětlil jim, že Óišiho vzhledem k jeho nestoudnému jednání nelze nadále považovat za právoplatného vůdce. Oznámil, že se ujímá velení a jeho pobočníkem se stává Horibe. Nechtějí už dál marnit čas a hodlají ihned naplánovat útok na Kirovo sídlo v Edu. Řada mužů Harovo pozvání nepřijala, neboť stále věřili v kompetentnost svého původního vůdce, ale přece jen se jich dostavil značný počet a Hara byl potěšen, že je jich tolik. S takovou jednotkou by mohli uspět.

V temných prostorách střelnice, osvětlených jen jedinou pochodní, se Hara ujal slova a právě vysvětloval, proč se cítí oprávněn svolat takové shromáždění na vlastní pěst, když tu se náhle ozvalo zaklepání na dveře.

Hara se odmlčel a všichni muži zadrželi dech. Strážný nepatrně pootevřel dveře a vyhlédl ven. Byli připraveni prchat nebo v případě nutnosti bojovat, ale ukázalo se, že ani jedno z toho nebude potřeba. Všichni viděli, jak strážný strnul, když návštěvníky poznal, znovu dveře zavřel a viditelně zmatený spěchal k Harovi.

„To je Óiši!“ zašeptal. „Óiši s Kataokou!“

Hara s Horibem si vyměnili rychlé pohledy. Na okamžik nevěděli, co mají dělat, až konečně Hara promluvil.

„Ať jdou dál.“

Horibe chtěl něco namítnout, ale Harův pohled ho zarazil. Koneckonců Óiši byl stále jejich oficiální vůdce, a pokud se domáhal vstupu, neměli jinou možnost než ho vpustit dál.

Strážný pospíchal zpátky ke dveřím a otevřel. Dovnitř vstoupil s tichou důstojností Óiši s širokým rolnickým kloboukem na hlavě. V patách za ním následoval Kataoka, oděný rovněž jako muž pracující na poli. Óiši prošel síní kolem lukostřeleckých terčů v zářivě červených a žlutých barvách, jež značně kontrastovaly se zasmušilou náladou přítomných mužů. Konečně se zastavil a otočil se čelem k nim. Když začal mluvit, zvedl ze země zatoulaný šíp a pomalu z něj odlupoval perlička.

„Je mi líto, že jsem takhle přerušil vaše shromáždění," pronesl klidně, jako by se připojil k obyčejnému večírku v čajovně, „ale objevila se jistá naléhavá záležitost, která vaše plány zcela nepochybně ovlivní."

Rozhlédl se po mužích kolem sebe a někteří z nich se neklidně pohnuli, jako by měli pocit, že si chce zapamatovat jejich tváře, aby je později mohl nějak potrestat. Óiši to postřehl a hned se je pokusil uklidnit.

„Nejdřív bych chtěl říct, že nikomu nevyčítám účast na dnešním setkání a rozhodně necítím zášť vůči těm, kteří se vás sem rozhodli svolat."

Hara a Horibe hleděli do země a nic neříkali. Óiši pokračoval.

„Jsem si vědom, že mnozí z vás ztratili víru v mou schopnost vás vést na základě toho, co slyšeli o mém způsobu života v Kjótu. Pravděpodobně vám tyto věci vylíčil Hara-san, který byl očitým svědkem mého hýření s nejpodřadnějšími ženskými - a za peníze, které samozřejmě náležejí vám všem."

Někteří muži se začínali rozpačitě vrtět, ale Óiši dál trpělivě vysvětloval.

„Možná jste také slyšeli, že jsem se ukazoval na veřejných místech v podroušeném stavu a že mě tam dokonce přistihli,

jak vyvolávám hlučnou potyčku ve veřejném divadle... A já vám teď musím na rovinu přiznat, že tohle všechno je pravda."

Óiši si nevšímal přitlumeného mručení, jež po těchto slovech následovalo, a nyní zacítil přímo na Haru.

„Doufal jsem ovšem, že můj starý přítel Hara mi dovolí vysvětlit mé jednání dřív, než dospěje k nějakým nepředloženým závěrům a pokusí se sám zmocnit velení celé skupině."

Hara začal cosi gestikulovat na protest, ale Óiši pokračoval.

„Vážím si jeho odhodlání podniknout něco, co by odčinilo smrt našeho pána, ale dovoluji si prohlásit, že jeho zápal není o nic silnější než moje vlastní touha udělat to samé. Také ho obdivuji za to, že otevřel tuto školu lukostřelby pro obyčejné lidi, protože z vlastní zkušenosti vím, jak hluboko jsme museli klesnout, abychom světu dokázali, že jsme něco jiného - než ve skutečnosti jsme. A právě a jen toto byl smysl všeho, co jsem dělal, a teď jsem zde, abych vám ohlásil, že jsem dosáhl jistého úspěchu."

Odmíchl se a se spokojeným výrazem se po nich rozhlédl. „Špehové jsou pryč. Poprvé od smrti našeho pána si myslím, že nyní je možné pokročit v našich plánech a mít přitom naději na úspěch. Vrhout se do toho dříve by bývala naprostá pošetilost, jak jsem říkal celou dobu."

Mezi muži to zašumělo a Óiši se nyní obrátil k Harovi.

„Kdepak je tvůj pomocník - ten, co si říká Koniši?"

Hara skoro nevěděl, jak odpovědět, a zakoktal se.

„Proč... on... je pryč! Neviděl jsem ho už dva dny!"

Óiši přikývl. „Máš štěstí, že se tohle shromáždění nekonalo o dva dny dřív. Cožpak ti ještě nedošlo, že tvůj pobočník byl jedním z Fudžiho mužů?"

Hara zavrčel a chtěl se přít, ale Óiši pokračoval, nedal mu příležitost.

„Kataoka ho tu viděl, když přinášel zprávy, které jsi odmítal přebírat. A poznal v něm muže, který byl s tebou oné

noci v Kjótu, kdy jsi ztratil víru ve svého vůdce... Ale já se tě na něco zeptám. Jakkak bys mě té noci asi našel, kdyby chlap, co tě vedl, nebyl jedním ze špiónů? Nikdy tě nenapadlo o tom přemýšlet?"

Hara zůstal stát s otevřenými ústy. Nebylo co dodat.

„Ano, špehové se stáhli," pokračoval Óiši, „a tvrdím, že jen díky mým hereckým výkonům. Byl jsem tak dokonalý herec, že jsem zmátl dokonce i mnohé z vás, ačkoli jste si měli pamatovat, že jsem složil stejnou slavnostní přísahu jako vy a nikdy jsem se jí nepřestal řídit. Ale bez ohledu na to, co se stalo, soudím, že my všichni máme stále tutéž touhu pomstít smrt našeho pána. Složili jsme si navzájem slib, a pokud jde o mě, já ho rozhodně hodlám naplnit. Doufám, že vy cítíte totéž."

Na chvíli bylo ticho, a pak místností zaznělo všeobecné souhlasné přitakávání.

„Dobře," pokračoval Óiši, „protože konečně nadešel čas, kdy můžeme mluvit o úderu ne někdy příští rok nebo příští měsíc, ale teď! Dnes jsem dostal zprávu od muže, který v tuto chvíli velí skupině v Edu," a významně pohlédl na Horibeho, který byl daleko od svého určeného působiště, „a ta zpráva říká, že pokud jde o naše odvolání, všechno je ztraceno. Daigaku Asano je pod dohledem ve své provincii. Za údajný zločin svého bratra byl odsouzen k trvalému vyhnanství a jméno rodu má být úplně vyřazeno z úředního seznamu. Všechny naděje na opětovné získání hradu v Akó jsou jednou provždy ztracené."

Muži kolem něj seděli s doširoka otevřenými očima, jak se jim do mysli zarávala tato strašlivá novina. Pak začali nezřetelně hovořit a zvuky svědčily o sotva potlačovaném vzrušení.

Ozvaly se výkřiky: „Pomstu! Teď můžeme konečně vykonat svou pomstu!" a Hara nejistě vykročil k Óišimu a uklonil se před ním.

„Je to pravda?“ zeptal se. „Konečně můžeme pomstít smrt knížete Asana, jak náleží?“

Óiši přikývl. Oči mu v záři pochodně plály.

„Ještě jednou vás prosím, abyste mi odpustil,“ vyhrkl Hara kajícně.

Óiši se na něho usmál. Nyní vykročil s omluvami vpřed také Horibe a Óiši i jemu věnoval úsměv na znamení odpuštění. Pokynul Kataokovi, a když se nevelký muž s opičí tváří přiblížil, Hara ho popadl a sevřel v bratrském objetí, až hlasitě zalapal po dechu. Shromážděním zazněl smích, jenž s sebou odnášel veškeré napětí. Tak jsme zase všichni pohromadě! A nic než smrt nás už nemůže rozdělit.

XVI

Zpráva z Eda, že Daigaku byl s konečnou platností vypovězen do vyhnanství, vyvolala v Jamašině současně úlevu i zoufalství. Znamenala zjevně těžkou ránu pro Šindóa a Kojamu, kteří teď mohli pohřbít veškeré naděje na to, že vyhrají bez boje. Když tu novinu slyšel Kataoka, na jeho opičí tváři se usadil odhodlaný výraz a v očích se mu bojovně zajiskřilo. Čikarovi se v prvním okamžiku zdálo, jako by vykročil do prázdna, ale sevřel ruku na jílci meče a aspoň předstíral, že stále stojí oběma nohama pevně na zemi.

Óiši najednou po prvním chvilkovém návalu hořkosti pocítil zvláštní mír. Poprvé od pánovy smrti se teď zřetelně ukázala cesta, po níž se mohou vydat a začít jednat. Už skončí ty věčné pře s ostatními muži o tom, že to, co se musí stát, je nutné odložit. Už žádné hraní na hlupáka, které podstupoval s takovým sebezapřením. Už žádné skrývání úmyslů, jež se teď konečně mohou naplnit. Zabijí muže, který je zodpovědný za smrt knížete Asana, ať už to bude mít jakékoli následky. Čas čekání je u konce.

Nejdřív se obávali, že protivníci po té zprávě zase obnoví jejich sledování, a Óiši se musel pohybovat obezřetně. Uplynulo však několik dní a po Fudžiim a jeho mužích nebylo

ani vidu ani slechu. Rozeslal proto svým mužům pokyn, že se mají shromáždit. Nyní se zdálo jasné, že Kira a jeho spojenci považují zabavení hradu v Akó za definitivní řešení a vůbec neuvažují o tom, že by ještě Daigaku mohl uspět se svým odvoláním. To, že Óiši dokázal čekat až na výsledné rozhodnutí o odvolání, mu nyní poskytovalo výhodu, jakou by byl jinak nikdy nezískal - moment překvapení.

Muži se na Óišiho pokyn dostavili do Jamašiny po malých skupinkách a během čtyř dnů se Horibe s první nevelkou jednotkou vydal do Eda. Plán počítal s tím, že ostatní budou následovat vždy po několika mužích s určitým časovým odstupem, aby nevyvolali nežádoucí podezření. Až budou v Edu, použijí krycích jmen a zůstanou rozděleni, dokud nedorazí poslední muž - sám Óiši.

Óiši s Onoderou, svým starým druhem zastávajícím roli náčelníka štábu, začal vypracovávat plán přesunů. Počet mužů papírově narostl asi na sto dvacet, ale zakrátko se ukázalo, že tohle číslo příliš neznamená. Více mužů, než předpokládal, totiž náleželo k těm, které Jošida nazval „třetí skupinou“ - tedy k lidem, kteří sice byli oddáni Óišiho plánu znovunabytí hradu, ale když se teď měli vydat na cestu pomsty, najednou odpadli. Z tohoto důvodu se rozhodl, že vyšle Kataoku, aby obešel všechny muže, vrátil jim jejich písemné přísahy a řekl jim, že mají volnou ruku a mohou ze skupiny vystoupit. Věděl, že někteří z nich by svým starým rodičům nebo malým dětem prokázali medvědí službu, kdyby je teď opustili, a chtěl, aby všichni věděli, že pokud se rozhodnou odejít, nikdo proti nim nebude nijak zaujatý. U některých přívrženců to udělal sám a ujistil je o tom osobně.

Jedním z těch, které navštívil, byl Emonšiči Jató, jemuž bylo teprve sedmnáct let, ale riskoval život už jen tím, že Óišimu řekl o onom shromáždění, které Hara svolal do Ósaky. Jinoch žil se svými stárnoucími rodiči v Kjótu, a když se Óiši dozvěděl, že Jató svou přísahu opětovně potvrdil, vydal se ho navštívit. Vzhledem k tomu, že Čikarovi, jenž rovněž dovršil

sedmnáctý rok, Óiši účast na útoku povolil, nemohl tohoto mladíka vyloučit kvůli věku. Chtěl však slyšet nějaké ujištění od jeho rodiny, že s tím souhlasí.

Podle hrubé chatrče, ve které bydleli, bylo jasné, že žijí v nelehkých podmínkách, ale rodiče trvali na tom, že Jató musí dostat příležitost, aby se útoku zúčastnil. Přesvědčovali Óišiho, že jejich chlapec by se nikdy nesmířil s tím, kdyby se k výpravě nesměl připojit, a oni sami by cítili, že zradili své pány, za které považovali knížete Asana a samotného Óišiho.

Proti tomu Óiši nemohl nic namítnout, ale víc než kdy jindy si uvědomil nesmírnou zodpovědnost, jakou na sebe vzal. Jen on musí zajistit, aby ten chlapec nezemřel nadarmo, a totéž se týká i všech ostatních. Věděl, že ho budou následovat tam, kam je povede, ale pokud by selhal, za života i po smrti by ho pronásledovala jejich obvinění. Když opouštěl chatrné stavení na okraji města, s překvapením si všiml, že oběma Jatóovým starým rodičům přináší nějaké jídlo muž, který dříve býval sluhou na hradě v Akó. Sluha se choval podivně. Když vešel do chatrče, předstíral, že svého starého vůdce nepoznal, a Óiši byl zmatený, než mu svítilo, o co vlastně jde. Sluha teď vlastně podporoval někoho jiného než své dřívější pány a nechtěl, aby se o tom vědělo, protože se bál, že toho, komu dříve sloužil, tím uvede do rozpaků. Óiši jen udiveně potřásl hlavou a vytratil se. Ze stavení se ozývalo tiché ženské vzlykání, jemuž odpovídal konejšivý hlas: „Když si to všechno promyslíš, nebude to tak zlé jako v době, než jsme ještě měli dítě.“

* * *

Óiši chtěl navštívit také Šindóa a Kojamu, ale ti mu poněkud zkřížili plány. Zničehonic se totiž úplně vypařili. Teprve mnohem později obdržel od Sindóa omluvnou zprávu, ve které stálo, že po důkladném zvážení s Kojamou usoudili, že nejsou předurčení k tomu, aby se z nich stali zdatní

bojovníci, a v bitvě by ostatním byli spíše na obtíž. Dospěli zkrátka k závěru, že „kdo uteče, vyhraje“, a jenom doufají, že jim Óiši odpustí. Toho jejich čin příliš nepřekvapil a nakonec byl rád, že vypadli z kola raději dřív než příliš pozdě. Uměl ocenit jejich upřímnost, s níž přiznali své nedostatky, doufal ovšem, že se jejich cestou nevydá příliš mnoho dalších mužů.

Ani zpráva od Kataoky z téhož večera nebyla příliš povzbudivá. Odpadla dohromady asi polovina z mužů, s nimiž počítali, takže jich zbyla necelá šedesátka. Také Kataoka se stal svědkem tíživé bídy, viděl děti i staré lidi, kteří museli tvrdě dít, a všude vládl hluboký smutek už jen při pomýšlení na nadcházející loučení. V každém případě si byli jisti alespoň těmi muži, kteří zůstali - ačkoli i jejich situace se mohla změnit, až se shromáždí v Edu a na dosah před nimi už vystane hmatatelný cíl.

Kataoka viděl, jak je Óiši vývojem sklíčen, a pokusil se v něm vzbudit aspoň trochu veselí. Vyprávěl mu o jednom muži, který s nimi nemůže jít jen proto, protože mu to nedovolí jeho žena. „Panečku, ta ho má pěkně v hrsti!“ Óiši už ale vyšel z místnosti.

Po oné zprávě z Eda vypukla skutečně horečná činnost a po několik dní se už ani neviděl s Okaru. Když teď unaveně odsunul dveře svého pokoje, našel ji tu, jak na něj čeká. Byl za její přítomnost vděčný a vykročil, aby se položil vedle ní. Chtěl se jí nějak omluvit za to, že si jí nehleděl, ale ona najednou odhodila pokrývky a se vzlyknutím ho zakryla svým nahým tělem.

„Neodcházejte!“ úpěnlivě prosila. „Neodcházejte s nimi do Eda - je to sebevražda!“

Překvapen jejím výbuchem jí uvolnil ruce ze své šíje a přidržel je obě před sebou.

„Myslím, že máš na víc,“ pokáral ji. „Ty, vyškolená gejša, a takhle ostudně vystavuješ city na odiv? Co by si pomyslel tvůj zákazník?“

„Mně je to jedno," zaječela. „Odjíždíte do Eda umřít a já vás nepustím!"

„Tak si myslím, jestli nejsi přece jenom špion," poznamenal a jemně ji položil. „Znáš všechny moje plány a pokoušíš se je změnit, aby z toho měl prospěch nepřítel."

„Pokouším se je změnit, abych z toho měla prospěch já," vzlykla a odvrátila se. „Jen pomyslete na můj život. Myslete na to, že ho můžete zachránit, a ne, že ho můžete někomu jinému vzít."

„Ale, ale," dobíral si ji dál. „Tak teď mi ještě začni vyhrožovat sebevraždou. Jestlipak je to čestné, postavit mě do takové situace? A stejně vím, že bys to neudělala."

„Jak to víte?" popotáhla.

„Protože jsi na to příliš silná," odpověděl a vztyčil se na lokti, aby se na ni podíval shora. „Ty jsi svou bitvu vybojovala - znovu jsi získala ztracené postavení. Ty se nenecháš udolat."

„Ale jsou ztráty, ze kterých se už člověk nevzpamatuje," štkala.

„Budeš mi muset dát stejnou příležitost, jakou jsi měla ty sama," řekl. „Tak je to spravedlivé."

„Nic není spravedlivé," odpověděla hořce. „A když zabijete jednoho mizeru, nic se na tom nezmění. Cožpak vás vůbec nezajímá váš vlastní život - nebo život vlastní rodiny?"

Óiši se na okamžik odmlčel. „Jeden život neváží skoro nic proti povinnosti," vysvětlil jí konečně.

„Ale povinnosti ke komu? Váš pán je mrtev - nikdo vám teď nedává žádné rozkazy."

„Ale ano," pravil vzdáleným hlasem, a ona se zvedla a podívala se mu zkoumavě do tváře, aby se pokusila uhodnout, jak to myslí. Položil jí ruku na krk a políbil ji. S povzdechem se znovu položila. A pak se s ní začal milovat oním jemným způsobem, jemuž ho sama naučila, a Okaru se mu již po chvílce naplno vzdávala. O mnoho později spolu usnuli.

Během prvního říjnového týdne se Óiši připravil k odjezdu. V Kjótu musel shromáždit některé zbraně a součásti zbroje, u nichž trval na tom, že je bude z bezpečnostních důvodů přepravovat osobně. Než se tyto věci konečně podařilo dát dohromady, zbylí muži už byli na cestě, s výjimkou Onodery, Kataoky, Čikary a tří dalších. K nim patřil i Mimura, kterého Óiši pověřil zvláštním úkolem.

Jednoho časného, chladného podzimního rána se shromáždili před domem a naložili na zbývající koně přepravní bedny s „hedvábným zbožím“. Všichni muži byli přestrojeni za obyčejné nosiče, kteří měli pěšky urazit celou dlouhou cestu Tókaidó se zbožím určeným jednomu bohatému daimjóovi v Edu.

Přesně tak, jako to kjótské gejši dělávaly, vyšla Okaru s malou maiko, obě ve svých nejpestřejších kimonech, před dům, aby se s muži rozloučily. Smály se, jako by právě skončil nejrozvernější večírek a ony se už těšily na další. Mladý Čikara se Okaru zdvořile uklonil a ta se na něj se zastřeným pohledem neurčitě usmála. Věděla najisto, že nikdy nezapomene, jak jí zachránil život. Pak se chlapec obrátil k drobné dívence, aby se uklonil i jí. Ta už v tu chvíli nedokázala dál zadržovat slzy, rychle se odvrátila k Okaru a zabořila jí obličej do rukávu. Čikara se otočil a zaujal své místo v malé karavaně. Óiši zvedl ruku, aby vydal povel k odjezdu, ale ještě zaváhal.

„Víš...“, promluvil k Okaru, ale nebyl schopen pokračovat dál. Ruka mu sklesla a muži s koňmi se dali pomalu do pohybu. Okaru se až do poslední chvíle statečně usmívala, ale když jí za branou zmizeli z dohledu, úsměv se vytratil a krásný červený vějíř jí vypadl z ruky. Začínal se zvedat podzimní vítr. Vzala dívku za ruku a odváděla ji dovnitř, aby ji připravila na návrat do Gionu. Maiko se tam měla vydat sama. Okaru o možnost návratu do svého předchozího působiště přišla ve chvíli, kdy odmítla donášet na Óišiho. Právě to byla totiž

jediná cena, na kterou byl tehdy Hošino ochoten přistoupit, pokud ji měl vzít znovu na milost.

XVII

Mimura odjel o několik hodin dříve než ostatní, neboť Óiši ho pověřil nesmírně závažným úkolem. Mladík hrdě vypínal hrud', když si pomyslel, jakou zodpovědnost mu svěřili.

I on byl oblečen jako obyčejný nosič, ale na rozdíl od ostatních nesměřoval přímo do Eda. Místo toho se ještě v temnotě před svítáním vydal sotva patrnou stezkou do Kjóta. Když dorazil do města, neprodleně zamířil do čtvrti, v níž sídlil císařský dvůr. U jedné ze zadních branek v postranní uličce se zastavil, rozhlédl se, zda ho někdo nesleduje, a zlehka zaklepal.

Uvnitř se nerozžalo žádné světlo, ale za okamžik slyšel někoho přicházet a branka se pomalu otevřela. Z domu zaslechl vzrušený pohyb a cosi, co znělo jako potlačované ženské vzlyknutí. Konečně vykročila ven droboučká postava. Byla to malá dcerka knížete Asana, nyní oblečená jako dítě prostých lidí. Bystrý, dychtivý výraz na drobné aristokratické tvářičce však zřetelně prozrazoval, že zřejmě nebude z rolnické rodiny.

Mimura neřekl osobám za vraty ani slovo, vzal dívku za ruku a chvatně spolu odcházeli pryč. Óiši už pěstounským rodičům poděkoval předem v dopise, jímž také domluvil toto setkání, a nemotorný sluha teď nechtěl marnit čas, když byla každá chvíle drahá.

Ve chvíli, kdy dorazil zpátky na rozcestí, odkud se dalo odbočit do Eda, začínalo nad jamašinskými střechami vycházet slunce. Načasoval si to opravdu výtečně. Z Jamašiny právě touto dobou přijížděl Óiši s ostatními členy skupiny, kteří kráčeli vedle nákladních koní.

Muži se nedokázali ubránit radosti, když spatřili dívku, a aspoň tlumenými hlasy ji uvítali. Malá se rozběhla k Óišimu

a vrhla se mu do náruče. Po krátkém, tichém objetí ji zvedl do výše a usadil na hřbet jednoho z koní. Pokynul Mimurovi, aby se chopil jeho uzdy a zařadil se za hlavní skupinu mužů. Neustále jim hrozilo nebezpečí, že by je mohli poznat, proto chtěl, aby to vypadalo, že dcera knížete Asana cestuje zvlášť. Mimura se proto měl stále pohybovat vzadu, ale na doslech, pro případ, že by nastala nějaká nenadálá událost.

Výprava neměla naspěch. Óiši se nadále domníval, že nejlepší bude využít okliky, a záměrně postupoval pomalu. Na noc se raději utábořili při cestě, než by se vystavovali riziku, že je někdo uvidí v ubytovacím hostinci, jehož stěny mohly mít uši a kde by byli vystaveni slídivým pohledům. Pomalým chodeckým tempem jim trvalo deset dnů, než došli do průsmyku v horské oblasti Hakone.

Putování až doposud pokračovalo bez jakýchkoli zvláštních událostí, po špehujících nepřátelích jako by se slehla zem. Vzhledem k tomu, a také proto, že jeho budoucnost se nyní jevila jasně předurčená, se Óiši konečně cítil nebývale uvolněný. Dokázal se teď i těšit z okolní krajiny - až dosud byl tak zaneprázdněný, že si něčeho takového ani nestačil všímat. Nyní se plně kochal úžasnými podzimními výhledy do okolí a kuželovitý kráter Fudži mu připadal majestátnější než kdykoli dřív.

V průsmyku bylo umístěno kontrolní stanoviště se závorou, poslední před klesáním do nížiny Kantó prostírající se kolem Eda. Už se jim podařilo projít všemi ostatními a podle Óišiho předpokladů měli i zdejší strážné přesvědčit o tom, že cestují za legálním obchodem.

Přesto se k závoře přiblížili v noci, čistě pro jistotu.

Opíral se do nich studený vítr, jenž jim poskytoval vítanou záminku, aby si vyhnuli límcе dlouhých plášťů. Ve větrné noci bylo rovněž pravděpodobné, že se strážní nebudou chtít zdržovat dlouho venku před svým vyhřátým přístřeškem.

Všechno proběhlo přesně tak, jak Óiši zamýšlel. Strážní spěchali, už aby byli zase uvnitř, a dokonce jim ani

neprohlíželi zboží. Brzy bylo po všem a muži s Óišim v čele se mohli vydat na další cestu. Zdálo se, že teď už je nic nemůže zastavit.

Jen začali sestupovat táhlým klesáním z hor, objevil se na cestě proti nim osamělý jezdec. Óiši se těsněji zahalil do pláště, a když ho muž míjel, odvrátil se na stranu. Vzápětí ale prudce zadržel dech, neboť jezdce poznal. Vysoká, štíhlá postava muže, jenž ho až donedávna takovou dobu sledoval, se nedala s nikým zaměnit. Byl to rónin Fudžii!

Óiši nemohl udělat nic, čím by varoval ostatní, a ruka mu zajela k meči pod pláštěm. Muž na koni si pozorně prohlédl všechny muže ve skupině, pěkně jednoho po druhém, a zdálo se zcela vyloučené, že by je nepoznal. A přece jel dál tiše, bez jakékoli známky toho, že ví, kdo jsou. Óiši muže sledoval, dokud jim nezmizel z dohledu, a pak dal povel ostatním, aby zastavili. Pro jejich bezpečí by bývalo jistě nejlepší vyrazit dál co nejrychleji, ale Óiši si na prvním místě dělal starost o dívku. Dokud se neobjeví bezpečně na dohled, počkají.

Když nechal Fudžii Óišiho skupinu za sebou a na koni dál stoupal k strážní boudě, v hlavě mu třestilo. V prvním okamžiku si netroufl proti Óišimu nic podniknout, protože byli v přesile a během vteřiny by ho vyřídily jejich meče. Ale co by asi dal Čisaka za to, kdyby věděl, že se naplnily jeho nejhorší obavy a muži z Akó se vydali na pochod? Stačilo jenom upozornit strážné u závory a Óišiho by zadrželi a snadno předhodili šógunovi. Fudžii by si za to jistě vysloužil nějakou tu odměnu -možná by dokonce dostal stálé místo v řadách Uesugiho jednotek.

Takové byly jeho první úvahy. Ale když se teď blížil k přístřešku stráží, na mysl se mu vtíralo něco jiného. Cožpak mu nyní někdo za špehování platí? Má snad cítit nějakou zodpovědnost vůči bývalému zaměstnavateli, který ani neuměl dodržet své sliby? A i kdyby z toho kápela nějaká odměna - mohla by vyvážit, co by tím možná ztratil?

Dojel ke strážnímu stanovišti a zastavil. Muži vyšli s bruceňm ven do zimy a položili mu běžné otázky týkající se jeho totožnosti a cíle cesty. Opouštět Edo bylo snadnější než se k němu blížit. Cítil nutkové pokušení, aby se s nimi o čerstvé tajemství podělil, už jen proto, aby viděl jejich ohromené obličej, ale na myslí mu zřetelně vytanulo slovo věrnost, a tak zůstal zticha. Když s vyptáváním skončili, vrátili se dovnitř a on se znovu otočil a ohlédl směrem, odkud přijel. Pak pobídl koně dál. Nejvyšší věrností byl zavázán své pověsti příslušníka samurajského stavu, dokonce i když už byl jen bývalý samuraj. Uvědomoval si, že v sázce je i jeho vlastní čest. A co je mu nakonec do toho, že se nějaký jiný samuraj blíží do Eda? A zvlášť je-li to někdo jako Óiši, k němuž postupně nabyt úctu, a teď ji pocíťoval ještě silněji než kdykoli dřív.

Fudžii jel po cestě dál a nyní spatřil, že se proti němu blíží nějaký otrhaný chlápek vedoucí koně, na kterém se veze dítě. Muže nepoznal, kráčel na opačné straně schován za koněm, ačkoli jeho těžkopádná chůze mu byla nějak povědomá. Dítě mu nestálo za pozornost, jen ho napadlo, že v takové studené noci by měly být malé děti doma a spát. Trochu se zachvěl, zahalil se ještě těsněji do pláště a jel dál. Na tváři se mu pomalu rozhostil nezvykle vyrovnaný úsměv.

* * *

V Kamakuře, odkud do Eda zbývaly už jen necelé dva dny pěší cesty, se Óiši s celou skupinou zastavil. Odpočívali tu po tři dny, stále zneklidněni setkáním s Fudžiim, ale neobjevoval se žádný oddíl vojáků, kteří by se je chystali pozatýkat. Postupně začali znovu volněji dýchat. U obří bronzové sochy Buddhy vzdal Óiši s ostatními muži dík božstvu za bezpečnou cestu. Teď poslal dopředu Čikaru jako zvěda a ostatní pokračovali do Kawasaki, jež leželo ještě blíž k Edu.

Zatímco netrpělivě čekali na zprávu o tom, zda mohou bezpečně pokračovat dál, ubíjeli čas pozorováním ryb v říčce, u níž rozložili tábor. Tady se Óiši poprvé od chvíle, kdy odjeli z Jamašiny, cítil natolik v bezpečí, že si troufl přiblížit se k dívence. Posadil se vedle ní na balvan nad třpytivou hladinou.

„Jakpak se ti líbil život v císařově světě?“ zeptal se jí.

„Jé, tam vám to bylo nádherné, strýčku,“ odpověděla. „Všichni z rodiny na mě byli tak hodní - pečovali o mě jako o vlastní dceru. Měla jsem hodiny hudby a kaligrafie s jejich dětmi. A taky jsme mívali společnost a slavili jsme všechny svátky.“

Óiši přikývl. V něco takového tehdy doufal.

„Víš ale, že život s maminkou bude asi hodně jiný? Mamince možná hodně dlouhou dobu nedovolí opouštět dům jejích rodičů. A ty budeš muset její vyhnanství sdílet.“

Přikývla. „Já vím.“

„Ale přesto chceš za maminkou, vid’?“

„Samozřejmě,“ vyhrkla bez zaváhání. „Tam patřím, to přece ví každý.“

Óiši se usmál. Na tom, aby se znovu dostala ke své matce, mu záleželo bezmála stejně jako na obnovení rodu, a nyní bylo shledání konečně na dosah.

Pořád si ještě povíдали o jejích zážitcích z Kjóta, když tu se na břehu objevil Čikara a mával na ně. Spěchali k němu, zvědaví, co jim řekne.

„Můžeme bez obav pokračovat dál,“ hlásil chlapec. Óiši bez prodlení svolal ostatní a pustili se do balení k odjezdu.

* * *

Rozdělili se a po skupinkách vstoupili do města. Óiši teď doprovázel dítě, zatímco ostatní měli za úkol založit jakousi základnu v některém z ubytovacích hostinců v centru. Nejdříve se museli zbavit svého zboží, jež vezli do „šermířské

školy", kterou tu nedávno založil Horibe. Ta skýtala vhodné místo k uskladnění zbraní, které sem propašovali z Kjóta.

Óiši svůj slib, že se s vdovou po knížeti Asanovi už nikdy znovu nesetká, dodržel, ačkoli odolal jen s velkým přemáháním. Tak rád by byl přítomen opětnému shledání holčičky s matkou! O svých záměrech paní předem neposlal žádnou zprávu, doufal jen, že si tehdy zapamatoval, jak vypadá zahrada jejích rodičů a pozná zadní vchod, kudy se dá vstoupit dovnitř. Výkřiky radosti, jež se k němu donesly přes zeď, to byla celá jeho odměna, kterou za dobře odvedenou práci potřeboval. Když je zaslechl, šťastně se usmál.

Pak se zdráhavě otočil a vracel se ke svým mužům.

* * *

„Nějak se mi to nechce líbit," bručel Hara. Přišel do hostince ve čtvrti Nihonbaši, kde přebýval Óiši s Onoderou a Čikarou, aby jim podal zprávu o stávající situaci.

„Teď je nás v Edu víc než šedesát," pokračoval a vrtěl hlavou, „určitě dost na to, aby to vzbudilo nějakou pozornost. Jak je možné, že ani Kira, ani šógun o naší přítomnosti nevědí?"

„Opravdu to působí divně," souhlasil Óiši, „skoro jako bychom byli neviditelní."

„Já mám obavy, že na nás číhají. Jakmile uděláme první krok, vyrojí se na nás po stovkách ze všech stran."

Óiši přikývl. I jemu se honily hlavou podobné starosti.

„Vidím jen dvě možnosti," svěřil se Harovi. „Buď opravdu nevědí, že jsme tady, nebo, jak říkáš, čekají, až něco spustíme. Já sám se přikláním spíš k tomu druhému. Koneckonců, jaké zákony jsme porušili tím, že jsme přišli do Eda? Žádné. Nikdo proto nemá žádný právoplatný důvod, aby proti nám zakročil."

„Ale když mně se zdá, že nás snad dokonce ani nesledují!" prohodil Hara.

„I to je možné. Nepotřebují nás sledovat - stačí jim, když sledují Kiru. To je mnohem jednodušší a vystačí si na to s mnohem menším počtem mužů.“

„A neměli bychom v tom případě zaútočit co nejrychleji, než se jim podaří strážu líc zorganizovat?“

„Něco na tom je,“ musel připustit Óiši, „ale jedna věc je ještě důležitější. Až na náš útok dojde, musíme ho mít naplánovaný tak pečlivě, abychom vyloučili jakékoli selhání.“

Hara si něco zabručel sám pro sebe, ale pak přikývl.

„Máte pravdu... máte pravdu, jako vždycky.“

„Ze všeho nejdřív bych si chtěl osobně obhlédnout situaci,“ oznámil Óiši. „Dáme si spolu ráno sraz a vezmeš mě ke Kirovu sídlu, ano?“

Harovi se zablýsklo v očích. „Nic mi neudělá větší radost - snad jen kdybych už viděl Kirovu hlavu, jak se válí v prachu.“

„Takže na úsvitu se sejdem u mostu přes Sumidu - u toho, co je odsud nejbližší a vede k Hondžó. Převlékneme se za sluhy, jako bychom šli za prací.“

* * *

Příštího rána se Óišiho zmocnilo podivné vzrušení. Připadal si, jako by se blížil ke konci dlouhé cesty, kde na něj čeká všechno, po čem toužil. Poprvé spatří nepřítele svého pána!

S Harou se setkal podle plánu, po mostě přešli do čtvrti Hondžó a pokračovali do Macuzaky, kde stál Kirův palác. V tuto časnou hodinu potkávali jen málo chodců, zato se všude motaly spousty psů a Óišimu začaly vrtat hlavou obavy, že by jim psi při útoku mohli dělat potíže. Skupina ozbrojených mužů je může snadno rozrušit a vyvolat poplašné vytí, jež vzbudí pozornost nepřátel. Bude ještě muset promyslet, co si s tím počít.

Nyní se už přibližovali ke vstupní bráně pozemku, kde stálo Kirovo sídlo. Zpomalili, aby si to tu za chůze mohli prohlédnout. Brána byla solidně postavená a příliš mohutná, než aby mohli pomýšlet na to, že by se dala strhnout. Také si všimli šterbin ve výšce, odkud mohli střílet lučištníci, i úzkých špehýrek o něco níž, před kterými museli všichni, kdo chtěli vstoupit, ukázat tvář.

Nenucené se procházeli kolem celého pozemku a objevili ještě zadní bránu, neméně opevněnou než přední vstup. Horibe už jim sice tohle všechno samozřejmě podrobně hlásil a dokonce se mu podařilo získat plánek místností v domě, ale Óiši si chtěl všechno přece jen prohlédnout osobně a teprve pak sestavit konečný plán útoku.

Když znovu došli k přední bráně, vybrali si místo na otevřeném tržišti přes ulici a čekali. Strávili tam větší část rána a už se začínali obávat, že se jich začne majitel tržiště vyptávat, co tu pohledávají, najednou však zaslechli, že se brána začíná otevírat.

Poklusem z ní vyběhl oddíl lučištníků, kteří se venku seřadili. Pak branou rychle vynesli zdobná nosítka, následovaná další skupinou mužů s luky, a celý průvod se vydal ulicí.

Óiši neměl na zkoumání moc času, ale konečně se mu dostalo vytoužené odměny. Uvnitř palankýnu rozpoznal nezaměnitelnou postavu někdejšího ceremoniáře Kiry - odpovídala veškerým popisům, jež získal. Byl to jen mžik, ale ten zamračený obličej se začerněnými zuby si natrvalo uložil do paměti. Přisahal si, že tuhle tvář příště uvidí jedině na konci svého dlouhého meče.

Když se otočil na Haru, uvědomil si, že stále zadržuje dech. Dlouze a zvolna vydechl.

„Myslím, že prozatím toho víc vidět nepotřebujeme," podotkl a rychle se vrátili tam, kde na ně čekali ostatní.

XVIII

Óišiho muži nyní byli rozptýleni po celém Edu. Vypadalo to, že zatím se jim sice daří unikat pozornosti zdejších mocipánů, ale za své utajení museli něčím zaplatit: sotva teď tvořili semknutou bojovou sílu.

Hara a Horibe vykonávali funkce zástupců velitele. Předávali Óišiho sdělení podřízeným velitelům skupin, kteří pak pokyny neprodleně vyřizovali přímo jednotlivým samurajům. Zatím stále ještě neměli představu, kdy a kde se rozhodující útok uskuteční. Óišiho první rozkaz proto zněl, aby se každý seznámil s oblastí kolem Kirova sídla, a pokud možno se naučil rozpoznat Kiru přímo podle vzhledu. Musel přitom spoléhat na to, že nikdo z nich se při pohledu na toho mizeru s černými zuby příliš nerozohní a nepokusí se ho přepadnout na vlastní pěst. Ve svých pokynech zdůraznil, že Kirovy stráže jsou výtečně vycvičené a jakýkoli výpad proti svému pánovi by snadno zmařily. A navíc by takový pokus vzburcoval celé Edo, prozradil jejich přítomnost a vyhlídky na konečný úspěch by vzaly zaslé.

Vše zatím probíhalo tak, jak Óiši plánoval. Muži, jednotlivě či po malých skupinkách, ledabyly procházeli kolem Kirovy brány v době, kdy měl podle jejich propočtů vycházet ven nebo se vracet do domu. Takto se s Kirou mohli na úvod obeznámit. Jejich cesty trvaly různě dlouho a nikdo se tu příliš dlouho nezdržoval. Jedinou výjimkou byla stálá hlídka, pro kterou našli stanoviště přes ulici nad krámkem přímo proti sídlu. Jejím úkolem bylo zpracovávat úplný přehled o Kirových odchodech a příchodech. Nenápadně sledovali rovněž jeho palankýn, aby zjistili, kam a za jakými záležitostmi se jejich nepřítel vydává. Byla ovšem otázka, jak dlouho v tom mohli pokračovat, aniž by si jich Kirovy stráže povšimly.

Jošida přišel s tím, že jim hrozí další akutní nebezpečí.

„V jednom smyslu jsme nesmírně zranitelní, Óiši-dono," pravil jednoho pozdního večera na strategické poradě s Harou, Horibem a Onoderou v Óišiho pokoji v hostinci.

„Co tím myslíte?" zeptal se Óiši zneklidněn.

„Jsme na vás úplně závislí, pokud jde o velení... Ne že bych chtěl, aby to bylo jinak," dodal spěšně, když se Óišimu svraštilo obočí, „ale nebylo by rozumnější, kdybyste na sebe dával větší pozor?"

Óiši potřásl hlavou, když pomyslel, že by měl omezit vlastní pohyb, ale ostatní s Jošidou souhlasili.

„Mohla by vás postihnout jakákoli ‚nehoda‘ - stačil by jediný Kirův pokyn," přidal se Hara.

„Ale já se tu přece nemůžu pohybovat s ozbrojenou stráží," odsekl Óiši. „Co bych pak byl platný?"

„Odpověď možná zní, že byste se tu neměl pohybovat vůbec," navrhl Jošida. „Může tu s vámi po celou dobu zůstat skupina čtyř nebo pěti bojovníků."

„Myslím, že má pravdu, Óiši-dono," přidal se Horibe. „Jste vyšší než my ostatní a vůbec vás snadno poznají. I kdyby ve vás hned nepoznali hlavního vazala knížete Asana, časem by ve vás začali vidět přinejmenším špeha."

Óiši se ještě chvíli rozčiloval, ale pak si jen povzdechl.

„Je to pro mě hrozná představa, že bych se tu měl zavřít - toho jsem si už užil v Jamašině až až."

„Plně vás chápu," ujistil ho Hara, „ale co byste tím získal, kdybyste znovu viděl našeho nepřítele?"

„No... asi nic... možná máte pravdu."

Ostatní přikývli. Takhle to bylo nejlepší.

„Měli už ostatní muži možnost vidět Kiru?" zeptal se Óiši rázně.

Hara zaváhal a podíval se na Horibeho. Odkašlal si, podivně sklopil oči a chystal se promluvit, když tu je vyrušilo tlumené zaklepání na dveře. Horibe otevřel na škvírku a pak rychle vpustil dovnitř Kataoku, jenž jenom zářil úsměvem.

Muž s opičí tváří se Óišimu dvorně uklonil, kývl na ostatní a našel si na zemi místo k sezení.

„Vypadáš nadmíru spokojeně," podotkl Óiši. Kataoka se zvesela zašklebil ještě víc.

„Objevil jsem v Edu novou zábavu pro bohaté obchodníky, jako jsem já."

„Ale? A čímpak se tedy dneska přespólní kupci v Edu zabývají?"

„Učí se," prohodil Kataoka spiklenecky. „Chodí na hodiny čajového obřadu."

„Čajového obřadu!" vybuchl Óiši.

Ostatní se po sobě překvapeně podívali. Cožpak Kataoka ztratil rozum, že s nimi v takovéhle době špásuje?

Jistěže znám obřad líp než on," pokračoval Kataoka klidně, „ale náš mistr toho zase hodně napovídá, a právě to je na tom to nejzábavnější."

„To jsem moc rád, že se tak dobře bavíš," utrousil Óiši kousavě. „Ne všichni z nás mají to štěstí, aby si mohli vybrat, jak budou trávit volný čas."

Na Kataoku však jemná narážka nezapůsobila.

„Dozvíím se od svého učitele spoustu klepů od dvora," nenechal se vyvést z míry. „O mnoha lidech na vysokých místech."

„A jakpak nám to pomůže?" zeptal se Hara netrpělivě. „Mně jsou drby od dvora úplně ukradené."

„Ale nebylo by marné znát předem Kirovy plány, co?"

„No... jistěže nebylo."

„Nu, můj pan učitel má klienta, který by byl výtečným zdrojem právě takových informací."

„A kdopak je ten klient?" zeptal se Hara unaveně.

„Já myslel, že už se na to ani nezeptáš. Býval prý u dvora nejvyšším ceremoniářem. Kira se jmenuje."

Všichni přítomní teď vydechli příjemným překvapením. Vida, Kataoka se nakonec přece jenom pohnul z místa.

„To se ti povedlo," přiznal Óiši s úsměvem. „Však já věděl, že jen tak nemaříš čas."

„Já tedy zas tak přesvědčený nebyl," zavrčel Hara, ale pak se připojil k ostatním a také se hlasitě rozesmál.

Onodera pokývl svou šedou hlavou.

„Nedovedu si představit lepší způsob, jak proniknout do tajů Kirova společenského života - a jak se zdá, přesně tohle potřebujeme znát ze všeho nejvíc. Když ho dokážeme vystopovat na správném místě ve správný čas..."

Nebylo třeba dodávat víc. Všichni se plně pohroužili do vlastních myšlenek, dokud jim Óiši nepřipomněl jednu dosud neuzavřenou záležitost. Obrátil se na Haru.

„Zrovna jsi mi hlásil, jak to mezi muži vypadá s obchůzkami na místě. Neříkal jsi, že někteří ještě Kiru neviděli?"

Hara znovu zaváhal.

„To je pravda."

„A z jakého důvodu?"

Hara zamračeně zíral do země. Být nositelem zrovna takových zpráv, to přímo nenáviděl.

„Protože někteří z mužů, kteří jsou na seznamu... zmizeli."

„Tak zmizeli," opakoval Óiši hořce. „Chceš snad říct zběhli, ne?"

Hara neodpovídal a Óiši si povzdechl.

„O kolik jsme jich přišli?"

„Asi o třetinu z celkového počtu."

„A ty ses mi o tom dodneška vůbec nezmnínil?" zeptal se Óiši pořádně nazlobeně.

„Ale vždyť na tom nezáleží," bránil se Hara zarputile. „Poradíme si i bez nich."

„Neměl byste být příliš překvapen," obrátil se na Óišiho chlácholivě Onodera. „Sám jste před časem říkal, že někteří muži se od nás odvrátí, až bude ve vzduchu doopravdy cítit bitva."

Óiši přikývl.

„Vždyť já vím. Promiňte mi, že jsem tak vybuchl.“ Vrhhl rychlý pohled na Horibeho. „Měl jsi pravdu, když jsi říkal, že čas hraje proti nám. Jak bych mohl čekat, že muži zůstanou nažhavení do boje, když jsem je pořád jenom odrazoval!“

Horibe zavrtěl hlavou.

„Čas proti nám nepracuje - jenom strach.“

„Částečně se na tom jistě podepisuje i to, že jsme takhle rozptýlení,“ soudil Óiši. „A když se tady zavrtám, bude to ještě horší.“

Povzdychl si. Situace zjevně vyžadovala nějaký zásadní čin. Bez ohledu na nebezpečí bylo důležité udělat něco, co by je znovu sjednotilo. Popošel ke dveřím a pokynul muži stojícímu venku.

„Mimuro,“ řekl, když sluha vstoupil dovnitř. „Mám pro tebe zvláštní úkol.“

Mimura poslouchal a rychle přikyvoval.

„Chci po tobě, abys našel vhodné místo - snad nějaký velký, dobře přístupný hostinec -, kde bychom se mohli všichni shromáždit.“

„My všichni?“ zeptal se Hara poplašeně.

„Ano,“ potvrdil Óiši ponuře. „Přišel čas ještě na jedno poslední setkání, kde si znovu připomeneme, proč jsme tady, než naši ‚bojovníci‘ odpadnou jeden po druhém.“

Ostatní si mezi sebou něco ustaraně bručeli, ale Óiši pokračoval ve svých pokynech sluhovi. Oddíl věrných už nesmí za žádnou cenu dále prořídnout.

* * *

Po několika dnech hledání dospěl Mimura k závěru, že Óišiho návrh s velkým hostincem jako místem vhodným pro jejich setkání nebyl špatný. Mohli se sejít uprostřed dne jako běžná skupina obchodníků a vydávat se za obyčejnou společenskou sešlost.

V jedné ze čtvrtí poblíž středu města, Fukagawě, našel ubytovací hostinec s několika prostornými jídelnami určenými pro uzavřenou společnost a zamluvil jeden sál v přízemí. Měl za to, že dole by mohli mít lepší šanci probít se ven, pokud by je snad lapili do pasti. Pod záminkou, že jeho přátelé jsou velmi nároční na podávané jídlo, požádal majitele, aby mu ukázali i kuchyň. Při prohlídce si všiml zadního východu, který by se dal v nouzi využít. Vyslovil rovněž přání, aby jejich společnost během stolování co nejméně rušili, neboť se budou muset velice soustředit na projednání obchodních záležitostí.

Když bylo všechno připraveno, Óiši poslal zprávu všem mužům z Akó, kteří v Edu zůstali, a v určený den se začali scházet. Mimura vstoupil do jídelny s Óišim a zašel ještě na poslední inspekci kuchyně, aby se ujistil, že zadní východ není zatarasěný. Sotva však strčil hlavu do dveří, hned je zase rychle zavřel a bledý jako stěna přiběhl k Óišimu.

„Tady se nemůžeme sejít!“ drmolil rozrušeně.

„Řekni mi, co se děje, Mimuro,“ vyzval ho Óiši stroze. „O tom, jestli se tu můžeme shromáždit nebo ne, rozhodnu sám.“

„Promiňte,“ omlouval se Mimura. „Odpusťte, že jsem překročil svou...“

„No tak, k věci,“ vybídl ho Óiši. „Co se děje?“

„Ten kluk - kluk, co měl tenkrát na starost oheň v našem edském sídle... tehdy, než zemřel náš kníže Asano. Je tady, v téhle kuchyni! Naštěstí jsem stačil vyklouznout, než si mě všiml. Ale jestli z nějakého důvodu vejde do jídelny...“

Óiši rychle uvažoval. „Máme naději, že je to jen kuchyňský pomocník, nebude nás sám obsluhovat... Jak to, že sis ho nevšiml předtím? Myslel jsem, že jsi celé tohle místo prověřil a dospěl k závěru, že je bezpečné.“

„Mrzí mě to,“ vyhrkl Mimura v zoufalé omluvě. „Ale posledně tu nebyl! Měl jsem sem asi zaskočit ještě dnes ráno... Nesmírně toho přehlédnutí lituji.“

„Teď už s tím nic nenaděláme," řekl Hara, který sem přibyl právě včas, aby pochopil, v jakých nesnázích se ocitli. „Musíme se přesunout jinam."

„Nemůžeme přece měnit plány takhle na poslední chvíli," nesouhlasil Óiši. „Všichni sem už brzy dorazí. Nemáme jinou možnost než se sejít, jak jsme se domluvili."

„Ale když ten kluk uvidí kohokoli z nás, kteří jsme byli v tamtom domě...", vyhrkl Mimura nešťastně.

„Pokud ano," přerušil ho Óiši, „bude to tvoje starost, aby ses s ním vypořádal. Tys nás do téhle místnosti zatáhl, budeš nás muset dostat i ven... Sedni si poblíž dveří do kuchyně. Budeš poslouchat, jestli nejde někdo ze sluhů, a když ano, upozorníš nás. Můžeš zakašlat, pronést přípitek nebo něco takového. A pokud náhodou vejde ten syčák, ten kluk od polínek, chci, abys zařídil, že bude na místě mrtvý „přirozenou smrtí". Jak to uděláš, to nechávám na tobě. Jasně?"

Mimura bezmocně přikývl.

„Tak a teď na místa. Shromáždění začne každou chvilku a nestojím o žádná zbytečná zdržení."

Óiši se krátce rozhlédl kolem a usadil se v čele stolu. Mimura zůstal na určeném místě a Kataoka si sedl vedle něho, aby mu v případě nutnosti mohl pomoci. Nyní už se začali scházet ostatní muži.

Když byli přítomni všichni, oběd mohl začít a Óiši si s úlevou všiml, že obsluhu mají na starost výhradně číšnice. Dívky teď rychle roznášely mísy s jídlem a v souladu s pokyny, jež dostaly, se hned zase vytrácely. Óiši nyní požádal všechny muže o pozornost. Nemluvil do větru a hned přistoupil k věci.

„Druhové moji," začal hlasem, který prozrazoval hluboké pohnutí, „jsem rád, že vás tu všechny vidím. Okamžik, na který jsme tak dlouho čekali, už je na spadnutí a musíme přikročit k závěrečným plánům. Než se do nich pustím, musím vědět, s kým mohu počítat. Pokud by nás mělo být méně než na

tomto shromáždění, sotva bychom mohli doufat v úspěch. Věřím, že jste si toho vědomi a odpovíte mi poctivě."

Shromážděním proběhlo souhlasné zamručení a povzbuzený Óiši pokračoval. Oznámil jim, že s sebou přinesl novou slavnostní přísahu, kterou mají podepsat vlastní krví. Na okamžik se odmlčel a začal jim ji předčítat.

„Bez ohledu na povahu úkolu, jenž je v této záležitosti svěřen jednotlivci, či na to, za jak podřadný jej považuje on sám, nebude činěno žádných rozdílů ve cti či zásluhách mezi jednotlivými vykonavateli, pokud tito splní svou povinnost podle svých nejlepších schopností. Každý z nás je v každém okamžiku povinen pomáhat všem ostatním a neusilovat o vlastní slávu. Je třeba též do důsledků pochopit..."

Najednou ho přerušil hlasitým zakašláním Mimura. „Na zdraví!" zvolal. „Ať žije Hara... Harano-san, obchodník s rýží!"

„Na zdraví našeho pana Harana, obchodníka s rýží," odpověděli mu sborově ostatní a ve chvíli, kdy do místnosti vcházela číšnice, která se přišla z kuchyně podívat, zda něco nepotřebují, vyprázdnili své kalíšky sake.

„Na obchodníka se sukнем z Kjóta!" zvolal nyní Mimura. Ostatní přípitek opětovali a připili na zdraví Kataoky, jenž se jen rozpačitě usmíval.

Číšnice odešla a Óiši mohl dokončit předčítání slavnostního slibu.

„Je třeba též do důsledků pochopit, že nikdo z nás nemá volnou ruku k jednání podle vlastní libovůle, a to dokonce ani v době, kdy již bude Kira zabít. Co bude třeba konat poté, předurčí okolnosti, jež nemůžeme předvídat, a bude to oznámeno až v daný čas."

Muži souhlasně zamručeli. Když oběd skončil, každý z nich se přišel rozloučit se svým vůdcem a při té příležitosti listinu stvrdil vlastní krví. Přísahu tak podepsalo čtyřicet sedm bojovníků, z nichž jeden už překročil sedmdesátku a dalších pět byli šedesátníci včetně Jošidy a Onodery.

Čtyři muži byli starší padesáti let a patřil k nim i Hara. Mezi čtyřmi čtyřicátníky byl i Óiši, k osmnácti třicátníkům náleželi i Kataoka a Horibe. K třináctce mužů starších dvaceti let patřil i Onoderův syn Koemon, a nejmladšími členy skupiny byli Jató a Čikara, oba sedmnáctiletí. Všichni obdrželi podrobné pokyny, jakou zbrojí a zbraněmi mají být vybaveni, jaká smluvená znamení používat, která jsou určená místa setkání a kdo jsou jejich přímí nadřízení. Teď už zbývalo stanovit jen čas a místo útoku. Všechno ostatní již bylo rozhodnuto.

Muži se vytratil tak, jak přišli, po dvou nebo po třech, dokud na místě nezbyl jen Óiši s Mimurou. Óišimu se teď konečně trochu ulevilo a dokonce se i pousmál. Mimura se k němu váhavě přitočil a i jemu se na tváři objevil poněkud neklidný úsměv. Vyšli spolu na ulici, oba potěšeni tím, jak úspěšně shromáždění proběhlo.

Po nějaké chvíli vešlo do jídelny několik kuchyňských pomocníků, aby sklidili ze stolů. Jedním z nich byl mladý topič ze sídla knížete Asana. Sbíral zrovna nádobí z místa, kde seděl Óiši, a pojednou si všiml, že na zemi leží nějaký znečištěný ubrousek. Chlapec ho zvedl a zvědavě si ho prohlížel. Když viděl, že je potřísněn maličkými skvrnkami od krve, znechuceně ho odhodil na stůl. Pokud by býval ještě zvědavější, možná by si skvrnky spočítal. Zjistil by, že je jich přesně čtyřicet sedm.

* * *

Hara se nenechal Kataokou zahanbit a navázal s Kirovou domácností vlastní kontakty. Otevřel si obchůdek s rýží a skutečně se mu podařilo získat za zákazníka Kirova správce, který měl na starosti zásoby pro kuchyň. Muž trval na značné slevě, takže Hara mu ve skutečnosti rýži prodával za nižší cenu, než za kolik ji sám pořizoval, ale obchodní ztrátu v tomto případě vyvažoval úplně jiný přínos. Harovi sice

nedovolovali dopravovat rýži za bránu Kirova pozemku - neumožňovala to přísná bezpečnostní opatření -, zato se dozvídal, kdy budou potřebovat zvýšené množství rýže pro pořádání nějaké společenské sešlosti. Horibe se zase mezitím sprátelil s jedním z mnichů, který patřil ke Kirovým známým. Někteří z dalších Óišiho mužů využili vlastních metod, aby se pokusili vystopovat pohyby své stále unikající kořisti.

Ale právě Kataoka díky svému mistru, k němuž chodil na lekce čajového obřadu, získal první skutečně slibné vodítko.

Jednou se vydal na svou hodinu, kterou míval pravidelně každý týden, a právě když statečně uskrával nepřiliš povedený čaj ze zbytečně velkého šálku, zavolali mistra ke dveřím, že pro něj mají nějakou zprávu. Kataoka využil okamžiku, kdy k němu byl muž obrácen zády, a vylil čaj do hibači. Když se čajový mistr, buclatý mužík s hlavou vyholenou jako mnich, vrátil, byl tak rozrušený, že si toho vůbec nevšiml.

„Co byste tomu řekl," rozplýval se, „pozvali mě na večírek!"

„To je milé," zamumlal Kataoka a předstíral, že dál upíjí ze šálku. „To bude jistě vzácná příležitost, že máte takovou radost."

„No bodejť! V domě urozeného pana Kiry..."

Kataoka zadržel dech.

„... čajový obřad, šestého prosince ráno. Jsem tak polichocen, že požádal právě mě! Nejsem v Edu moc dlouho, ale už se začínám propracovávat do společnosti."

„To ano," souhlasil Kataoka, „určitě máte úspěch. Takže ten obřad bude v Kirově domě?"

„Ano, v jeho sídle. Ó, jak rád bych vás tam vzal s sebou. Že jste tady v Edu ještě nikdy nebyl v opravdovém paláci?"

„Nebyl," zalhal Kataoka, kterému se vybavilo ono osudové ráno, kdy kníže Asano naposledy vycházel ze svého sídla.

„Ale pochopitelně nemám právo vás tam přizvat. Chápu, že pan Kira si vybírá své hosty velice obezřetně, jeho strážce

budou prověřovat jejich pozvánky. Myslíte, že má pořád ještě obavy, že by mu někteří z věrných knížete Asana mohli usilovat o život?"

„Nevím, proč by si to měl myslet - vždyť už je to taková doba.“

„Jistě - já se na to dívám stejně. Kdyby se skutečně chtěli pomstít, už by to byli dávno udělali.“

Kataoka přikývl a muž mluvil dál.

„Koneckonců to všechno jenom ukazuje, že zlaté časy samurajů už patří minulosti. Když teď neumějí dostát ani vlastním zásadám, co čekají, že se asi stane s morálkou ostatních členů společnosti?"

Kataoka zaťal zuby a nic neříkal.

„Tak jako tak, u urozeného pana Kiry by to mohla být úžasná společenská událost. Tak, a teď bychom se mohli vrátit k naší lekci.“

Kataoka poslušně zvedl prázdný šálek ke rtům, předstíral, že upíjí, a v souladu s etiketou nádobou čas od času pootácel. Takže ráno šestého, přemítal. To znamená, že útok by se dal provést večer pátého, kdy mohou s rozumnou mírou pravděpodobnosti předpokládat, že jejich člověk bude doma.

* * *

Kataoka se už o večírku zmínil Óišimu, jenomže do toho přišla zpráva z jiného zdroje, že akce byla odložena. Kataoka si tedy smluvil zvláštní hodinu se svým čajovým mistrem a při ní se dozvěděl, že je to pravda. Mistr byl zklamán, dokonce se neubráníl slzám, a jenom doufal, že se ještě dočká jiné příležitosti. Vypadalo to, že ve stejný den pořádá nějakou společenskou událost i šógun a Kira vlastní akci zrušil, aby se mohl vydat do šógunova paláce.

Mužů se zmocnilo zklamání, ale další týden, kdy Kataoka zašel na svou hodinu, jim znovu svítla určitá naděje. Tentokrát se dozvěděl, že někdy v prosinci se u Kiry najisto uskuteční

oslava konce roku. Kataoka zprávu postoupil Óišimu a potvrdil ji také Horibe, kterého jeho známý mnich požádal, zda by za něj ke Kirově bráně nezanese potvrzení své účasti na téže akci.

Slavnostní večer byl naplánován na čtrnáctého, a jakmile Óiši toto datum uslyšel, zamrazilo ho v zádech. Kataoka i Horibe si také uvědomili důležitost zprávy a vyměnili si s Óišim významné pohledy. Čtrnáctého! Tentýž den v měsíci, kdy zemřel kníže Asano - nepochybné osudové znamení, že konečně nadešel čas úderu!

XIX

V noci na jedenáctého prosince se na Edo začal snášet sníh. Sněžilo vydatně a zdálo se, že bílá nadílka bude pokračovat ještě několik dní. Lidé chodili po ulicích zachumlaní do několika vrstev, spěchali a ani je nenapadlo všimnout si, že se tu a tam mihne nějaký člověk odjinud. Lepší počasí si spiklenci z Akó ani nemohli přát.

Óišiho závěrečný plán byl jednoduchý - zaútočit současně plnou silou na přední i zadní bránu. Jakmile vstupy ovládnou, starší muži u nich zůstanou a budou je střežit proti ohrožení zvenčí. Mladší bojovníci mezitím proniknou do domu a najdou hledaného muže.

Óiši měl vést útok na přední bránu a následný vpád do domu. Hara byl pověřen velením u zadní brány a Onodera s Jošidou měli řídit síly, jejichž úkolem bylo zůstat venku. Všichni už dostali zbraně a stejnokroje, ale obléknout si je měli až těsně před útokem. Každý muž znal své místo a cíl. Teď už nezbývalo než čekat.

Nadešlo ráno dvanáctého, den minul, už tu bylo třináctého - a sníh padal stále dál. O zrušení či odložení Kirova slavnostního večírku nepadlo nikde ani slovo. Vzrušení mužů z Akó narůstalo s každým dnem a Óiši cítil stejné napětí jako všichni ostatní.

Čtrnáctého ráno se vydal sám do chrámu Sengaku-dži, aby vzdal poslední hold knížeti Asanovi. Bylo to poprvé, kdy si dovolil pohybovat se bez dozoru svých strážců. Věděl, že je to riskantní, ale jistě bylo méně podezřelé, když tam zašel sám, než kdyby se tam vypravil v doprovodu malé armády.

Na hřbitově odhrnul sněh z desky u hrobu knížete Asana a znovu vzhlédl vzhůru, aby si promluvil se svým mrtvým pánem.

„Můj pane, jsme připraveni vykonat pomstu.“

Odmíchl se a představoval si, že vyřčená slova přinášejí sluchu knížete Asana stejné uspokojení jako jemu samému.

„Vaše věrné síly se shromáždily. Než uplyne noc, někteří z nás obětují život, snad i my všichni, ale nepřikládáme tomu žádný význam, neboť naším posláním je splnit povinnost a náš boj je čestný.“

Ať už uspějeme, nebo ne, jsme si jisti, že se k vám brzy připojíme, a to nám dodává odvahu v našem konání. Musíme čelit početnějším silám, než máme sami, ale budeme bojovat statečně a jsme si jisti, že je porazíme - anebo při pokusu o splnění úkolu zemřeme. Budeme mít výhodu překvapení a při troše štěstí se nám našeho muže podaří najít včas a vyhnout se zbytečnému krveprolití.“

Ještě jednou zemřelému slavnostně slíbil věrnost, hluboce a uctivě se mu uklonil a vyšel ze Sengaku-dži.

Tam, kde se cesta ke hřbitovu stýkala s hlavní cestou, stál maličký venkovský hostinec. Když jej Óiši míjel, zaslechl hudbu a nějaké opilecké pokřikování. Zamračil se, už když si jen představil takové chování nehodné samuraje. To bylo celé Edo.

Ale pak se mu čelo zase rozjasnilo, neboť zevnitř najednou zazněly čisté tóny šamisenu a nějaká dívka začala zpívat. Usmál se, ale náhle pocítil bodnutí lítosti. Zase před sebou viděl Okaru, vybavoval si její tvář a uvědomil si, že dokud bude živ, budou se mu stále vracet vzpomínky na dny,

jež s ní strávil v Jamašině. Povzdychl si a po chvíli se zamyšleně vydal dál.

U vchodu do hostince zaskuhral o almužnu slepý žebrák, postava téměř zapadaná sněhem. Óiši o něj málem zakopl a kráčel dál. Po několika krocích se ale zastavil. Žebrák měl po boku meč, samurajský meč, a Óiši si nedokázal namlouvat, že si toho nevšiml. Uvědomoval si, že na něm může být klidně rodový znak Asanů - mohl to být jeden z jeho vlastních mužů, který klesl až na samé dno.

Óiši popošel zpátky k žebrákovi, dal mu několik mincí, obrátil se a pokračoval dál. Tu se ale zarazil znovu. Vrátil se k muži ve sněhu, pohlédl mu zpříma do nevidomých očí a vysypal mu do košíku celý měšec. Teprve teď mohl konečně zase vykročit do zasněžené ulice a pojednou cítil úlevu, mír a připadal si svobodný. S penězi si teď už věru nemusí dělat starosti.

* * *

„To, že se mi ten žebrák připletl do cesty, nám mělo připomenout, jak jsme vlastně šťastní," vysvětloval Čikarovi, když se choulili u hibači v promrzlém pokojíku hostince, v němž bydleli.

„Víš," pokračoval, „někteří lidé prožijí třeba celý život bez toho, aby si uvědomili, která cesta je ta správná. Chvilku je bičuje vítr z jedné strany, pak zase z druhé, a nikdy doopravdy nepoznají, kam vlastně směřují. Právě to je z velké části úděl obyčejných lidí - těch, kteří si osud nemohou zvolit. Pro ty z nás, kteří se zrodí jako samurajové, znamená život něco jiného. My víme, co je to cesta povinnosti, a následujeme ji bez pochybností."

Vstal, aby se podíval z okna, a pokračoval.

„Ale dokonce ani to nemusí být snadné, protože někdy nás mohou zaskočit nepřekonatelné překážky. Takovým musí čelit třeba ten slepý žebrák. Možná měl taky svůj tajný sen, že

vykoná pomstu na nějakém tyranovi. Možná měl právo na své straně, tak jako teď my, ale nic s tím nemohl udělat. Proto říkám, že jsme vlastně šťastní - my víme, co je třeba udělat, a jsme schopni to uskutečnit!"

Čikarovi při otcových slovech úplně zářily oči a už se chystal něco odpovédět, když tu se Óiši náhle zarazil a nahnul se, aby se pozorněji podíval z okna.

Sněhem se blížili dva jezdci, jeden mohutný, jeden drobný, a Óišimu se na chvíli vybavilo, jak se sám tehdy dávno projížděl s maličkou dcerkou knížete Asana.

„Otče...,“ hlesl Čikara váhavě, a Óiši se k němu otočil. Na okamžik zapomněl, o čem vlastně mluvil. Pak mu světlo, kde přestal, ale pokračoval už tlumenějším hlasem.

„Jak jsem říkal, jsme šťastní, šťastní.“

„Já si to uvědomuji, otče.“

Óiši se na něho usmál. „Správně. Tak mluví samuraj. Pamatuj, každý život s sebou nese nějakou oběť. Dokonce i muž, který si zvolí to největší bezpečí, se vlastně musí vzdát vzrušení, jaké může poskytnout zápas. Jde o to, že jakmile víš, co chceš, musíš být připraven obětovat tomu všechno. Ti, kteří si tohle uvědomí, jsou šťastní lidé. Ti, kteří to vědí a mohou se o to pokusit. Vždyť co víc by si ještě mohl muž přát?"

Čikara zavrtěl hlavou. Ani pro něho nebylo nic důležitějšího, a jeho počínání otce znovu utvrdilo v tom, že neudělal chybu, když mu dovolil přidat se ke skupině.

Ale přece jen se do úvah vkrádaly vzpomínky...

U večeře, kterou jedli společně, Óišimu náhle na mysli vytanula podoba chlapcovy matky, a od ní byl jen krůček k obrazu mrňousků rozsazených okolo stolu - jeho malých dětí, které poslal pryč. Na chvíličku ho přemohly city, ale před synem se mu je podařilo skrýt.

„Nepřeháněj to s tou rýží,“ napomenul chlapce a odkašlal si. „Později se budeš cítit líp, když se tolik nenacpeš.“

Čikara přikývl a poslechl, ačkoli měl dosud hlad. Neměli pochopitelně žádné maso ani rybu a z duchovních důvodů si

nemohli dopřát ani jakékoli jiné pochoutky. Oddávat se hodování před zahájením tak závažné akce, jakou měli před sebou, by jim přineslo jen samé neštěstí.

Po večeři se natáhli, aby si krátce odpočinuli, ale ani jeden nemohl usnout. Čikara si v duchu připomínal svou roli při útoku a pak i jeho ovládly vzpomínky. Vybavil si svou matku, bratříčka se sestřičkou a hned po nich malou maiko, se kterou se znal tak krátce. Nemohl ani v nejmenším doufat, že by ji snad ještě někdy spatřil, ale přece mu to nedalo, musel na ni myslet...

V osm byli zase rychle na nohou, když přišel Kataoka s Onoderou. Hovořili šeptem, který jako by ještě víc zdůrazňoval slavnostní ráz tohoto dne. V tichosti vstali, oblékli se a vyrazili do sněhu.

* * *

Prvním shromaždištěm Óišiho skupiny byla Horibeho šermířská škola, kde si oblékli bojovou výstroj. Podobná místa byla naplánována celkem tři a všichni připravení muži se poté měli spojit a vydat na pochod.

Měli nový oděv, což jednak symbolizovalo čistotu, která jim měla zajistit božskou ochranu, a současně to bylo důkazem, že se do tak krajní akce nevrhají ze zoufalství vyvolaného chudobou. Přes spodní zateplené hedvábné prádlo si oblékli soukenné košile s rukávy těsně upnutými k zápěstí. Další vrstvu tvořila dole široká suknice poskytující značnou volnost pohybu, trup chránila lehká zbroj sestavená z drobných destiček překrytá saténem a navrch měl každý muž nasazen lakovaný náprsní krunýř s velkým zlatým rodovým znakem. Šňůrky z hedvábných vláken, které spojovaly jednotlivé články zbroje, vystupovaly na povrch v řadách ozdobných křížkových stehů. Dlouhý plášť a kápě z jemné tkaniny, jež se daly později snadno odhodit, jim dodávaly vzezření členů hasičského sboru. Věřili, že takto maskování

budou moci projít večerními ulicemi, aniž se jim někdo postaví do cesty.

Óiši nechal tuto výstroj zhotovit u různých kjótských zbrojřů, vždy jen po několika kusech, aby nevyvolal nežádoucí podezření. Když byli ustrojeni, přesunuli se po dvou či po třech do Harova obchodu s rýží, místa posledního smluveného srazu.

Zde Óiši všechny muže jednoho po druhém prohlédl a přezkoušel je z rozkazů. Když s tím byl hotov, tiše se posadil a očekával chvíli, kdy se budou moci vydat na pochod. Najednou si s překvapením uvědomil, že mu někdo podává pohárek sake. Otočil se a spatřil Harův popelavý obličej.

Byl čas všem naposledy připít na úspěch. Tentokrát přípitek pronesl s velkým sebevědomím, jež se přeneslo i na všechny ostatní. Nastal čas k odchodu.

Venku se seřadili do čtyřstupu a na Óišiho povel se vydali na pochod. Nesli s sebou dva lehké žebříky a vypadali skutečně jako běžný edský hasičský sbor na hlídkové obchůzce. Takoví muži byli v uličkách Eda tvořených snadno hořlavými domky častým jevem. Jediným rozdílem bylo, že Mimura na konci útvaru nesl připravený svitek s prohlášením, jaké mají záměry, který pak chtěli ve správnou chvíli veřejně ukázat.

Sníh už nepadal, ale všude ho leželo dost, aby účinně tlumil jejich kroky. Na ulicích se nikdo neobjevoval, jen tu a tam skutečný osamělý hasič, který poklepáváním dvou holí o sebe ohlašoval, že je na hlídce. Óiši pozdravy těchto mužů opětoval a nikdo jim nebránil v dalším postupu.

Sotva přešli most přes řeku Sumidu do čtvrti Hondžó a vstupovali do Macuzaky, došlo k prvnímu incidentu. Do cesty se jim najednou postavil pes. Byl prašivý a celý roztřesený, ale když se k němu přiblížili, začal výhružně vrčet. Óiši měl obavy, že začne štekat a vyvolá rozruch, proto dal tichý pokyn Harovi po svém boku. Hara ještě za pochodu nasadil do tětiny šíp, vystřelil a zasáhl zvíře přímo do krku. Pes zachrčel, svalil

se mrtvý a muži přes něj pochodovali dál. Když spatřili jeho tělo, všichni si uvědomili, že právě v tuto chvíli vůbec poprvé od doby, kdy jejich skupina vznikla, přímo porušili některý z šógunových zákonů. Už jen za tento čin sám o sobě se vystavovali tvrdému trestu a dobře věděli, že je to jenom začátek.

Hara se při pohledu na psa neubráníl uchechtnutí. Jednak ho potěšil ten mistrovský zásah, a kromě toho si plně uvědomoval, že právě teď při svém pochodu na poslední bitevní pole překročili bod, odkud není návratu. Na tohle se těšil téměř dva roky a opravdu si ten okamžik vychutnával. Co může být v životě sladšího než očekávání bitvy?

I pochodujícího Kataoku skolení psa rozrušilo. Vzpomněl si na pohřební procesí, které tenkrát potkali v ulicích Eda, když šli s knížetem Asanem do šógunova hradu. Byl si jist, že tohle je dobré znamení. Mrtvý pes je jasným příznakem toho, že na konci cesty na ně čeká Kira. Doufal jen, že právě jemu se ho podaří najít ze všech nejdřív. Kataoka sice věděl, že Kira to s mečem náležitě umí, ale ve svém nynějším odhodlání cítil, že by si to dokázal rozdat třeba s dvaceti takovými a zvítězil by. Ocelové ostří jeho meče úplně volalo po tom, aby se mohlo zarýt do těla muže, který způsobil záhubu jeho pána.

Starší muži pochodovali sněhem s většími obtížemi, ale krok měli stejně odhodlaný. Onodera i Jošida viděli události této noci z širšího pohledu. Pro ně znamenaly cosi jako tahy ve hře go, v níž má každý hrací kámen jasně vymezenou roli. Když zabili toho psa, znamenalo to jen první tah, ale nejdůležitější byla celková strategie. Ta rozhodne o tom, zda jejich úsilí skončí úspěchem nebo nezdarem.

Pro většinu z mladších mužů představoval pes pouhou překážku, kterou museli odstranit. Skutečná zkouška přijde, až stanou poprvé tváří v tvář chladné oceli. Teprve pak budou vědět, zda mají právo zvat se samuraji - a Čikara byl jedním z nich.

Když míjel mrtvolu psa, Mimura rychle vyklouzl z pochodujícího tvaru a zahrnul ji sněhem, aby ji lidé našli teprve ráno, až zemi trochu zahřeje slunce. Znovu se zařadil mezi ostatní muže a pozorně si snůh prohlížel, jako by ho dosud v životě neviděl. Bílá pokrývka třpytící se v měsíčním světle mu připadala nádhernější než kdy jindy. Zkoušel si vybavit nějakou báseň opěvující snůh, ale žádná ho nenapadala. Vůbec mu nepřišlo na mysl, aby se nějakou pokusil složit sám. Přiřazovat slova výjevům přírodní krásy - to přece bylo vyhrazeno jen urozeným a samurajům. On tu je pouze proto, aby plnil jejich příkazy, ačkoli v daném případě se jeho zájem nijak neodchyluje od úmyslů těchto výše postavených mužů. Kromě Kiry by moc rád dostal pod ruku ještě jednoho mizeru, onoho mladého kuchyňského pomocníka z hostince. Jenomže nenáviděný chlapec by se pak jen tak snadno sněhem zahrnout nedal, a tak měli oba štěstí, že nebyl na dosah.

Óiši v čele útvaru už psa pustil z hlavy. Nyní se zcela soustředil, vciťoval se do myslí nepřátel, pokoušel se představit si, jak asi budou na útok reagovat. Uvažoval, zda mají opravdu tak dokonale zajištěný systém pohotovostních posil.

Vůbec největší nebezpečí pro ně představovalo, pokud by došlo k vyhlášení poplachu příliš brzy. Po něm by posily mohly dorazit dřív, než se jim podaří vypořádat s Kirou. Jeho skupinu sedmačtyřiceti mužů početně převyšovalo už jen oněch šedesát lučištníků umístěných trvale přímo v paláci, nemluvě o bezpočtu sluhů, kteří budou také bojovat, bude-li jim to nařízeno. Pokud se ovšem do boje zapojí další síly, ať už Čisakovi vojáci z Uesugiho jednotek nebo bojovníci kteréhokoli z Kirových sousedů, budou Óišiho muži odsouzeni k porážce.

A tak se dalo s vysokou pravděpodobností očekávat, že Kira ze všeho nejdřív pošle pro pomoc. Možná že využije signálních ohňů - v tom případě je musejí co nejrychleji uhasit.

Anebo se pokusí vyslat pěšího kurýra. Budou-li u obou bran Óišiho bojovníci, není pravděpodobné, že by kurýr prošel, ale pokud snad přece jen ano, pak je otázkou minut, než se na ně přičítí hordy Uesugiho lučištníků. Klíčovou otázkou pro muže z Akó tedy je, zda se jim podaří najít Kiru dřív, než se naplní kterákoli z těchto možností.

Všichni proto dostali rozkaz neprodleně najít Kiru, nenechávat se zatáhnout do zbytečných šarvátek a nezabíjet nikoho, kdo se otevřeně nepostaví na ozbrojený odpor. Ze svého plánu věděli, kde je umístěn předpokládaný Kirův pokoj, ale až bude vyhlášen poplach, kořist může s určitostí zamířit na nějaké bezpečnější místo.

Óiši potřásl hlavou. Pokusil se myslet skutečně na všechno. Mohl jen doufat, že vše naplánoval dost důkladně.

Ale teď už byl všem spekulacím konec. Dorazili k bráně Kirova sídla a museli začít jednat.

Ticho bylo nesmírně důležité a nikdo nepromluvil ani slůvko. Postupně zvolnili krok a nakonec se zastavili. Žádný zvuk se neozýval ani zevnitř, předpokládali tedy, že až dosud zůstali neodhaleni.

Óiši teď vydal povel, po kterém se zformovaly dvě úderné jednotky. Hara odvedl své muže k zadní bráně a znovu poslouchal, zda neuslyší známky nějakého pohybu zevnitř. Nic neslyšel a rychle kývl na Kataoku, který byl přidělen k jeho skupině s mimořádným úkolem. Opičí muž se usmál, vykročil vpřed, plivl si do dlaní a s Mimurovou pomocí začal šplhat na zeď vedle brány. V tichosti dosáhl jejího vrcholu, opatrně se rozhlédl kolem a naklonil se zpět, aby pomohl vzhůru dalšímu muži. Byl to mladý Jató, kterému nahoru pomohli společně Hara s Mimurou. Po něm následovali dva další. Nyní čtveřice mužů na zdi počkala, až se trochu v temnotě rozkoukají, aby zjistili, co dělají strážé. Dva strážní byli ve tmě dole, ospale se opírali o tutéž zeď, na níž teď stáli útočníci, ale dosud nedávali ani náznakem najevo, že by si byli čehokoli mimořádného povšimli.

Kataoka zvedl ruku, pak ji v tichém smluveném znamení spustil a všichni čtyři současně skočili. Dopadli na měkkou zem a vrhli se na strážné dřív, než stačili vykřiknout. Do obou jejich těl se téměř současně zaryly čtyři ostré meče a strážní byli bez hlesu mrtví. Kataoka se hnál k bráně, odemkl ji a s pomocí ostatních ji doširoka otevřel. Branou prošel Hara se svými bojovníky vyzbrojení meči a venku zůstal jen Jošida se staršími muži. Stále nebyl slyšet jediný zvuk, jenž by nasvědčoval tomu, že se podobně podařilo otevřít i přední bránu, a Hara teď zaváhal. Pocítil silné nutkání zaútočit na dům hned, ale přinutil se počkat. Uvědomil si, že kdyby teď vznikl poplach, znamenalo by to pohromu, pokud se Óišimu a jeho skupině dosud nepodařilo proniknout přes zeď.

Ve chvíli, kdy Óiši usoudil, že Kataoka už měl dostatek času na zdolání zdi za pozemkem, opřeli o zeď u přední brány dva připravené žebříky. Bojovníci s výjimkou Onodery a starších mužů se vyšplhali vzhůru a překonali zeď. I tady se jim podařilo strážné překvapit a přemohli je dřív, než stačili vykřiknout. Vzhledem k tomu, že se nebránili, je Óiši nechal svázat a ucpali jim ústa roubíky, nezabýjeli je. To ovšem zabralo víc času než bodnutí mečem, a aby zpoždění dohnali, rozběhl se teď v čele svých mužů co nejrychleji přes otevřené prostranství před domem. Na Haru narazil právě včas, aby ho zarazil dřív, než vtrhne dovnitř na vlastní pěst.

Nyní se obě skupiny znovu spojily a nejrobustnější muže poslaly dopředu, aby vyrazili zamčené dveře do sídla. Ukázalo se, že ozdobné dřevo není příliš pevné, a když se na dveře vrhli, roztrhly se. Teprve to byla první známka lidem uvnitř, že na ně někdo útočí, a Óiši se svými muži se hnali vstupní síní do dalších místností, aby přemohli bojeschopné muže dřív, než se stačí ozbrojit. V hlavním přijímacím sále narazili na pět vojáků na stráži, kteří bez hlesu padli, ještě než se rozvinul hlavní úder. Útočníci se teď rozptýlili po celém domě ve snaze završit svůj úkol dříve, než proti nim zmobilizují příliš mohutné síly.

* * *

Kira se probudil malý okamžik před tím, než do jeho ložnice zprudka vrazil zoufalý starý sluha. Zaslechl zvuky boje a s děsem pochopil, kolik uhodilo.

„Pane!“ skřehotal stařec. „Vaši nepřátelé pronikli přes zed'! Co budeme dělat?“

Kira rychle vstal, až převrhl podnos s konvičkou se zbytkem čaje na noc.

„Strážě,“ mumlal a rozhlížel se, kde má meč, „vzburcuj strážě!“

„Ty už bojují, pane,“ odpověděl stařec.

„Tak tam běž a pomoz jim,“ hlesl Kira bezvýrazně, když si přes rozevlátou noční košili připínal pás s mečem. Vzápětí vyrazil ke dveřím.

Vklouzl do chodby, ale zarazil ho křik a řinčení oceli, a tak se rozběhl opačným směrem.

„Zdrž je, ty hlupáku!“ křikl přes rameno. „Zadrž je tak dlouho, jak jen to půjde!“

Byl ten tam, a starý sluha se jako omámený vlekl zpátky k místu, odkud vyšli. Představa, že by měl zadržet armádu ke všemu odhodlaných mladých samurajů, byla nad jeho chápání.

Bosý Kira těžkopádně probíhal odlehlou síní v zadní části sídla a takřka se v ní srazil s ramenatým mladým sluhou, který mu stál v cestě, celý rozespálý.

„Ty!“ houkl na něj. „Procházel tímhle směrem někdo z nepřátel?“

„Nepřátel?“ zeptal se mladík nepřítomně.

„Muži z Akó,“ vyštěkl Kira netrpělivě. „Copak nevíš, že k nám vtrhli?“

Sluha překvapením vyvalil oči, ale nedával na sobě znát žádný strach. Kira se k němu v naději upnul a popadl ho za rameno.

„Chci, abys vyřídil zprávu - u knížete Uesugiho.“

Sluha přikývl. Pochopil, co se po něm chce.

„Řekneš panu Čisakovi, aby sem poslal všechny svoje jednotky! A rychle!”

Dostrkal sluhu k zadnímu východu a vyhlédl ven. V temnotě rozeznával jenom nezřetelné stíny na dvoře a se strašidelně vyceněnými černými zuby vystrčil mladého muže ven.

„Pospěš si,” šeptl. „Spěchej, třeba se ještě zachráníme.”

Mladík zmizel ve tmě a Kira rychle zapadl zpátky do domu. Proběhl chodbou k dalšímu křídlu s několika ložnicemi a bez váhání otevřel jedny z dveří. Chtěl něco říct osobě, jež byla uvnitř, ale zaslechl hrozivý hluk blížících se bojovníků, rychle padl dovnitř a zavřel za sebou.

* * *

Óiši s Čikarou a malou skupinkou vybraných mužů mířil ke Kirově ložnici, jak si ji pamatovali z pečlivě prostudovaného plánu domu. Cestou potkali asi pět vydešených sluhů, mužů i žen. Příkře jim nařídili, ať přestanou zmateně pobíhat po chodbách a opustí dům.

V křídle s několika ložnicemi pak Óiši se svými muži prudce otvírali dveře a nepříteli obřadně tahali z lůžek další a další sluhy i hosty. Nesetkali se tu s žádným odporem. Kiru však v jeho pokoji nenašli. Postupovali dál, chodbu za chodbou, a hledání se stávalo stále horečnějším.

Teď už byl celý rozlehlý dům vzhůru nohama a ječení žen a výkřiky mužů se mísily s třeskotem zbraní, když se jim někdo přece jen pokusil postavit. Prolité krve však bylo jen málo, protože útočníkům nešlo o nevybíravé zabíjení. Jakmile byl nějaký protivník odzbrojen, víc mu nevěnovali pozornost. Zajímali se pouze a jen o Kiru.

Nemenší vřava vládla i venku. Většinu sluhů i hostů už vyhnali a ti teď před domem zmateně pobíhali sem tam. Brány pozemku byly zavřené, střežili je muži s pochodněmi, aby

nikdo neunikl. Mladý sluha s Kirovým rozkazem však cestu ven přece jen našel. Hlavou mu bleskl nápad a stejně rychle vyrazil ke zdi mezi branami a vyskočil na její vrchol. Udělal to podobně, jako předtím Kataoka pronikal dovnitř. Přitáhl se nahoru, přehoupl se přes zeď a ztěžka seskočil do ulice.

Onodera, velitel stráže před hlavní branou, ho zahlédl, když se sbíral na nohy, a spěchal k němu postranní uličkou. Starý muž s křikem napnul tětivu luku a vystřelil, ale šíp zcela minul cíl, stejně jako šípy dalších mužů z Akó, kteří stačili postřehnout, co se děje.

Onodera dal okamžitě povel dvěma mužům, aby prchajícího sluhu pronásledovali, ale jejich snaha byla od samého počátku odsouzena k nezdaru. Mladík už měl náskok a jeho pronásledovatelé byli kromě toho vesměs staří muži, kteří mu nemohli stačit. Onodera hořce zaklel, že mu ten kluk takhle proklouzl mezi prsty. Pokud má v úmyslu doběhnout do nedalekého hradu Uesugiů, musejí počítat s tím, že se na ně brzy s drtivou silou přivalí početné vojsko. Onodera si přísahal, že se buď zabije, nebo zemře v boji, pokud snad jeho chyba zmaří Kirovo dopadení.

Zrovna teď však měl Onodera jiné starosti. Z okolních domů se zvědavě trousili cizí sluhové, dychtiví dozvědět se, co ten rozruch znamená, a on je musel přesvědčit, že jde čistě o soukromou záležitost. V odpověď na jejich otázky rozvinul svitek s nápisem, který připravil Óiši:

My, róninové sloužící duši zemřelého knížete Asana, této noci vnikneme do sídla Kiry Kózukenosukeho, abychom pomstili svého pána. Ujišťujeme vás, že nejsme ani lupiči, ani násilníci, a sousední pozemky neutrpí žádnou škodu.

Zdalo se, že přihlížející to uspokojilo, a Onoderovi se ulevilo, když viděl, že nikomu z nich se nechce spěchat na pomoc. Jeho úleva však netrvala dlouho, protože oba muži, které poslal za prchajícím sluhou, se vrátili celí zchvácení a s

prázdnýma rukama. Nezbyvalo jim než ohlásit, že jejich kořist běžela jako střela směrem k Uesugiho hradu.

* * *

Uvnitř pokračovalo pátrání po Kirovi. Óiši dál prohledával křídla s ložnicemi, zatímco Harovi muži se nahrnuli do části vyhrazené pro kuchyně a vedlejší místnosti. Čikara dostal rozkaz, aby se držel blízko otce, a dělal, co mohl, bez ohledu na zmatek, který při hledání vznikl. Ještě nikdy v životě nebyl takhle rozrušený, ale ovládal se a pevně svíral jílec svého meče, jen aby neprovedl nic nepředloženého. Obával se, že když se bude pohybovat rychleji než otec, bude to působit, že je příliš troufalý, ale nechtěl za ním ani zaostávat, aby nevypadal zbaběle. Chvillemi to způsobovalo trochu neohrabané kolize, až musel Óiši stanovit postup, jak budou pronikat do ložnic. Dal Čikarovi pokyn, aby vždy prudce rozrazil posuvné dveře, a on sám ihned neohroženě vpadl dovnitř s taseným mečem, připraven střetnout se s osobami uvnitř. Takhle to probíhalo daleko hladčeji, než kdyby se pokoušeli do místnosti vrazit oba najednou.

Jenomže Kiru se jim naneštěstí stále nedařilo najít. Naráželi na jiné urozené osoby, hosty, z nichž žádný se nepokoušel bránit. Óiši je netrpělivě míjel. Zbývalo jim už jen několik posledních ložnic, když je přerušil náhlý Harův výkřik. Óiši vedl svou skupinu směrem ke kuchyni a nechal osamocенého Čikaru střežit chodbu.

Hara otevřel dveře za kuchyní a vrátil se přímo doprostřed záložní jednotky Uesugiho nejlepších lučištníků ve zbrojnici. Sotva stačil varovně vykřiknout, už na něj mířila sprška šípů a jeden se mu zaryl hluboko do ramene. Po zásahu se zapotácel dozadu, ale s nesmírným vypětím vůle se znovu otočil čelem k protivníkům a vrhl se na ně. Nyní už za ním do místnosti vrazili další muži a rovněž zaútočili na lukostřelce, kteří vystaveni prudkému náporu neměli čas znovu založit šípy a

vystřelit. Nyní museli vytasit meče, ale v krvavé potyčce, jež následovala, se zakrátko ukázalo, že v ovládání této zbraně již tolik nevynikají. Brzy byli do posledního pobiti.

Hara ztěžka oddychoval a přes náprsní krunýř mu stékala krev. Přesto mu vůbec nepřišlo na mysl, že by měl z boje odstoupit. Na tuhle bitvu čekal příliš dlouho a teď z ní nechtěl propást ani okamžik. Uchopil trčící šíp a odlomil ho těsně u těla, aby mu nepřekážel v pohybu. Poté vyrazil do další místnosti, aby se přesvědčil, co v ní je. Muži ho následovali, nakaženi jeho příkladem, a jako velká vlna zaplavili všechno, co jim přišlo do cesty.

Óiši, jehož pozornost předtím upoutal Harův výkřik, dorazil do zbrojnice právě včas, aby se přesvědčil, že jeho druh už má situaci pevně v rukou. Doufal, že ten pokřik znamená Kirovo dopadení, ale když zjistil, že tomu tak není, jen na starého válečníka zamával. Jeho zranění si vůbec nevšiml a vrátil se zpět k ložnicím.

Čikara mezitím zůstal sám v chodbě a úplně sebou šil netrpělivostí. Co když se Kira schovává v jednom z těch zbývajících pokojů? Nevysloužil by si pořádné vyznamenaní, kdyby ho našel a buď zabil, nebo bez cizí pomoci zajal? Kira platil za vynikajícího šermíře, ale Čikara s mladickým sebevědomím cítil, že by ho docela určitě přemohl.

Přesto by ale zřejmě poslechl otcův příkaz, že má čekat v chodbě. Zaslechl však, jak se na vzdáleném konci chodby otvírají nějaké posuvné dveře. Spěchal tím směrem, ale dorazil tam příliš pozdě a nestačil už zahlédnout Kiru, jenž si v nastalém tichu dodal odvahy, prohnal se chodbou a zmizel zadními dveřmi. Když se však Čikara zastavil a poslouchal, neunikl mu nezaměnitelný chřestivý zvuk, jako když si někdo připíná meč. To už dál nevydržel. Nebude přece čekat na místě, až ho někdo napadne.

Přiskočil ke dveřím, odkud zvuky zřejmě vycházely, a zprudka je otevřel. S tím mečem se nemýlil. Najednou zíral

přímo do vyděšených očí mladíka svého věku, plně vyzbrojeného a připraveného k boji.

Byl to Sahjóe, Kirův vnuk a dědic - Čikara ho ovšem neznal. Chvilku na sebe zírali ve vzájemném překvapení, pak ale Sahjóe prudce vytasil meč. Oba mladíci provedli téměř současně výpad, ale meče se s třeskem zkřížily a ani jeden z bojujících neutrpěl zranění. Opatrně kolem sebe kroužili v malé ložnici. V tak stísněných prostorách nebyly úderů příliš účinné. Něčí meč teď prorazil několik papírových výplní přepážky naproti dveřím a Čikara viděl, že za pokojem se otevírá další chodba. Schválně máchl mečem tak, aby rozsekl celou stěnu, a přetál tenké vzpěry jako řadu zápalek. Získali tím víc místa k pohybu a využili toho k prudkým vzájemným výpadům, při nichž se ložnice měnila v hromadu třísek. Čikara chtěl přivolat pomoc, ale na druhou stranu si nechtěl připustit, že situaci nezvládne sám. Jeho protivník byl zjevně zkušenější šermíř a Čikara pozvolna začal v tísní ustupovat. Doufal, že jeho otec bude včas zpátky.

Óiši se právě vracel od kuchyně a zaslechl řinčení oceli. Pokoušel se rozpoznat, odkud zvuk přichází. Zdálo se, že sem zalétá odněkud ze zahrady, a tak se od své skupiny odpojil a zamířil tím směrem. Ani ve snu ho nenapadlo, že by mohlo jít o jeho vlastního syna, bojujícího na život a na smrt. Vnitřní zahrada byla umístěna uprostřed pozemku a z těchto míst mohl vidět hodně z toho, co se v domě dělo. Zvuky, jež ho zaujaly, jako by vycházely zpoza nějakých dřevěných dveří přímo proti místu, kde stál.

Zrovna když se tam díval, s úžasem spatřil, jak za praskotu tříštícího se dřeva propadly dveřmi ven do zahrady dvě postavy, jedna na druhé. Sotva stačil rozeznat, že ten dole je Čikara, a právě v ten okamžik se druhý šermíř vyhrabal na nohy a napráhl meč k závěrečné ráně.

„Čikaro!“ vykřikl Óiši hrůzou a na chvíličku tím odvrátil bojovníkovu pozornost. Čikarovi ten zlomek vteřiny stačil k tomu, aby se překulil na bok a naslepo máchl mečem. Zasadil

tím druhému mladíkovi pořádnou ránu do nohy a soupeř padl jako podřatý strom. Čikara vyskočil a chystal se sokovi sténajícímu na zemi zasadit smrtící úder, ale Óiši ho zarazil.

„Počkej!“ křikl a běžel k synovi. „Teď už nám není nebezpečný.“

Odkopl Sahjóův meč z dosahu zraněného a postřehl na něm rodový znak Uesugiů. Ukázal na něj a Čikara přikývl. Óiši svého chlapce uznale poplácal po rameni a už zase spěchali zpátky do domu za svým hlavním cílem.

Tady se znovu připojili k původní Óišiho skupině a dokončili prohledávání křídla s ložnicemi. V domě však již nikoho dalšího nenašli. Každou komůrku už prohlédli, ale po Kirovi jako by se země slehla. Když nakonec opouštěli dům zadními dveřmi, setkali se s Harou a jeho skupinou, která rovněž neměla úspěch.

Óiši s Harou zůstali okamžik nerozhodně stát, a v tu chvíli si Óiši povšiml, že jeho starý přítel krvácí z rány na rameni. Když se podíval lépe a spatřil hrot zlomeného šípů, zavolal muže s pochodní a nařídil Harovi, že se musí nechat ošetřit. Hara se zamračil a chvíli vzdoroval, ale hned zbledl, jakmile se dal Kataoka do díla a snažil se šíp vytáhnout.

Óiši měl blízko k zoufalství. Po všem tom čekání má teď veškeré úsilí vyjít naprázdno? Střežili přece všechny východy, jak tedy mohl Kira uniknout? Cítil, že se ho začíná zmocňovat nesmírná skleslost, a poprvé si začal připouštět možnost neúspěchu.

Rozzuřený Hara zažíval tutéž marnost, a když mu z ramene vytrhli šíp, jediným mocným výkřikem dal průchod své bolesti i zlobě.

„Kiro! Jsi snad krysa, kterou musíme z díry vykourit? Vylez ven a bojuj jako chlap!“

Na chvíli zavládlo ticho, ale vzápětí upoutaly pozornost všech nějaké tlumené zvuky, vycházející z malého dřevěného skladovacího přístřešku poblíž vchodu do kuchyně. Dveře se pomalu otevřely a Óiši v tiché modlitbě zadržel dech. Z kůlny

opatrně vykročil Kira, dosud ve své bílé noční košili a s dlouhým mečem v ruce. Harova pohružka ohněm zabrala! Óiši triumfálně zhluboka vydechl.

Když se však Kira rychle rozhlédl kolem a vyhodnotil situaci, k všeobecnému překvapení zaujal vyzývavý, vzdorný postoj a křikl jim rovnou do tváří: „No tak, jen pojďte, vy všichni - rozdám si to s celou tlupou! Kolikpak vás je? Sto? Jestli už vy zbabělci nemáte v rukávu nic lepšího, přijímám!"

Ať už jeho výzva vytryskla ze skutečné odvahy, nebo byla pokusem o nějaký úskok, muži z Akó se zarazili. Dokonce i Hara ztratil hlas a ve vzduchu zůstala viset ohromená pauza. Pak ale Óiši vykročil vpřed.

„Nikdo se do toho nebude plést," pronesl. „Moje ,tlupa' vás nezabije, urozený pane Kiro - ale já ano."

Se skřekem, při němž tuhla krev v žilách, se na něho Kira vrhl. Óiši jeho výpad odrazil a rozpoutal se boj na život a na smrt. Kroužili kolem sebe a výpad střídal výpad, a najednou Óiši úmyslně rozsekl Kirův háv na rameni. V prvním záchvěvu svítání se jasně ukázala jizva po ráně, kterou Kirovi zasadil kníže Asano téměř před dvěma roky. Při pohledu na tuto památku vykřikli přihlížející muži hněvem. Óišiho roznítla stejně a bojoval dál s chladnou divokostí. Ta jizva byla symbolem toho, kvůli čemu tady byli, a každému výpadu dodávala důraz a význam.

Kira nebyl snadný soupeř. Počíнал si opravdu jako zdatný šermíř a rozdával účinné rány, ale roky změkčilého života u dvora se na něm přece jen podepsaly a nyní už začínal ztěžka dýchat. Uvědomoval si však, že je sám a nikdo mu nepřispěchá na pomoc včas, bojoval proto dál. Pokud snad nevěděl, jak správně naložit se svým životem, teď chtěl alespoň ukázat, že ví, jak zemřít. V očích se mu objevil skelný výraz a bolestně supěl. Najednou, právě když odrážel další mocný úder, uklouzl a klesl na kolena. Vlastní meč mu uvízl v zemi, a když se ho zběsile snažil vytáhnout, uvědomil si, že přišel konec.

„Asano!" vyštěkl opovržlivě, ale to už Óiši v chladné zuřivosti máchl mečem, který svíral oběma rukama, opsal jím velký oblouk a jednou ranou srazil Kirovu hlavu z ramen. Nepřítel byl mrtev. Všichni muži z Akó ze sebe vyrazili hromový pokřik úlevy a triumfu a Óiši se na muže kolem sebe s úlevou unaveně usmál.

„Dokázali jsme to... dokázali jsme to," šeptal a cítil spolu s ostatními, že všechny jejich oběti stály za to. Nyní jim patřil triumf, o který je už nikdo nepřipraví. Óiši však věděl, že pokud mají své poslání dotáhnout skutečně až do konce, musejí toho udělat ještě víc. Vydal proto svým silám rozkaz, aby se seřadily.

Před Óišiho teď předstoupil Onodera a omlouval se za onoho uprchlého sluhu, ale pokud čekal, že bude pokárán, mýlil se. Óiši pouze vážně přikývl a poděkoval Onoderovi, že hájil bránu proti vetřelcům zvenčí tak dlouho, jak mohl. Kirovu zkrvavenou hlavu zabalili do rukávu jeho noční košile a přivázali ji ke hrotu Mimurova kopí. Když pak skupina pochodovala ven, sluha kopí pozvedl vysoko před sebe. Byli tu všichni. Nikdo nepřišel o život, i když měli šest raněných včetně Hary. Úmyslně pochodovali pomalu, aby se jim přizpůsobili.

Ted', když byl Kira mrtvý, někteří z mužů cítili, že by se mohli trochu odvázat, a dostali chuť si zažertovat. Óiši ale stále myslel na Uesugiho vojáky a přísně své jednotce nařizoval zachovávat řád.

„Vyhráli jste, ale jen si pěkně upevněte poutka na přílbách," nabádal je. „Zvítězili jsme sice v potyčce, ovšem skutečná bitva nás možná teprve čeká."

V časném jitru začalo znovu sněžit. Muži z Akó zahájili dlouhý pochod městem k Sengaku-dži. Začala další část jejich poslání a oni teď v největší možné míře využívali zadních uliček a průchodů, odhodláni nepřipustit, aby cokoli zhatilo závěrečné dějství jejich plánu.

Když došli k nevelkému hřbitovu u Sengaku-dži, muži sňali přilby a shromáždili se v padajícím sněhu. Poté, co Kirovu hlavu omyli vodou, umístili ji před hrob knížete Asana. Zapálili kadidlo, Óiši před náhrobek položil svou dýku s ostrím namířenou k hlavě nepřítele a vybídl svého pána, aby se tímto výjevem potěšil. Pak poklekl a sklonil hlavu až k zemi. Ostatní se k němu přidali, hluboce se hrobu uklonili a zopakovali svůj slib věrnosti. Óiši si dobře uvědomoval zvláštní vnitřní klid, který jím prostupoval. Chápal ten pocit tak, že duch knížete Asana je konečně spokojen a může ukončit své bloumání po zemi. Spravedlnost je naplněna a Asanův duch se může připojit k zesnulým předkům.

V závěrečném gestu rozloučení se hrobu naposledy uklonili a vstoupili přímo do prostor chrámu. Když se zdejší nejvyšší mnich probudil, s úlekem spatřil, že je obklopen houfem ozbrojených mužů. Óiši mu oznámil, co vykonali, a muž vyslal pro Kirovu hlavu dvojici chrámových mnichů. Ti ji umístili do truhličky, kterou zanesli do jeho obydlí.

Óiši duchovnímu jasně vysvětlil, že nehledají útočiště a nečekají ani žádné jiné výhody - pouze zde vyčkají, než v celé záležitosti začnou jednat složky šógunovy moci. Sepsal o události zprávu, v níž uvedl všechna jejich jména, a pověřil Jošidu, aby ji odnesl do šógunova paláce. Než je teď zatknou, mohl už udělat jen jedinou věc - napsat dopis vdově po knížeti Asanovi. Informoval ji o tom, že dosáhli úspěchu, a uložil Jošidovi, aby list cestou do hradu odeslal. Nyní měl čistý stůl a s klidem očekával soud.

XX

Když se vrchní inspektor kníže Sengoku od Jošidy dozvěděl o vykonání msty za knížete Asana, oblékl se a vydal se na krátkou obhlídku Kirova sídla. Bledý jako stěna pak pospíchal do šógunova paláce. Jošidovi dovolili, aby se vrátil do Sengaku-dži, a starý bojovník tam Óišimu ohlásil, že bylo svoláno naléhavé zasedání šógunových rádců. Kromě toho mu

vyličil i to, že ačkoli byl kníže Sengoku Kirovou násilnou smrtí přirozeně šokován, po celou dobu vystupoval zdvořile a dokonce projevil určité známky obdivné úcty k samotnému Jošidovi za to, že se podílel na tak troufalém činu.

Když se Jošida vrátil, den už docela pokročil, ale na první opravdový oficiální úkon museli čekat ještě dál. Padla už tma, když přijel kurýr se zprávou, že budou odvedeni do sídla knížete Sengokua, kde vyčkají, dokud v jejich případě nepadne konečné rozhodnutí. Po chvíli dorazil v doprovodu sedmi set ozbrojených válečníků kníže Sengoku osobně, tvářil se přísně a požádal Óišiho a jeho muže, aby se shromáždili.

Nepoužili vůči mužům z Akó žádné násilí a nezacházeli s nimi v žádném ohledu jako se zajatci. Nechali je seřadit, aby se mohli znovu vydat na pochod. V dvojstupech pak hrdě kráčeli od Sengaku-dži, s Óišim a Čikarou v čele. Šest zraněných mužů naložili do palankýnů, jež nesli jejich spolubojovníci. Bez ohledu na pozdní hodinu se jakoby odnikud vyrojil bezpočet přihlížejících, kteří v tiché úctě stáli po obou stranách cesty.

V sídle knížete Sengokua muže z Akó přijali s neskryvaným obdivem a pohostili je opulentní večeří. Bylo už dlouho po soumraku a tohle bylo první jídlo, které snědli za celý den. Potom je rozdělili do pohodlných ložnic. Óiši vyjádřil „hostiteli“ vděčnost za vynikající péči a vrchní inspektor se napřímil a s vřelostí v hlase mu odpověděl, že jim poskytuje jen to, co si zaslouhují.

* * *

Zato v Uesugihio hradě věci v žádném případě neprobíhaly tak poklidně. Roztřesený starý kníže si předvolal Čisaku, který teď před ním klečel a snad podesáté mu vysvětloval, proč nevyslal Kirovi na pomoc své jednotky. Pokaždé byl o něco sklíčenější a postupně si už vůbec nebyl jist, zda udělal dobře.

„Ten sluha hlásil, že tam vtrhla přinejmenším stovka nepřátel - že pobili většinu stráží. Chtěl jsem jenom chránit vaše dobré jméno..."

Starý kníže Uesugi sepal ruce, aby se mu tak netřásl.

„Ale proč jste mě nezavolal? V tak důležité záležitosti! Proč jste to vzal všechno na sebe?"

„Chtěl jsem vás jen uchránit nepříjemností, můj pane," odpověděl mu Čisaka nepříliš přesvědčivě.

Kníže Uesugi na něj stále pronikavě shlížel. Teprve teď pochopil, že tomuhle cílevědomému skřetovi svěřil až příliš velké pravomoci. Proklínal se za svou pohodlnost, ale teď už bylo příliš pozdě a nic nemohl změnit. Napáchané škody se už nedaly odčinit.

Čisaka honem něco dodával na svou obranu.

„Usoudil jsem, urozený pane, že kdybych tam poslal vojsko, stejně by už Kiru našli mrtvého, a i kdybych věřil tomu sluhovi jen polovinu toho, co říkal, tak jako tak bychom obětovali mnoho z našich statečných válečníků."

Kníže Uesugi si jen povzdechl, a tak Čisaka mlel dál.

„Podle mého také zakrátko zjistíte, že zesnulého pana Kiru nebude příliš lidí litovat. Během svého působení v úřadě si nadělal spoustu nepřátel..."

Čisaka chtěl ještě pokračovat, ale přerušil ho příchod sluhy, který přinášel nějakou zprávu pro knížete Uesugiho. Čisaka s neklidem sledoval, jak jeho bledý pán zbělel ještě víc, když si vzkaz četl. Pak sluhu požádal, aby návštěvníka vpustil dovnitř.

„Kurýr z šógunovy rady," zamumlal rozrušeně.

Když vstoupil posel a rozvinul úřední svitek, Čisaka vstal. Malý vrchní rada tušil, že se kolem nich stahují mračna záhuby, ale teď jen potřásl hlavou a nachýlil se dopředu, aby mu neuniklo ani slovo.

„Ve věci zavraždění šógunova bývalého vrchního ceremoníáře," předčítal posel bezvýrazným hlasem, „byla v souladu se zákony šógunátu vydána tato oficiální nařízení."

Za první, vnukovi urozeného pana Kiry Sahjóovi, jenž nedokázal bojovat až do smrti na obranu svého příbuzného, se nařizuje vykonat seppuku, jakmile toho bude fyzicky schopen.

Za druhé, všichni vazalové urozeného pana Kiry, o nichž je známo, že uprchli bez boje, budou popraveni stětím, jsou-li samurajského stavu, a odvrženi jako muži bez pána, jsou-li stavu nižšího.

Za třetí, kníže Uesugi," a nyní se kurýr na okamžik odmlčel a těžce polkl, „vzhledem k tomu, že z titulu svého adoptivního vztahu v uvedené věci nezakročil, pozbude navždy veškerého majetku konfiskací."

Posel dále citoval všechna potvrzení o platnosti dokumentu, ale nikdo už je neslyšel. Kníže Uesugi ztratil vědomí a zhroutil se, a Čisakovi, který znovu klesl na zem, zvonilo v uších tak, až nabyl přesvědčení, že musel nastat konec světa.

* * *

Příštího rána rozdělili muže z Akó do čtyř skupin, jež se měly přesunout do místních sídel knížat z Hosokawy, Hisamacu, Moři a Mizuna. Tady měli muži zůstat, dokud nebude rozhodnuto o rozsudku a čase jejich potrestání. Óiši by byl sice mnohem raději setrval se všemi svými přáteli, ale cítil, že velení ostatním třem skupinám musí svěřit Harovi, Kataokovi a Horibemu. Byl si jist, že na tyhle tři se může spolehnout. Poradí si v každé situaci a budou příkladem pro ostatní. Když odcházeli, se všemi muži se vřele rozloučil. Óiši si byl dobře vědom, že se s nimi už nejspíš nikdy neuvidí. Hara a Kataoka zůstali nakonec a Óišimu se při loučení cosi zadrhlo v krku. Hara byl vážný, ale Kataoka se přinutil k úsměvu. „Však se ještě setkáme," prohodil, „když ne na tomhle světě, pak jistě v příštím životě."

Nyní byli pryč a začalo dlouhé čekání. Dny mýjely pomalu a přicházely nejružnější dohady o tom, jaký trest je čeká.

Jednou padaly zmínky o shovívavosti, jindy zase o tvrdosti, ale Óiši si s tím nedělal hlavu a ani se nesnažil poslední zprávy sledovat. Naplňovala ho spokojenost, že vykonal své poslání nejlépe, jak uměl, a byl připraven kdykoli zemřít.

Tu se objevil neočekávaný návštěvník. Jednoho pozdního zimního odpoledne navštívil Óišiho vysoký muž důstojného vzezření. Byl to Araki, který tehdy předkládal šógunovým rádcům původní Óišiho žádost o navrácení hradu. Araki mu dychtivě líčil, že podle všech příznaků se vládní představitelé pověřeni řešením případu nedomnívají, že by Óiši se svými muži jednal vysloveně nepřipustně. Od Arakiho se také Óiši poprvé dozvěděl o osudu Sahjóa, knížete Uesugihy a Čisaky.

Poděkoval Arakimu za novinky, ačkoli ve skutečnosti nevěřil, že by se tato rozhodnutí mohla nějak týkat přímo jeho osobně. Šógun pouze prokazoval svou nestrannost, pokud jde o prosazování závazných feudálních pravidel. Óiši se svými muži porušili jiná ustanovení téhož zákoníku tím, že vzali pomstu do vlastních rukou, a očekával, že je stihnou nevyhnutelné tresty.

Araki mu také řekl, že se mezi lidem zvedla vlna nesmírně silných sympatií vůči mužům z Akó, jež se nepochybně podílí na zpoždování rozsudku. Šógun dokonce podnikl bezprecedentní krok a požádal o tajné hlasování daimjóů. Obrátil se rovněž o radu na další učené muže, aby se ujistil, zda dělá správné rozhodnutí. Tím, že osudově porušili zákon a flagrantně se provinili proti výnosu zakazujícímu mstu, si jednoznačně vysloužili trest smrti, ale zdálo se, že okolnosti směřují k tomu, aby nebyli popraveni jako běžní zločinci. Také se všeobecně soudilo, že vzhledem k tomu, že hrad v Akó předali v klidu a míru, neprojeví vůči šógunovi žádné osobní nepřátelství.

„Tak jak se to tedy vyvíjí?“ zeptal se Óiši s větším zájmem, než který ve skutečnosti cítil. „Vypadá to, že budeme popraveni, pošlou nás do vyhnanství, anebo uvrhnou do žaláře

a budou mučit? Nevidím žádnou možnost, že by mohl být trest mírnější."

„Je tady jedna naděje," pronesl Araki s velkou vážností. „Šógun se radí s nejvyšším mnichem z Uena, vrcholnou buddhistickou autoritou v Edu. Vypadá to, že Cunajoši-sama po něm chce, aby do toho nějak zasáhl."

Óiši dlouze vydechl. „Neměl jsem ani zdání, že nám přikládají takovou důležitost."

„Ale vždyť o vás hovoří celá země," vyhrkl Araki, překvapen tím, jak málo se zjevně Óiši stará o vlastní slávu. „Dokonce se o vás a vašich mužích hrají představení v divadlech v Ósace a Kjótu."

„Cože, hry kabuki?" užasl Óiši, celý vyjevený při představě, že by jejich skutky měli napodobovat lidoví herci, takoví, jaké tehdy viděl v kjótském divadle.

„A co je na tom špatného?" zeptal se Araki. „Kde jinde se mohou naše ušlechtilé tradice udržovat tak účinně, aby poskytovaly příklad pro všechny ostatní?"

„Snad ne nakonec i pro rolníky...," bručel Óiši.

„I pro rolníky," souhlasil Araki. „My oba víme, že nekonečná sebekázeň samuraje je nad jejich chápání a schopnosti. Ale je snad na tom něco špatného, když vidí příklad těch, kdo jsou lepší než oni, a mohou se aspoň pokoušet je ve svém životě napodobovat?"

„Ne... snad ne," připustil Óiši a pak se mu na tváři objevil úsměv. Vzpomněl si na někoho, koho by takhle jeho poznámka hodně překvapila i potěšila.

* * *

Rozhovor šóguna Cunajošiho s nejvyšším mnichem v Uenu byl krátký a nevedl k žádným převratným závěrům. Šógun, puntičkář v dvorské etiketě, ochránce psů a nepokrytý obdivovatel mladých chlapců, se cítil celý nesvůj, že by měl dát popravit tak statečné muže za to, že naplnili feudální

zásady tak, jak je sami chápali. Ctihodný starý duchovní mu ale příliš nepomohl.

„Máme tu přece dobře známý zákon zakazující vykonávat pomstu," připomněl mu jemně šedovlasý mnich. „A jen pomyslete na následky, kdybychom nechali volně jít ty, kteří ho tak očividně porušili."

„Nemyslel jsem tím nutně, že bychom je pustili na svobodu," pronesl Cunajoši neklidně. „Ale jako duchovní vůdce země byste snad mohl doporučit jistou shovívavost..."

„Ale to já nemohu," namítl mnich. „Jsem vázán zákony stejně jako vy. S tím nikdo nemůže pohnout."

Cunajoši před ním chvílku tiše stál, pak se uklonil a odešel. Skutečně, v tomto stadiu nemohl na věci nikdo nic změnit. A přece, ve hře bylo ještě to, jak bude znít formulace rozsudku, a v té se dala udělat jistá malá úprava. Ta byla v jeho pravomoci, a on ji udělá tak, aby lépe odpovídala jeho smyslu pro spravedlnost.

* * *

Začátkem února dostali čtyři daimjóové, kteří byli zodpovědní za průběh vazby Óišiho a jeho mužů, zprávu, že šógunova rada konečně vynesla rozsudek a že budou vysláni zástupci městského správního úřadu, aby jej vykonali. Kníže Sengoku ihned vyrozuměl Óišiho, že dokonce i nejvyšší mnich z Uena nezmohl nic jiného a musel potvrdit, že je nutno dát průchod právu. V souladu s ním se odsuzují k smrti.

Óiši přikývl. Tohle očekával po celou tu dobu. Vzápětí ho však čekalo překvapení. Kníže Sengoku ho obeznámil se způsobem, jakým mají zemřít. Ačkoli nyní byli muži bez pána a z právního hlediska neměli na takové zacházení nárok, povolili jim, aby si vzali život sami formou slavnostního aktu seppuku. Óiši nechtěl věřit svým uším a vrhl se před knížetem Sengokuem k zemi v gestu hlubokého vděku. Hned nato spěchal ke svým mužům, aby jim tu úžasnou novinu oznámil.

V určený den dorazili inspektoři a předvolávali muže jednoho po druhém na několik plošin, které byly zřízeny před příslušnými přijímacími síněmi. První měl jít Óiši, následován Čikarou, a po nich další muži podle hodnosti. Óiši se s nimi loučil a s hrdými úsměvy se vzájemně klaněli. Nakonec promluvil k Čikarovi, rázným vojenským způsobem, naprosto stejně jako předtím k ostatním. Pak vyšel ven.

Byl studený zimní den, velmi podobný dni, kdy zemřel kníže Asano. Takové myšlenky běžely Óišimu hlavou, když pomalu a důstojně kráčel ke svému místu na plošině, před nímž ležela obřadní dýka. V duchu znovu viděl slzy své ženy, slyšel smějící se Okaru, vzpomněl si na statečnost svého syna, na nekonečnou oddanost mužů, jako byli Hara, Kataoka, Mimura, Jošida, Onodera a všichni ti ostatní. Pak už se soustředil na sebe. Zbývala již jen poslední věc a on ji chtěl vykonat tak, jak se od něj očekávalo. Když napřáhl dýku k poslednímu rychlému bodnutí, děkoval bohům na nebesích i na zemi, že mu dali příležitost dokázat, že je samuraj. Neboť jen na téhle jediné věci v konečném součtu záleží. Člověk sám trvá jen potud, dokud trvá jeho život, ale jeho jméno bude žít navěky.

* * *

Muži z Akó se vzepřeli šógunovým zákonům, ale zemřeli pro svého pána a prokázali tak oddanost tomu, co považovali za vyšší morální hodnotu. Samurajové se neučili, že by měli uctívat šóguna - byla to záměrná politika, jež měla zabránit tomu, aby věrnost pánovi nepřerostla ve vyšší věrnost vůči zemi a vládci celé říše. Soudilo se, že takto si šógun lépe zachová své postavení vůči císařskému dvoru v Kjótu. Moudrost této politiky se později prokázala během sporů o obnovení císařské moci v roce 1868. Když vyvstala nezbytnost silného vůdce, který by mohl účinně jednat se západními

mocnostmi, řada samurajů vystoupila proti slábnoucímu šógunátu a přispěla k jeho konečnému rozpadu.

Čtyřicet sedm róninů z Akó bylo pohřbeno u chrámu Sengaku-dži na zvlášť vyhrazeném pozemku přiléhajícím k hrobu jejich milovaného pána. Zde leží i hrob Asanovy manželky, obrácený k jmenovkám na hrobech věrných vazalů. Návštěvník tu také může spatřit nádržku, v níž tehdy omyli Kirovu hlavu. Poblíž stojí muzeum, v němž jsou k vidění zbytky zbroje a zbraní, jež muži z Akó skutečně použili.

Sengaku-dži je dnes jen kousek cesty autobusem nebo elektrickým vlakem od pulzujícího středu Tokia, ale uvnitř chrámového areálu se člověk může překvapivě snadno vrátit do atmosféry feudálních časů. Nad Sengaku-dži jako by visela vůně dávno zašlých věků, mísící se s posvátným dýmem stoupajícím nad hroby, v místě, jež se stalo národní svatyní.

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal - BB/art v roce
2004

Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 1970 Tuttle Publishing
All rights reserved

Z anglického originálu The 47 Konin Story
(First published in 1970 by Tuttle Publishing)

přeložil © 2004 Štěpán Jindra

Redakce textu: Iva Klínderová

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2004 Robin Brichta

Tisk: CENTA spol. s r.o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 80-7341-151-2